Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

26. marts 2026*

Indhold

I. Retsforskrifter og tvisternes baggrund . . . 9

A. Afgørelse (FUSP) 2022/329 . . . 9

B. Afgørelse 2014/145, som ændret bl.a. ved afgørelse 2022/329 . . . 10

C. Forordning nr. 269/2014 . . . 11

D. Den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning (sagerne C-696/23 P og C-35/24 P) . . . 12

E. De omtvistede retsakter (sagerne C-704/23 P, C-711/23 P og C-111/24 P) . . . 13

1. De omtvistede oprindelige retsakter (sagerne C-704/23 P, C-711/23 P og C-111/24 P) . 13

2. De omtvistede første opretholdelsesretsakter (sagerne C-704/23 P, C-711/23 P og C-111/24 P) . . . 14

3. De omtvistede efterfølgende opretholdelsesretsakter (sagerne C-704/23 P og C-711/23 P) . . . 14

II. Søgsmålene for Retten og de appellerede domme . . . 15

A. Søgsmålet for Retten og den første appellerede dom (sag C-696/23 P) . . . 15

B. Søgsmålet for Retten og den anden appellerede dom (sag C-704/23 P) . . . 16

C. Søgsmålet for Retten og den tredje appellerede dom (sag C-711/23 P) . . . 17

D. Søgsmålet for Retten og den fjerde appellerede dom (sag C-35/24 P) . . . 18

E. Søgsmålet for Retten og den femte appellerede dom (sag C-111/24 P) . . . 19

III. Retsforhandlingerne ved Domstolen og parternes påstande i appelsagerne . . . 21

* Processprog: engelsk og fransk.

A. Sagernes forening . . . 21

B. Anmodningerne om intervention . . . 21

C. Parternes påstande i appelsagerne . . . 21

1. Parternes påstande i sag C-696/23 P . . . 21

2. Parternes påstande i sag C-704/23 P . . . 22

3. Parternes påstande i sag C-711/23 P . . . 22

4. Parternes påstande i sag C-35/24 P . . . 23

5. Parternes påstande i sag C-111/24 P . . . 23

D. Om anmodningerne om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del . . . 23

1. Anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del i sag C-696/23 P . . . 23

2. Om anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del i sag C-711/23 P . . . 24

IV. Om appellerne . . . 25

A. Anbringenderne om Rettens tilsidesættelse af kriterium g) . . . 27

1. Argumenterne om Rettens fejlagtige fortolkning af udtrykket »der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation« som omhandlet i kriterium g) . . . 27

a) Det andet anbringende og det tredje anbringendes første led i sag C-711/23 P samt det andet anbringende og det tredje anbringendes første led i sag C-35/24 P . . . 28

1) Parternes argumenter . . . 28

2) Domstolens bemærkninger . . . 29

b) Det andet klagepunkt i det første anbringendes andet led i sag C-704/23 P, det fjerde anbringendes første til tredje led i sag C-711/23 P, det første klagepunkt i det fjerde anbringendes andet led i sag C-35/24 P og det syvende anbringende i sag C-111/24 P . . . 34

1) Parternes argumenter . . . 34

2) Domstolens bemærkninger . . . 35

2. Anbringenderne om Rettens fejlagtige fortolkning af begrebet »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g) . . . 36

a) Parternes argumenter . . . 37

b) Domstolens bemærkninger . . . 39

1) Om formaliteten vedrørende det første anbringende i sag C-696/23 P 39

2) Realiteten 41

i) Det første anbringende i sag C-696/23 P, det første anbringendes tredje led i sag C-704/23 P og det første anbringendes fjerde led i sag C-35/24 P 41

ii) Det første og det andet klagepunkt i det første anbringendes første led i sag C-704/23 P samt det andet anbringende og det fjerde anbringendes første led i sag C-111/24 P 45

B. Anbringenderne om Rettens tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og chartrets artikel 52, stk. 1, samt det fjerde anbringendes andet led i sag C-111/24 P 47

1. Det tredje anbringende i sag C-696/23 P om tilsidesættelse af chartrets artikel 52, stk. 1, første punktum 48

a) Parternes argumenter 48

b) Domstolens bemærkninger 48

2. Det fjerde anbringende i sag C-696/23 P og det tredje anbringende i sag C-704/23 P vedrørende en tilsidesættelse af chartrets artikel 52, stk. 1, andet punktum, samt det fjerde anbringendes andet led i sag C-704/23 P om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet 50

a) Parternes argumenter 50

b) Domstolens bemærkninger 51

1) Formaliteten med hensyn til det fjerde anbringendes første, andet og fjerde led i sag C-696/23 P 51

2) Realiteten 52

i) Indledende bemærkninger 52

ii) Bedømmelse 53

3. Det fjerde anbringendes andet led i sag C-111/24 P 56

a) Parternes argumenter 56

b) Domstolens bemærkninger 56

C. Anbringenderne om retlige fejl begået af Retten i forbindelse med dens analyse af ulovlighedsindsigelserne vedrørende kriterium g) 57

1. Det tredje anbringende i sag C-111/24 P 58

a) Parternes argumenter 58

b) Domstolens bemærkninger 58

2. Det tredje anbringendes andet led i sagerne C-711/23 P og C-35/24 P 61

a) Parternes argumenter 61

b) Domstolens bemærkninger 62

D. Anbringenderne om retlige fejl begået af Retten i forbindelse med dens analyse af ligebehandlingsprincippet 63

1. Parternes argumenter 63

2. Domstolens bemærkninger 64

E. Anbringenderne om, at Retten begik retlige fejl og gengav de faktiske omstændigheder og beviserne urigtigt med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne i kriterium g) var opfyldt i forhold til de fem appellanter 66

1. De angivelige retlige fejl og urigtige gengivelser, som Retten gjorde sig skyld i i sin analyse af spørgsmålet om, hvorvidt de økonomiske sektorer, hvori den anden til den femte appellant driver eller drev virksomhed, udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering 67

a) Det andet anbringende i sag C-704/23 P og det første anbringendes første led i sagerne C-711/23 P og C-35/24 P 67

1) Parternes argumenter 67

2) Domstolens bemærkninger 68

i) Formaliteten vedrørende det andet anbringende i sag C-704/23 P og det første anbringendes første led i sag C-35/24 P 68

ii) Realiteten 69

b) Det første klagepunkt i det første anbringendes andet led i sag C-704/23 P, det første anbringendes andet led og det fjerde anbringendes fjerde til sjette led i sag C-711/23 P, det første anbringendes andet og tredje led, det fjerde anbringendes første led og det andet klagepunkt i dettes andet led i sag C-35/24 P samt det femte og det sjette anbringende i sag C-111/24 P 70

1) Det første klagepunkt i det første anbringendes andet led i sag C-704/23 P 70

i) Parternes argumenter 70

ii) Domstolens bemærkninger 71

2) Det første anbringendes andet led og det fjerde anbringendes fjerde til sjette led i sag C-711/23 P 72

i) Parternes argumenter 72

ii) Domstolens bemærkninger 73

3) Det første anbringendes andet og tredje led samt det fjerde anbringendes første led og andet klagepunkt i dettes andet led i sag C-35/24 P 75

i) Parternes argumenter 75

ii) Domstolens bemærkninger 76

4) Det femte og det sjette anbringende i sag C-111/24 P 77

i) Parternes argumenter 77

ii) Domstolens bemærkninger 78

2. Om de retlige fejl og urigtige gengivelser, som Retten gjorde sig skyld i med hensyn til den anden appellants »fremtrædende« rolle og den første og den femte appellants »involver[ing]« som omhandlet i kriterium g) 79

a) Det andet anbringendes første led i sag C-696/23 P 79

1) Parternes argumenter 79

2) Domstolens bemærkninger 80

b) Tredje klagepunkt i det første anbringendes første led i sag C-704/23 P 80

1) Parternes argumenter 80

2) Domstolens bemærkninger 80

c) Sag C-111/24 P 81

1) Parternes argumenter 81

2) Domstolens bemærkninger 82

i) Om formaliteten 82

ii) Realiteten 83

F. Det første anbringendes andet led og det femte anbringende i sag C-696/23 P, den tredje påstand i sag C-704/23 P, det første anbringendes femte led i sag C-35/24 P og det første anbringende i sag C-111/24 P 84

1. Det første anbringendes andet led og det femte anbringende i sag C-696/23 P 84

a) Om det første anbringendes andet led 84

1) Parternes argumenter 84

2) Domstolens bemærkninger 84

b) Det femte anbringende 85

2. Den tredje påstand i sag C-704/23 P 85

3. Det første anbringendes femte led i sag C-35/24 P 85

4. Det første anbringende i sag C-111/24 P 86

a) Parternes argumenter 86

b) Domstolens bemærkninger 86

V. Konklusion 88

VI. Sagsomkostninger 89

»Appel – restriktive foranstaltninger i lyset af den militære aggression mod Ukraine – afgørelse 2014/145/FUSP – artikel 1, stk. 1, litra e), og artikel 2, stk. 1, litra g) – forordning (EU) nr. 269/2014 – artikel 3, stk. 1, litra g) – indefrysning af pengemidler og økonomiske ressourcer – begrebet »fremtrædende erhvervsfolk, der er involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation« – ulovlighedsindsigelse – artikel 7, 16, 17 og 47 samt artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – retten til respekt for privatliv og familieliv, frihed til at oprette og drive egen virksomhed, ejendomsret og adgang til effektive retsmidler – begrænsninger – legalitetsprincippet og proportionalitetsprincippet – ligebehandlingsprincippet«

I de forenede sager C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P og C-111/24 P,

angående fem appeller i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 16. november 2023 for så vidt angår sagerne C-696/23 P og C-704/23 P, den 22. november 2023 for så vidt angår sag C-711/23 P, den 18. januar 2024 for så vidt angår sag C-35/24 P og den 8. februar 2024 for så vidt angår sag C-111/24 P,

Dmitry Alexandrovich Pumpyanskiy, Ekaterinburg (Rusland), ved Rechtsanwälte A. Egger, P. Goeth, G. Lansky og E. Steiner (C-696/23 P),

Tigran Khudaverdyan, Moskva (Rusland), først ved avocats F. Bélot, T. Bontinck, M. Brésart og J. Goffin, derefter ved F. Bélot, T. Bontinck og J. Goffin (C-704/23 P),

Viktor Filippovich Rashnikov, Magnitogorsk (Rusland), ved avvocato M. Campa, avocat M. Moretto, avvocata M. Pirovano, avocat D. Rovetta og avvocato V. Villante (C-711/23 P),

Dmitry Arkadievich Mazepin, Moskva, ved avocat A. Bass, avvocato M. Campa, avocats M. Moretto og D. Rovetta og avvocato V. Villante (C-35/24 P),

German Khan, London (Det Forenede Kongerige), ved avocats A. Bass og T. Marembert (C-111/24 P),

appellanter,

de øvrige parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union først ved B. Driessen, P. Mahnič, P. Pecheux, V. Piessevaux, J. Rurarz, L. Vétillard og S. Van Overmeire, derefter ved B. Driessen, P. Pecheux, V. Piessevaux, J. Rurarz, L. Vétillard og S. Van Overmeire, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

støttet af:

Den Tjekkiske Republik ved K. Najmanová, M. Smolek og J. Vláčil, som befuldmægtigede,

Europa-Kommissionen ved M. Carpus Carcea og L. Puccio, som befuldmægtigede,

intervenienter i appelsagen (C-35/24 P),

Republikken Letland ved J. Davidoviča, K. Pommere og S. Zābele, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans (C-35/24 P),

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, afdelingsformændene C. Lycourgos, I. Jarukaitis, M.L. Arastey Sahún (refererende dommer), I. Ziemele, J. Passer, O. Spineanu-Matei, M. Condinanzi og F. Schalin samt dommerne E. Regan, N. Piçarra, A. Kumin, B. Smulders, S. Gervasoni og N. Fenger,

generaladvokat: L. Medina,

justitssekretær: fuldmægtig A. Lamote,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. februar 2025,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 5. juni 2025,

afsagt følgende

Dom

1 Med sin appel i sag C-696/23 P har Dmitry Alexandrovich Pumpyanskiy (herefter »den første appellant«) nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 6. september 2023, Pumpyanskiy mod Rådet (T-270/22, herefter »den første appellerede dom«, EU:T:2023:490), hvorved Retten frifandt Rådet i forbindelse med hans påstand om annullation af Rådets afgørelse (FUSP) 2022/397 af 9. marts 2022 om ændring af afgørelse 2014/145/FUSP om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2022, L 80, s. 31) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/396 af 9. marts 2022 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 269/2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines

territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2022, L 80, s. 1) (herefter samlet »den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning«), for så vidt som den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning opførte den første appellants navn på de lister, der er knyttet som bilag hertil.

2 Med sin appel i sag C-704/23 P har Tigran Khudaverdyan (herefter »den anden appellant«) nedlagt påstand om ophævelse af Rettens dom af 6. september 2023, Khudaverdyan mod Rådet (T-335/22, herefter »den anden appellerede dom«, EU:T:2023:500), hvorved Retten frifandt Rådet i forbindelse med hans påstand om annullation af for det første Rådets afgørelse (FUSP) 2022/429 af 15. marts 2022 om ændring af afgørelse 2014/145/FUSP om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2022, L 87 I, s. 44) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/427 af 15. marts 2022 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 269/2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2022, L 87 I, s. 1) (herefter »de omtvistede oprindelige retsakter«), for det andet Rådets afgørelse (FUSP) 2022/1530 af 14. september 2022 om ændring af afgørelse 2014/145/FUSP om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2022, L 239, s. 149) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/1529 af 14. september 2022 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 269/2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2022, L 239, s. 1) (herefter »de omtvistede første opretholdelsesretsakter«) og for det tredje Rådets afgørelse (FUSP) 2023/572 af 13. marts 2023 om ændring af afgørelse 2014/145/FUSP om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2023, L 75 I, s. 134) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2023/571 af 13. marts 2023 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 269/2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2023, L 75 I, s. 1) (herefter »de omtvistede efterfølgende opretholdelsesretsakter« og sammen med de omtvistede første opretholdelsesretsakter benævnt »de omtvistede retsakter«), for så vidt som de omtvistede retsakter opfører og opretholder hans navn på de lister, der er knyttet som bilag dertil.

3 Med sin appel i sag C-711/23 P har Viktor Filippovich Rashnikov (herefter »den tredje appellant«) nedlagt påstand om ophævelse af Rettens dom af 13. september 2023, Rashnikov mod Rådet (T-305/22, herefter »den tredje appellerede dom«, EU:T:2023:530), hvorved Retten frifandt Rådet i forbindelse med hans søgsmål med påstand om annullation af de omtvistede retsakter, for så vidt som disse retsakter opfører og opretholder hans navn på de lister, der er knyttet som bilag hertil.

4 Med sin appel i sag C-35/24 P har Dmitry Arkadievich Mazepin (herefter »den fjerde appellant«) nedlagt påstand om ophævelse af Rettens dom af 8. november 2023, Mazepin mod Rådet (T-282/22, herefter »den fjerde appellerede dom«, EU:T:2023:701), hvorved Retten frifandt Rådet i forbindelse med hans søgsmål med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning, for så vidt som disse retsakter opfører og opretholder hans navn på de lister, der er knyttet som bilag hertil.

5 Med sin appel i sag C-111/24 P har German Khan (herefter »den femte appellant«) nedlagt påstand om ophævelse af Rettens dom af 29. november 2023, Khan mod Rådet (T-333/22, herefter »den femte appellerede dom«, EU:T:2023:758), hvorved Retten frifandt Rådet i forbindelse med

hans søgsmål med påstand om annullation af de omtvistede oprindelige retsakter og de omtvistede første opretholdelsesretsakter, for så vidt som disse retsakter opfører og opretholder hans navn på de lister, der er knyttet som bilag hertil.

I. Retsforskrifter og tvisternes baggrund

6 De faktiske og retlige omstændigheder i tvisterne er beskrevet i den første appellerede doms præmis 2-17, i den anden appellerede doms præmis 2-18, i den tredje appellerede doms præmis 2-25, i den fjerde appellerede doms præmis 2-15 og i den femte appellerede doms præmis 2-18. For så vidt angår de foreliggende sager kan denne baggrund sammenfattes og suppleres som følger.

7 De foreliggende sager har baggrund i de restriktive foranstaltninger, som Den Europæiske Union siden 2014 har vedtaget som modsvar på tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed.

8 Den første, den tredje og den fjerde appellant er erhvervsfolk med russisk statsborgerskab, den anden appellant er en erhvervsperson med armensk statsborgerskab, og den femte appellant er en erhvervsperson med russisk og israelsk statsborgerskab.

9 Rådet for Den Europæiske Union vedtog den 17. marts 2014 på grundlag af artikel 29 TEU afgørelse 2014/145/FUSP om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2014, L 78, s. 16).

10 Samme dag vedtog Rådet på grundlag af artikel 215, stk. 2, TEUF forordning (EU) nr. 269/2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2014, L 78, s. 6).

11 Som følge af Den Russiske Føderations væbnede styrkers invasion af Ukraine den 24. februar 2022 vedtog Rådet den 25. februar 2022 afgørelse (FUSP) 2022/329 om ændring af afgørelse 2014/145/FUSP om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2022, L 50, s. 1). Samme dag vedtog denne institution forordning (EU) 2022/330 om ændring af forordning (EU) nr. 269/2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2022, L 51, s. 1).

A. Afgørelse (FUSP) 2022/329

12 5. og 8.-11. betragtning til afgørelse 2022/329 lyder således:

»(5) Den 24. januar 2022 [...] gentog [Rådet], at enhver yderligere militær aggression fra Ruslands side mod Ukraine vil få enorme konsekvenser og alvorlige omkostninger, herunder en bred vifte af sektorspecifikke og individuelle restriktive foranstaltninger, der vil blive vedtaget i samarbejde med partnerne.

[...]

(8) Den 22. februar 2022 udsendte den højtstående repræsentant en erklæring på Unionens vegne, hvori denne på det kraftigste fordømte denne ulovlige handling, som underminerer Ukraines suverænitet og uafhængighed yderligere og er et alvorligt brud på folkeretten og internationale aftaler, herunder FN-pagten, Helsingforsslutakten, Parischartret og Budapestmemorandummet samt Minskaftalerne og FN's Sikkerhedsråds resolution 2202 (2015). Den højtstående repræsentant opfordrede indtrængende Rusland til som part i konflikten at trække sin anerkendelse tilbage, opfylde sine tilsagn, overholde folkeretten og vende tilbage til drøftelserne i Normandietkvartetten og den trilaterale kontaktgruppe. Han meddelte, at Unionen ville reagere på disse seneste overtrædelser fra Ruslands side ved hurtigst muligt at vedtage yderligere restriktive foranstaltninger.

(9) Den 24. februar 2022 annoncerede præsidenten for Den Russiske Føderation en militær operation i Ukraine, og russiske bevæbnede styrker indledte et angreb på Ukraine. Dette angreb er en grov krænkelse af Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed.

(10) Den 24. februar 2022 udsendte [Unionens] højtstående repræsentant [for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik] en erklæring på Unionens vegne, hvori denne på det kraftigste fordømte [Den] Russiske Føderations bevæbnede styrkers uprovokerede invasion af Ukraine og Belarus' involvering i denne aggression mod Ukraine. [Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik] meddelte, at Unionens svar vil omfatte både sektorspecifikke og individuelle restriktive foranstaltninger.

(11) I betragtning af den alvorlige situation mener Rådet, at kriterierne for opførelsen på listen bør ændres til at omfatte personer og enheder, der støtter eller drager fordel af regeringen for Den Russiske Føderation, samt personer og enheder, der udgør en betydelig indtægtskilde for den, og fysiske eller juridiske personer med tilknytning til de personer eller enheder, der er opført på listen.«

B. Afgørelse 2014/145, som ændret bl.a. ved afgørelse 2022/329

13 Artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2014/145, som ændret ved afgørelse 2022/329 (herefter »afgørelse 2014/145«), pålægger medlemsstaterne med forbehold af de undtagelser, der er fastsat i artikel 1, stk. 2, 3 og 6, at træffe de nødvendige foranstaltninger for at hindre indrejse i eller transit gennem deres område for bl.a. fysiske personer, der opfylder kriterierne i bl.a. litra a), b), d) og e).

14 Artikel 2, stk. 1, litra a), d), f) og g), i afgørelse 2014/145 fastsætter indefrysning af pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører bl.a. fysiske personer, der opfylder de kriterier, der er fastsat i disse litraer, samt alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af disse personer, idet disse kriterier i det væsentlige er identiske med dem, der er fastsat i denne afgørelses artikel 1, stk. 1, litra a), b), d) og e). Denne bestemmelse har følgende ordlyd:

»Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører eller ejes, besiddes eller kontrolleres af:

a) fysiske personer, som er ansvarlige for, støtter eller gennemfører tiltag eller politikker, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed eller stabiliteten eller sikkerheden i Ukraine, eller som hindrer internationale organisationers arbejde i Ukraine

[...]

d) fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, som materielt eller finansielt støtter eller drager fordel af russiske beslutningstagere, der er ansvarlige for annekteringen af Krim eller destabiliseringen af Ukraine

[...]

f) fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, som materielt eller finansielt støtter eller drager fordel af regeringen for Den Russiske Føderation, der er ansvarlig for annekteringen af Krim og destabiliseringen af Ukraine, eller

g) fremtrædende erhvervsfolk eller juridiske personer, enheder eller organer, der er involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation, der er ansvarlig for annekteringen af Krim og destabiliseringen af det østlige Ukraine,

[...]

og fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer med tilknytning til dem, jf. bilaget, indefryses.«

15 Artikel 2, stk. 1, i afgørelse 2014/145 havde i sin oprindelige affattelse følgende ordlyd:

»Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af de fysiske personer, der er ansvarlige for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed, og fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer med tilknytning til dem, der er opført på listen i bilaget, indefryses.«

16 Artikel 2, stk. 3-5, 7 og 8, i afgørelse 2014/145 fastsætter i det væsentlige, at medlemsstaternes kompetente myndigheder under visse omstændigheder og på visse betingelser meddele tilladelse til frigivelse af visse indefrosne pengemidler eller økonomiske ressourcer og give tilladelse til betalinger til visse enheder, og at fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der er opført på listen i bilaget til denne afgørelse, kan foretage forfaldne betalinger i henhold til en kontrakt, som er indgået forud for den dato, hvor de blev opført på denne liste.

17 Nævnte afgørelses artikel 6, stk. 3, bestemmer, at afgørelsen overvåges løbende, og at den, alt efter hvad der er hensigtsmæssigt, forlænges eller ændres, hvis Rådet skønner, at dens mål ikke er nået.

C. Forordning nr. 269/2014

18 Artikel 3, stk. 1, litra a), d), f) og g), i forordning nr. 269/2014, som ændret ved forordning 2022/330 (herefter »forordning nr. 269/2014«), opregner de kriterier, der bl.a. ligger til grund for opførelsen på listen i bilag I til denne forordning af fysiske personer, hvis pengemidler og økonomiske ressourcer indefryses i overensstemmelse med forordningens artikel 2, stk. 1. Disse kriterier er i det væsentlige identiske med dem, der er nævnt i denne doms præmis 14.

19 Samme forordnings artikel 2-4b gengiver i det væsentlige de samme bestemmelser som dem, der fremgår af henholdsvis stk. 3-5, 7 og 8 i artikel 2 i afgørelse 2014/145.

20 Artikel 14, stk. 4, i forordning nr. 269/2014 foreskriver, at listen i bilag I hertil tages op til revision med regelmæssige mellemrum og mindst hver 12. måned.

D. Den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning (sagerne C-696/23 P og C-35/24 P)

21 Den 9. marts 2022 vedtog Rådet i betragtning af den alvorlige situation i Ukraine den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning. Ved disse retsakter blev navnene på den første og den fjerde appellant tilføjet på henholdsvis listen i bilaget til afgørelse 2014/145 og på listen i bilag I til forordning nr. 269/2014 af følgende grunde:

»[Den første appellant] er formand for bestyrelsen for PJSC Pipe Metallurgic Company [(herefter »TMK«)] og formand og bestyrelsesmedlem for Group Sinara. Han støtter og drager dermed fordel af samarbejdet med Den Russiske Føderations myndigheder og statsejede virksomheder, herunder russiske jernbaner, Gazprom og Rosneft. Han er derfor involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, der er ansvarlig for annekteringen af Krim og destabiliseringen af Ukraine.

Den 24. februar 2022, efter de indledende faser af den russiske aggression mod Ukraine, mødtes [den første appellant] og 36 andre erhvervsfolk med præsident Vladimir Putin og andre medlemmer af den russiske regering for at drøfte virkningen af den kurs, der skulle følges i kølvandet på de vestlige sanktioner. Det forhold, at han blev indbudt til at deltage i dette møde, viser, at han er medlem af Vladimir Putins inderkreds, og at han støtter eller gennemfører tiltag eller politikker, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed samt stabiliteten og sikkerheden i Ukraine. Det viser også, at han er en af de fremtrædende erhvervsfolk, der er involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for Ruslands regering, der er ansvarlig for annekteringen af Krim og destabiliseringen af Ukraine.

[...]

[Den fjerde appellant] er ejer af og administrerende direktør for selskabet Uralchem, der producerer mineralsk gødning. Uralchem Group er en russisk producent af en lang række af kemiske produkter, herunder mineralske gødningsstoffer og ammoniaksalpeter. Ifølge virksomheden er den den største producent af ammoniumnitrat og den næststørste producent af ammoniak- og nitrogengødningsstoffer i Rusland. [Den fjerde appellant] er derfor involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, der er ansvarlig for annekteringen af Krim og destabiliseringen af Ukraine.

Den 24. februar 2022, efter de indledende faser af den russiske aggression mod Ukraine, mødtes [den fjerde appellant] og 36 andre erhvervsfolk med præsident Vladimir Putin og andre medlemmer af den russiske regering for at drøfte virkningen af den kurs, der skulle følges i kølvandet på de vestlige sanktioner. Det forhold, at han blev indbudt til at deltage i dette møde, viser, at han er medlem af Vladimir Putins inderkreds, og at han støtter eller gennemfører tiltag eller politikker, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed samt stabiliteten og sikkerheden i Ukraine. Det viser også, at han er en af de fremtrædende erhvervsfolk, der er involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for Ruslands regering, der er ansvarlig for annekteringen af Krim og destabiliseringen af Ukraine.

I december 2021 ændrede [den fjerde appellant] hjemsted for sine Cypernbaserede virksomheder Uralchem Holding og CI-Chemical Invest, der kontrollerer »Uralchem«, til russisk jurisdiktion i det særlige administrative distrikt på øen Oktyabrsky Island i Kaliningrad Oblast.«

E. De omtvistede retsakter (sagerne C-704/23 P, C-711/23 P og C-111/24 P)

1. De omtvistede oprindelige retsakter (sagerne C-704/23 P, C-711/23 P og C-111/24 P)

22 Den 15. marts 2022 vedtog Rådet i betragtning af den alvorlige situation i Ukraine de omtvistede oprindelige retsakter. Ved disse retsakter blev navnene på den anden, den tredje og den femte appellant tilføjet på listen i bilaget til afgørelse 2014/145 og på listen i bilag I til forordning nr. 269/2014 af følgende grunde, der har samme ordlyd i disse to lister:

»[Den femte appellant] er storaktionær i konglomeratet Alfa Group, der omfatter Alfa Bank, som er en af Ruslands største skatteydere. Han menes at være en af de mest indflydelsesrige personer i Rusland. I lighed med andre ejere af Alfa Bank (Mikhail Fridman og Petr Aven) har han et tæt forhold til Vladimir Putin og fortsætter med at udveksle betydelige tjenester med ham. Ejerne af Alfa Group har forretningsmæssige og juridiske fordele ved dette forhold. Vladimir Putins ældste datter, Maria, ledte et velgørenhedsprojekt, Alfa-Endo, som blev finansieret af Alfa Bank. Vladimir Putin belønnede Alfa Groups loyalitet over for de russiske myndigheder ved at yde politisk bistand til Alfa Groups udenlandske investeringsplaner.

Han har derfor materielt eller finansielt aktivt støttet og draget fordel af russiske beslutningstagere, der er ansvarlige for annekteringen af Krim eller destabiliseringen af Ukraine. Han er også en de fremtrædende russiske erhvervsfolk, der er involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, der er ansvarlig for annekteringen af Krim og destabiliseringen af Ukraine.

[…]

[Den tredje appellant] er en fremtrædende russisk oligark, som er ejer af og bestyrelsesformand for virksomheden Magnitogorsk Iron & Steel Works (MMK). MMK er en af Ruslands største skatteydere. Virksomhedens skattebyrde er steget på det seneste, hvilket har ført til betydeligt højere indtægter til det russiske statsbudget.

Han er derfor en fremtrædende russisk forretningsmand involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, der er ansvarlig for annekteringen af Krim og destabiliseringen af Ukraine.

[…]

[Den anden appellant] er administrerende direktør for Yandex [NV] – en af de førende teknologivirksomheder i Rusland, som er specialiseret i intelligente produkter og tjenester, der drives af maskinindlæring. Yandex' tidligere nyhedschef anklagede virksomheden for at være et »hovedelement i at skjule oplysninger« for russerne om krigen i Ukraine. Desuden har virksomheden advaret russiske brugere, der ledte efter nyheder om Ukraine på dens søgemaskine, om upålidelige oplysninger på internettet, efter den russiske regering truede russiske medier, i forhold til hvad de udgiver.

Den 24. februar 2022 deltog [den anden appellant] i et møde mellem oligarker i Kreml med Vladimir Putin for at drøfte konsekvenserne af reaktionen i kølvandet på de vestlige sanktioner. Det forhold, at han blev indbudt til at deltage i dette møde, viser, at han er medlem af inderkredsen af oligarker tæt på Vladimir Putin, og at han støtter eller gennemfører tiltag eller politikker, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og

uafhængighed samt stabiliteten og sikkerheden i Ukraine. Desuden er han en af de fremtrædende erhvervsfolk, der er involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, der er ansvarlig for annekteringen af Krim og destabiliseringen af Ukraine.«

23 Følgende fremgår af femte betragtning til gennemførelsesforordning 2022/427, som er en af de to oprindelige omtvistede retsakter:

»Den 25. februar 2022 vedtog Rådet [forordning 2022/330], som ændrede kriterierne for opførelsen på listen til at omfatte personer og enheder, der støtter eller drager fordel af Den Russiske Føderations regering, personer og enheder, der udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, og fysiske eller juridiske personer med tilknytning til de personer eller enheder, der er opført på listen.«

2. De omtvistede første opretholdelsesretsakter (sagerne C-704/23 P, C-711/23 P og C-111/24 P)

24 Den 14. september 2022 vedtog Rådet de omtvistede første opretholdelsesretsakter, hvorved det opretholdt opførelsen af navnene på den anden, den tredje og den femte appellant på listen i bilaget til afgørelse 2014/145 og på listen i bilag I til forordning nr. 269/2014 på grundlag af den samme begrundelse som den, der er gengivet i nærværende doms præmis 22, idet det præciseredes, at begrundelsen for så vidt angår den anden appellant nu angav, at han var »tidligere« administrerende direktør for Yandex.

3. De omtvistede efterfølgende opretholdelsesretsakter (sagerne C-704/23 P og C-711/23 P)

25 Den 13. marts 2023 vedtog Rådet de omtvistede efterfølgende opretholdelsesretsakter, hvorved det opretholdt opførelsen af den anden og den tredje appellants navne på de lister, der var knyttet som bilag til afgørelse 2014/145 og til forordning nr. 269/2014. Mens begrundelsen for denne opførelse var uændret for så vidt angår den tredje appellant, var begrundelsen for opførelsen af den anden appellant nu affattet således:

»[Den anden appellant] er tidligere administrerende direktør og CEO for Yandex N.V. og trådte tilbage fra disse stillinger, da han blev listeopført af Den Europæiske Union. Han hører fortsat til Yandex' topledere og er med til at forme virksomhedens aktiviteter.

Yandex er den største teknologivirksomhed i Rusland. Den tilfører Den Russiske Føderations regering betragtelige skatteindtægter. Russiske statsejede banker såsom Sberbank og VTB er aktionærer og investorer i Yandex. I 2019 besluttede Yandex at foretage en omstrukturering, der gav en »gylden aktie« til Public Interest Foundation, en nyoprettet almennyttig fond, hvis formål var at »forsvare Den Russiske Føderations interesser«. Gennem Public Interest Foundation har Den Russiske Føderations regering vetoret i forbindelse med en række nærmere definerede spørgsmål.

Siden starten af angrebskrigen mod Ukraine har Yandex fulgt Den Russiske Føderations regerings informationspolitik og censur. Søgeresultaterne fra Yandex' søgemaskine har overholdt de russiske myndigheders krav og viser kun kilderne vedrørende russisk krigsvenlig propaganda. Desuden har Yandex hjulpet websteder med at fremme falske og prorussiske påstande om invasionen af Ukraine for at opnå fortjeneste gennem digital reklame.

Den 24. februar 2022 deltog [den anden appellant] i et møde mellem oligarker i Kreml med Vladimir Putin for at drøfte konsekvenserne af reaktionen i kølvandet på de vestlige sanktioner. Det forhold, at han blev indbudt til at deltage i dette møde, viser, at han er medlem af inderkredsen af oligarker tæt på Vladimir Putin, og at han støtter eller gennemfører tiltag eller politikker, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed samt stabiliteten og sikkerheden i Ukraine.

Han er en fremtrædende erhvervsperson involveret i en økonomisk sektor, der udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, og han har materielt og økonomisk støttet Den Russiske Føderations regering, der er ansvarlig for annekteringen af Krim og destabiliseringen af Ukraine. Han er ansvarlig for aktivt at støtte eller gennemføre tiltag eller politikker, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed eller stabiliteten eller sikkerheden i Ukraine.«

II. Søgsmålene for Retten og de appellerede domme

A. Søgsmålet for Retten og den første appellerede dom (sag C-696/23 P)

26 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 17. maj 2022 anlagde den første appellant sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning, for så vidt som de vedrørte ham. I forbindelse med annullationssøgsmålet anfægtede han bl.a. Rådets vurdering, hvorefter hans situation opfyldte kriteriet i artikel 1, stk. 1, litra e), og artikel 2, stk. 1, litra g), i afgørelse 2014/145 samt i artikel 3, stk. 1, litra g), i forordning nr. 269/2014 [herefter »kriterium g)«]. Han var af den opfattelse, at denne institution ved at handle således havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, og at den desuden havde tilsidesat hans grundlæggende rettigheder og proportionalitetsprincippet.

27 I den første appellerede dom frifandt Retten Rådet i forbindelse med den første appellants søgsmål. Hvad angår kriterium g) fastslog Retten nærmere bestemt i den nævnte doms præmis 51, 56 og 58, at Rådet havde fremlagt en række tilstrækkeligt konkrete, præcise og samstemmende indicier, der kunne godtgøre dels, at den første appellant var en fremtrædende erhvervsperson på grund af hans funktioner i TMK og Group Sinara, dels at hans involvering, henset til disse funktioner og de mange erhvervssektorer, hvori disse to virksomheder drev virksomhed, vedrørte økonomiske sektorer, der udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering. I nævnte doms præmis 57 præciserede Retten, at begrebet »betydelig indtægtskilde« som omhandlet i kriterium g) henviste til en markant og ikke-ubetydelig indtægtskilde fra de økonomiske sektorer.

28 Retten fastslog i øvrigt i den første appellerede doms præmis 62, at den omstændighed, at appellanten havde fratrådt sit hverv i de to berørte selskaber samme dag, som den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning blev vedtaget, ikke var relevant med henblik på at vurdere lovligheden af disse retsakter, for så vidt som han på tidspunktet for deres vedtagelse stadig varetog disse funktioner. I denne doms præmis 63 fastslog Retten ligeledes, at det heller ikke var relevant, at den første appellant angiveligt havde overdraget de aktier, som han ejede i disse to selskaber, nogle dage før vedtagelsen af de nævnte retsakter, idet begrundelsen for disse retsakter hverken var baseret på appellantens kontrol med de nævnte selskaber eller på sidstnævntes status som aktionær. Retten fastslog endvidere i den appellerede doms præmis 65,

at funktioner som dem, den første appellant udøvede i TMK og Group Sinara, i sig selv gjorde det muligt at kvalificere ham som »fremtrædende erhvervsperson« som omhandlet i kriterium g), uafhængigt af den kontrol, som denne appellant udøvede over disse selskaber.

29 I den første appellerede doms præmis 66 fastslog Retten, at ordlyden af kriterium g) ikke efterlader nogen tvivl om, at den »betydelige indtægtskilde«, der er omhandlet i dette kriterium, ikke skal hidrøre fra »fremtrædende erhvervsfolk«, men fra »økonomiske sektorer«. I nævnte doms præmis 67 forkastede Retten ligeledes den første appellants argument om, at Rådet ikke kunne støtte sig alene på den omstændighed, at TMK og Group Sinara betalte skat i Rusland, for så vidt som dette argument savnede grundlag i de faktiske omstændigheder.

30 Hvad angår anbringendet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og de grundlæggende rettigheder fastslog Retten i den første appellerede doms præmis 79, at de fire betingelser i artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) var opfyldt i den foreliggende sag. Retten fastslog navnlig i denne doms præmis 80, at de restriktive foranstaltninger, som den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning pålagde den første appellant, var »fastlagt i lovgivningen«, eftersom de var fastsat i retsakter, der navnlig er almengyldige, og som har et klart retsgrundlag i EU-retten.

31 I øvrigt bemærkede Retten i nævnte doms præmis 86, at kun såfremt en foranstaltning er åbenbart uhensigtsmæssig på et område, hvor EU-lovgiver har et vidt skøn i forhold til det mål, som vedkommende institution forfølger, vil en foranstaltning kunne kendes ulovlig. I denne forbindelse fastslog Retten i samme doms præmis 87-95, at de begrænsninger af den første appellants grundlæggende rettigheder, som fulgte af disse restriktive foranstaltninger, ikke var uforholdsmæssige.

B. Søgsmålet for Retten og den anden appellerede dom (sag C-704/23 P)

32 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. juni 2022 anlagde den anden appellant sag med påstand om annullation af de omtvistede retsakter, for så vidt som de vedrørte ham. I forbindelse med annullationssøgsmålet anfægtede han bl.a. Rådets vurdering af, at hans situation opfyldte kriterium g). Han var af den opfattelse, at denne institution ved at handle således havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, og at den desuden havde tilsidesat hans grundlæggende rettigheder og proportionalitetsprincippet.

33 Ved den anden appellerede dom frifandt Retten Rådet. Hvad angår kriterium g) præciserede Retten i denne doms præmis 79-81, at henset til bl.a. det formål, der forfølges med de restriktive foranstaltninger, der er fastsat ved den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning, omfatter begrebet »fremtrædende erhvervsperson« erhvervsfolk, som alt efter omstændighederne er betydningsfulde henset til deres erhvervsmæssige status, omfanget af deres økonomiske aktiviteter, omfanget af deres kapitalinteresser eller deres funktioner i et eller flere selskaber, idet Rådet med dette kriterium tilsigtede at udnytte den indflydelse, som disse erhvervsfolk i kraft af deres fremtrædende rolle kan udøve på det russiske regime.

34 Retten fastslog ligeledes i den anden appellerede doms præmis 82 og 83, at det fremgik af formålet med disse restriktive foranstaltninger, at de indtægter, der var omfattet af kriterium g), ikke var de fremtrædende erhvervsfolks indtægter, men indtægterne fra de økonomiske sektorer, hvori de var involveret. I denne doms præmis 105 og 106 fastslog Retten i det væsentlige, at begrebet

»betydelig indtægtskilde« som omhandlet i dette kriterium vedrørte en markant og ikke-ubetydelig indtægtskilde, der stammede direkte eller indirekte af erhvervssektorer, såsom i det foreliggende tilfælde sektoren for informations- og kommunikationsteknologi.

35 Retten fastslog i øvrigt i den anden appellerede doms præmis 90, 107 og 108, at Rådet for så vidt angår de omtvistede oprindelige retsakter havde fremlagt en række tilstrækkeligt konkrete, præcise og samstemmende indicier, der kunne godtgøre dels, at den anden appellant var en fremtrædende erhvervsperson på grund af betydningen af hans status og funktioner i Yandex samt dette selskabs økonomiske betydning, dels at hans involvering, henset til dette selskabs funktioner og aktiviteter, vedrørte økonomiske sektorer, der udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

36 Hvad angår de første og næste omtvistede opretholdelsesretsakter fastslog Retten i den anden appellerede doms præmis 125, at Rådet med rette havde fundet, at den anden appellant fortsat havde en væsentlig tilknytning til Yandex, således at opretholdelsen af hans navn på de omhandlede lister fortsat var begrundet.

37 Hvad angår anbringendet om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet fastslog Retten bl.a. i den anden appellerede doms præmis 137-139, at kriterium g), henset til den omstændighed, at det ikke vedrører de udpegede personers nationalitet, ikke kunne anses for at være i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet. Retten bemærkede endvidere, at ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling skal forenes med legalitetsprincippet, hvorefter ingen til egen fordel kan påberåbe sig en ulovlighed, der er begået til fordel for andre, og fastslog, at Rådet i det foreliggende tilfælde ikke havde anlagt et urigtigt skøn i forbindelse med vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for den anden appellant.

38 Hvad angår anbringendet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet forkastede Retten dette i den anden appellerede doms præmis 151 og 166 bl.a. med den begrundelse, der er anført i denne doms præmis 143 og 145, at de restriktive foranstaltninger, der var fastsat over for den anden appellant, var egnede til at nå de forfulgte mål, eftersom de negative konsekvenser, der fulgte af anvendelsen af disse foranstaltninger over for denne appellant, ikke var åbenbart uforholdsmæssige, og fordi han ikke var blevet pålagt de nævnte foranstaltninger på grund af en direkte rolle, som han havde spillet i Den Russiske Føderations tiltag mod Ukraine.

C. Søgsmålet for Retten og den tredje appellerede dom (sag C-711/23 P)

39 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. maj 2022 anlagde den tredje appellant sag med påstand om annullation af de omtvistede retsakter, for så vidt som de vedrørte ham. I forbindelse med søgsmålet anfægtede han bl.a. Rådets vurdering af, at hans situation opfyldte kriterium g). Han var af den opfattelse, at denne institution ved at handle således havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, og at den desuden havde tilsidesat ligebehandlingsprincippet. Under sagen gjorde den tredje appellant ligeledes gældende, at dette kriterium er ulovligt på grundlag af artikel 277 TEUF.

40 Ved den tredje appellerede dom frifandt Retten Rådet. Hvad angår kriterium g) fastslog Retten, samtidig med at den lagde den samme fortolkning af begreberne »fremtrædende erhvervsperson« og »betydelig indtægtskilde« som den, der blev anlagt i den anden appellerede dom, til grund, i den tredje appellerede doms præmis 78, at Rådet med rette havde kvalificeret den tredje appellant som »fremtrædende erhvervsperson«, hvilket denne ikke havde bestridt, og

som ligeledes kunne udledes af den økonomiske betydning af MMK, som han var ejer af og bestyrelsesformand for. Endvidere fastslog Retten i den appellerede doms præmis 79-90, at Rådet havde fremlagt en række tilstrækkeligt konkrete, præcise og samstemmende indicier, der kunne godtgøre, at den tredje appellants involvering vedrørte en økonomisk sektor, nemlig metalindustrien, som udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

41 I den tredje appellerede doms præmis 81 præciserede Retten, at MMK's bidrag til Den Russiske Føderations budget ikke var et afgørende element med henblik på at efterprøve, om den økonomiske sektor, hvori den tredje appellant var involveret, udgjorde en betydelig indtægtskilde for dette tredjelands regering, for så vidt som det med henblik på anvendelsen af kriterium g) drejede sig om at efterprøve de økonomiske sektorers bidrag som helhed og ikke bidraget fra virksomheder i særdeleshed. Retten præciserede ligeledes i denne doms præmis 98, at med henblik på anvendelsen af dette kriterium var det skattebidrag, der blev betalt af fremtrædende erhvervsfolk eller af de virksomheder, hvori de er involveret, heller ikke i sig selv omfattet, idet det nævnte kriterium henviste til samtlige indtægter, der blev genereret af den aktivitetssektor, hvori disse erhvervsfolk var aktive.

42 Retten forkastede i øvrigt i den tredje appellerede doms præmis 104-109 den ulovlighedsindsigelse vedrørende kriterium g), som den tredje appellant havde fremsat. I denne henseende bemærkede Retten, idet den fremhævede, at dette kriterium ikke indførte en formodning for en forbindelse mellem egenskaben som fremtrædende erhvervsperson og Den Russiske Føderations regering, at det nævnte kriterium opfyldte Rådets ønske om at lægge pres på de russiske myndigheder med henblik på, at disse bragte deres tiltag og politikker, der destabiliserer Ukraine, til ophør. Retten udledte heraf i den appellerede doms præmis 108, at der var en rationel forbindelse mellem på den ene side foranstaltninger mod fremtrædende erhvervsfolk, der er involveret i økonomiske sektorer, der giver betydelige indtægter til Den Russiske Føderation, henset til såvel deres egen som disse sektorers betydning for den russiske økonomi, og på den anden side formålet med de restriktive foranstaltninger i den foreliggende sag, som er at øge presset på Den Russiske Føderation og gøre dens handlinger med henblik på at underminere Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed mere omkostningsfulde. Retten konkluderede på grundlag heraf, at kriterium g) omfattede betingelser vedrørende de omhandlede personers personlige adfærd, dvs. deres indflydelse som følge af deres økonomiske involvering i visse sektorer, hvilket således gjorde det muligt at fastslå en tilstrækkelig og subjektiv tilknytning mellem disse personer og det omhandlede tredjeland, nemlig Den Russiske Føderation.

43 Hvad angår anbringendet om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet forkastede Retten dette i den tredje appellerede doms præmis 143-146 af i det væsentlige de samme grunde som dem, der er anført i nærværende doms præmis 37.

D. Søgsmålet for Retten og den fjerde appellerede dom (sag C-35/24 P)

44 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. maj 2022 anlagde den fjerde appellant sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning, for så vidt som de vedrørte ham. I forbindelse med annullationssøgsmålet anfægtede han bl.a. Rådets vurdering, hvorefter hans situation opfyldte kriterium g). Han var af den opfattelse, at denne institution ved at handle således havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, og at den desuden havde tilsidesat ligebehandlingsprincippet. Under sagen gjorde den fjerde appellant ligeledes gældende, at dette kriterium er ulovligt på grundlag af artikel 277 TEUF.

45 Ved den fjerde appellerede dom frifandt Retten Rådet. Hvad angår kriterium g) fastslog Retten, idet den lagde den samme fortolkning af begreberne »fremtrædende erhvervsperson« og »betydelig indtægtskilde« som den, der er omhandlet i nærværende doms præmis 33 og 34, til grund, i den fjerde appellerede doms præmis 66, at Rådet med rette havde kvalificeret den fjerde appellant som »fremtrædende erhvervsperson«, hvilket denne ikke havde bestridt, og som ligeledes kunne udledes af den økonomiske betydning af Uralchem, det selskab, som han var ejer af og administrerende direktør for. I denne doms præmis 67-76 fastslog Retten endvidere, at Rådet havde fremlagt en række tilstrækkeligt konkrete, præcise og samstemmende indicier, der kunne godtgøre, at den fjerde appellants involvering vedrørte den økonomiske sektor for gødning, som udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering. I denne henseende og i lighed med betragtningerne i den tredje appellerede doms præmis 81 bemærkede Retten i den fjerde appellerede doms præmis 69, at selv om Uralchem Groupes eget bidrag til Den Russiske Føderations budget kunne være nyttigt med henblik på at fastlægge koncernens økonomiske betydning i den pågældende sektor eller at fastslå, at den fjerde appellant var en fremtrædende erhvervsperson, var det ikke afgørende for besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt sidstnævnte kunne kvalificeres som »fremtrædende erhvervs[person], der er involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation«, for så vidt som det med henblik på anvendelsen af kriterium g) er den pågældende økonomiske sektor og ikke en bestemt fysisk person eller virksomhed, der skal udgøre en betydelig indtægtskilde for den pågældende regering.

46 Retten forkastede ligeledes i den fjerde appellerede doms præmis 84-92 den ulovlighedsindsigelse vedrørende kriterium g), som den fjerde appellant havde fremsat. Retten anvendte i denne forbindelse det samme ræsonnement som det, der er sammenfattet i nærværende doms præmis 42.

47 Hvad angår anbringendet om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet forkastede Retten dette i den fjerde appellerede doms præmis 126-131 af i det væsentlige de samme grunde som dem, der er anført i nærværende doms præmis 37. Retten tilføjede i den fjerde appellerede doms præmis 128, at Rådet ikke var forpligtet til at opføre alle personer, der opfylder et kriterium såsom kriterium g), på listerne over personer, der er omfattet af restriktive foranstaltninger. Retten fastslog nemlig, at Rådet råder over en vid skønsbeføjelse, der gør det muligt for det i givet fald ikke at underlægge personer restriktive foranstaltninger, hvis det finder, at det, henset til de formål, der forfølges med disse foranstaltninger, ikke er hensigtsmæssigt at gøre det.

E. Søgsmålet for Retten og den femte appellerede dom (sag C-111/24 P)

48 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. juni 2022 anlagde den femte appellant sag med påstand om annullation af de omtvistede oprindelige retsakter og de omtvistede første opretholdelsesretsakter, for så vidt som de vedrørte ham. I forbindelse med annullationssøgsmålet anfægtede han bl.a. Rådets vurdering af, at hans situation opfyldte kriterium g). Den femte appellant var af den opfattelse, at denne institution herved havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn. Han gjorde ligeledes gældende, at dette kriterium var ulovligt på grund af manglende retsgrundlag og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

49 Ved den femte appellerede dom frifandt Retten Rådet. Hvad angår ulovlighedsindsigelsen vedrørende kriterium g) på grund af manglende retsgrundlag bemærkede Retten i denne doms præmis 37, at når der foreligger en afgørelse vedtaget i henhold til bestemmelserne i kapitel 2 i

afsnit V i EU-traktaten om restriktive foranstaltninger, giver artikel 215, stk. 2, TEUF Rådet mulighed for at træffe sådanne foranstaltninger over for enhver person, enhed eller gruppe, og navnlig over for adressater, der ikke har nogen tilknytning til et tredjelands styre.

50 Retten præciserede i øvrigt i den appellerede doms præmis 45, at kriterium g) på grund af den omstændighed, at det henviser til samtlige indtægter, der genereres af den sektor, hvori de pågældende fremtrædende erhvervsfolk er involveret, omfatter alle de skatter, der genereres af den pågældende økonomiske sektor, og selv dem, der ikke er blevet betalt af disse personer.

51 Hvad angår ulovlighedsindsigelsen vedrørende kriterium g) på grund af tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet forkastede Retten den i den femte appellerede doms præmis 50-63 af grunde svarende til dem, der er sammenfattet i nærværende doms præmis 42. I den femte appellerede doms præmis 58 fastslog Retten, at den omstændighed, at de berørte personer, hvis situation opfylder kriterium g), uafhængigt af hvorledes de beskattes i Rusland, opfyldte det forfulgte mål, eftersom disse personer er involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, og derfor ikke forekom åbenbart uhensigtsmæssig. Retten forkastede ligeledes i den appellerede doms præmis 60 den femte appellants argument vedrørende 11. betragtning til afgørelse 2022/329 med den begrundelse, at en betragtning ikke kan fravige bestemmelserne i den pågældende retsakt.

52 Hvad angår anvendelsen af kriterium g) på den femte appellant lagde Retten i den femte appellerede doms præmis 88-93 og 106 den samme fortolkning af begreberne »fremtrædende erhvervsperson« og »betydelig indtægtskilde« til grund som den, der er anført i nærværende doms præmis 33 og 34, idet den bemærkede, at det ikke påhvilede Rådet at godtgøre, at der foreligger en tæt forbindelse eller en indbyrdes afhængighed mellem fremtrædende erhvervsfolk og Den Russiske Føderations regering. Navnlig præciserede Retten i den femte appellerede doms præmis 92 og 93 dels, at fortolkningen af begrebet »fremtrædende erhvervsperson« ikke kunne drages i tvivl af den omstændighed, at visse sprogversioner af kriterium g) anvendte adjektivet »fremtrædende«, mens andre anvendte adjektivet »betydningsfuld«, dels at selv om de funktioner, som en erhvervsperson beklæder, kan underbygge den omstændighed, at vedkommende er »fremtrædende« som omhandlet i dette kriterium, er de imidlertid ikke det eneste forhold, som Rådet kan tage hensyn til med henblik herpå.

53 Hvad angår spørgsmålet, om de omtvistede oprindelige retsakter var begrundede, fastslog Retten i den femte appellerede doms præmis 105, at Rådet, henset til samtlige beviser, uden at anlægge et urigtigt skøn kunne fastslå, at den femte appellant var en »fremtrædende erhvervsperson« på tidspunktet for vedtagelsen af disse retsakter. I denne doms præmis 106-111 fastslog Retten, at Rådet på grundlag af en række tilstrækkeligt konkrete, præcise og samstemmende indicier gyldigt kunne beslutte, at Alfa Group, som omfatter Alfa Bank, og hvori den femte appellant er en af de største aktionærer, er involveret i en økonomisk sektor, nemlig banksektoren, der udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

54 Hvad angår de omtvistede første opretholdelsesretsakter fastslog Retten i den femte appellerede doms præmis 125, at Rådet ikke havde anlagt et urigtigt skøn, da det konstaterede, at den femte appellants individuelle situation ikke havde ændret sig, og at det havde støttet sig på de samme forhold med henblik på at opretholde de restriktive foranstaltninger, der var vedtaget over for denne appellant.

III. Retsforhandlingerne ved Domstolen og parternes påstande i appelsagerne

A. Sagernes forening

55 Den 5. juni 2024 opfordrede Domstolens præsident parterne til at tage stilling til en eventuel forening af sagerne C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P og C-111/24 P med henblik på sagens videre behandling.

56 Ved skrivelser af 20. juni 2024 meddelte den anden, den tredje og den fjerde appellant Domstolen, at de ikke havde indvendinger mod foreningen af disse sager. Ved fem skrivelser af henholdsvis 27. juni 2024, 3. juli 2024, 1. juli 2024, 28. juni 2024 og 1. juli 2024 meddelte Rådet Domstolen, at det heller ikke havde nogen indvendinger mod, at disse fem sager blev forenet. Ved skrivelser af henholdsvis 20. juni 2024 og 19. juni 2024 anførte den første og den femte appellant, at de modsatte sig, at de nævnte sagers forening med henblik på den videre behandling.

57 Den 5. juli 2024 besluttede Domstolens præsident, at der ikke var anledning til at forene sagerne på dette trin af proceduren.

B. Anmodningerne om intervention

58 Den Tjekkiske Republik fremsatte ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 11. april 2024 anmodning om intervention i sag C-35/24 P til støtte for Rådets påstande. Ved afgørelse af 7. maj 2024 imødekom Domstolens præsident denne anmodning om intervention.

59 Kommissionen fremsatte ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 3. maj 2024 anmodning om intervention i sag C-35/24 P til støtte for Rådets påstande. Ved afgørelse af 31. maj 2024 imødekom Domstolens præsident denne anmodning om intervention.

C. Parternes påstande i appelsagerne

1. Parternes påstande i sag C-696/23 P

60 Den første appellant har nedlagt følgende påstande:

– Den første appellerede dom ophæves.

– Der træffes afgørelse i sagen, og den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning annulleres, for så vidt som de vedrører den første appellant, og Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne afholdt i første instans.

– Subsidiært hjemvises sagen til Retten og afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

61 Rådet har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Subsidiært, såfremt Domstolen ophæver den første appellerede dom og træffer afgørelse i sagen, påstand om frifindelse.

– Den første appellant tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.

2. Parternes påstande i sag C-704/23 P

62 Den anden appellant har nedlagt følgende påstande:

– Den anden appellerede dom ophæves.

– Der træffes afgørelse i sagen, og de omtvistede retsakter annulleres, for så vidt som de vedrører den anden appellant.

– Rådet tilpligtes på grundlag af artikel 268 TEUF at erstatte det ikke-økonomiske tab, som den anden appellant har lidt som følge af vedtagelsen af disse retsakter.

– Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

63 Rådet har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Subsidiært, såfremt Domstolen ophæver den anden appellerede dom og træffer afgørelse i sagen, påstand om frifindelse.

– Den anden appellant tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

3. Parternes påstande i sag C-711/23 P

64 Den tredje appellant har nedlagt følgende påstande:

– Den tredje appellerede dom ophæves.

– De omtvistede retsakter annulleres.

– Subsidiært ophæves den tredje appellerede dom, og sagen hjemvises til Retten.

– Under alle omstændigheder tilpligtes Rådet at betale sagsomkostningerne i begge instanser.

65 Rådet har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Den tredje appellant tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

4. Parternes påstande i sag C-35/24 P

66 Den fjerde appellant har nedlagt følgende påstande:

– Den fjerde appellerede dom ophæves.

– Den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning annulleres.

– Subsidiært ophæves den fjerde appellerede dom, og sagen hjemvises til Retten.

– Under alle omstændigheder tilpligtes Rådet at betale sagsomkostningerne i begge instanser.

67 Rådet har, støttet af Den Tjekkiske Republik, Republikken Letland og Kommissionen, nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Den fjerde appellant tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

5. Parternes påstande i sag C-111/24 P

68 Den femte appellant har nedlagt følgende påstande:

– Den femte appellerede dom ophæves.

– Sagen realitetsbehandles, og de omtvistede oprindelige retsakter og de omtvistede første opretholdelsesretsakter annulleres.

– Subsidiært ophæves den femte appellerede dom, og sagen hjemvises til Retten.

– Under alle omstændigheder tilpligtes Rådet at betale sagsomkostningerne.

69 Rådet har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Den femte appellant tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

D. Om anmodningerne om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del

1. Anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del i sag C-696/23 P

70 Ved dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 16. juni 2025 har den første appellant anmodet om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del i sag C-696/23 P i henhold til artikel 83 i Domstolens procesreglement.

71 Til støtte for sin anmodning har han for det første gjort gældende, at han, i modsætning til hvad generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 32 i forslaget til afgørelse i denne sag, i sit appelskrift hævdede, at han ikke kan kvalificeres som »fremtrædende erhvervsperson«, eftersom han afhændede de andele, som han besad i TMK og Group Sinara, og fratrådte de funktioner, som han varetog i dette selskab og i denne koncern. For det andet har Rådet i retsmødet for Domstolen fejlagtigt bekræftet, uden at den første appellant havde mulighed for at svare, at sidstnævnte var genstand for restriktive foranstaltninger, som følge af at han var »administrerende direktør for et selskab«, selv om hans opførelse på listen var begrundet i den omstændighed, at han var bestyrelsesmedlem for TMK samt formand og bestyrelsesmedlem for Group Sinara.

72 Ifølge procesreglementets artikel 83 kan Domstolen til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, ved kendelse bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal genåbnes, navnlig hvis den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller såfremt en part, efter at denne del af retsforhandlingerne er afsluttet, er fremkommet med nye oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er af afgørende betydning for Domstolens afgørelse, eller såfremt sagen bør afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet af parterne eller de berørte, som er omfattet af artikel 23 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol.

73 Hvad i den foreliggende sag angår generaladvokatens angivelige misforståelse af den første appellants appelskrift i punkt 32 i forslaget til afgørelse i sag C-696/23 P skal det bemærkes, at hverken statutten for Den Europæiske Unions Domstol eller procesreglementet giver mulighed for, at de berørte parter kan afgive indlæg som svar på generaladvokatens forslag til afgørelse. I henhold til artikel 252, stk. 2, TEUF har generaladvokaten nemlig til opgave fuldstændig upartisk og uafhængigt offentligt at fremsætte begrundede forslag til afgørelse af de sager, der i overensstemmelse med statutten for Domstolen kræver generaladvokatens deltagelse. Domstolen er i denne forbindelse hverken bundet af det forslag til afgørelse eller af den begrundelse, generaladvokaten er fremkommet med. En parts uenighed i generaladvokatens forslag til afgørelse, uanset hvilke spørgsmål der undersøges heri, kan derfor ikke i sig selv udgøre et forhold, som kan begrunde genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del (dom af 5.3.2024, Public.Resource.Org og Right to Know mod Kommissionen m.fl., C-588/21 P, EU:C:2024:201, præmis 47 og 48 samt den deri nævnte retspraksis).

74 Hvad i øvrigt angår den fejl, som Rådet angiveligt har begået i retsmødet for Domstolen, er det åbenbart, at der ikke er tale om et »argument«, som ikke har været drøftet af parterne som omhandlet i procesreglementets artikel 83, men om en materiel fejl, der ligner en lapsus linguae eller en sproglig kortform.

75 Henset til ovenstående betragtninger finder Domstolen, at det, efter at have hørt generaladvokaten, er ufornødent at anordne en genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del i sag C-696/23 P.

2. Om anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del i sag C-711/23 P

76 Ved dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 5. juni 2025 har den tredje appellant anmodet om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del i sag C-711/23 P i henhold til procesreglementets artikel 83.

77 Til støtte for sin anmodning har appellanten gjort gældende, at afgørelse 2014/145 og forordning nr. 269/2014 blev ændret ved henholdsvis Rådets afgørelse (FUSP) 2025/904 af 13. maj 2025 (EUT L, 2025/904) og Rådets forordning (EU) 2025/903 af 13. maj 2025 (EUT L, 2025/903). Disse to EU-retsakter indeholder imidlertid elementer, der modsiger det standpunkt, som Rådet indtog i retsmødet for Domstolen for så vidt angår fortolkningen og lovligheden af kriterium g) og de restriktive foranstaltningers angiveligt midlertidige karakter. Der er således tale om en ny faktisk omstændighed, som parterne ikke havde kendskab til på tidspunktet for dette retsmøde, der blev afholdt den 11. februar 2025, og som, ligeledes henset til den omstændighed, at visse bestemmelser i de nævnte retsakter har tilbagevirkende kraft for så vidt angår de omtvistede retsakter, er af afgørende betydning for Domstolens afgørelse.

78 I den foreliggende sag bemærkes, at afgørelse 2025/904 og forordning 2025/903 ikke finder tidsmæssig anvendelse på sag C-711/23 P. Lovligheden af de omtvistede retsakter i forbindelse med denne sag skal således vurderes i forhold til den situation, der forelå på tidspunktet for deres vedtagelse, således at den eventuelle modstrid, der måtte være mellem indholdet af den ovennævnte afgørelse og forordning samt det standpunkt, som Rådet indtog i retsmødet i nævnte sag, ikke kan have afgørende betydning for Domstolens afgørelse. Selv om visse bestemmelser i de nævnte retsakter skulle berøre den tredje appellants situation og de omtvistede retsakter med tilbagevirkende kraft, begrunder en sådan konsekvens i øvrigt ikke, at retsforhandlingernes mundtlige del genåbnes, eftersom den tredje appellant, selv i tilfælde af at appellen forkastes i den nævnte sag, ikke fratages muligheden for at gøre brug af de retsmidler, der er til rådighed i henhold til EU-retten eller national ret med henblik på at anfægte disse bestemmelser og deres eventuelle virkninger og konsekvenser.

79 Desuden fremgår det ikke klart, at sagen må afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet af parterne, idet Domstolen således råder over alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan træffe afgørelse.

80 Henset til ovenstående betragtninger finder Domstolen, at det, efter at have hørt generaladvokaten, er ufornødent at anordne en genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del i sag C-711/23 P.

IV. Om appellerne

81 På grund af deres forbindelse med hinanden bør de foreliggende sager forenes med henblik på dommen i overensstemmelse med procesreglementets artikel 54, stk. 1.

82 Til støtte for appellen i sag C-696/23 P har den første appellant fremsat fem anbringender. Med det første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at kvalificere ham som en »fremtrædende erhvervsperson« som omhandlet i kriterium g). Med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten med urette fastslog, at han var »involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering« som omhandlet i dette kriterium. Med det tredje anbringende har den første appellant gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at retsgrundlaget for den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning var »fastlagt i lovgivningen« som omhandlet i chartrets artikel 52, stk. 1, første punktum. Det fjerde anbringende vedrører en retlig fejl, som den første appellerede dom er behæftet med, for så vidt som Retten med urette fastslog, at de restriktive foranstaltninger, som han er genstand for, var forholdsmæssige. Inden for rammerne af det femte anbringende har den første appellant anført, at han gentager alle de

argumenter, som han fremførte i første instans vedrørende det andet kriterium, der lå til grund for de restriktive foranstaltninger, der blev truffet over for ham, dvs. det kriterium, der bl.a. er fastsat i artikel 2, stk. 1, litra f), i afgørelse 2014/145, og har anmodet Domstolen om at tage stilling til disse, såfremt den giver ham medhold og ikke hjemviser sagen til Retten.

83 I forbindelse med sin appel i sag C-704/23 P har den anden appellant fremsat fire anbringender, hvoraf det første vedrører en retlig fejl, som Retten begik ved fortolkningen og anvendelsen af kriterium g), og det andet Rettens tilsidesættelse af omfanget af den domstolsprøvelse, den kan foretage. Det tredje og det fjerde anbringende vedrører Rettens fejlagtige bedømmelse af de anbringender, som appellanten havde fremsat til støtte for sit søgsmål i første instans, og som vedrørte en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og af hans grundlæggende rettigheder.

84 Den tredje appellant har fremsat fem anbringender til støtte for sin appel i sag C-711/23 P. Med sit første anbringende har han gjort gældende, at Retten så bort fra omfanget af sin domstolsprøvelse og således begik flere retlige fejl og gengav de faktiske omstændigheder urigtigt. Det andet og det tredje anbringende vedrører i det væsentlige en tilsidesættelse af kriterium g), idet den tredje appellant i forbindelse med det tredje anbringende subsidiært har gjort gældende, at dette kriterium er ulovligt og uanvendeligt på grundlag af artikel 277 TEUF. Med det fjerde anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten tilsidesatte begreberne »indtægtskilde« og »betydelig indtægtskilde« som omhandlet i kriterium g), gengav de faktiske omstændigheder og beviserne urigtigt, tilsidesatte væsentlige formforskrifter og sin begrundelsespligt samt foretog en urigtig anvendelse af dette kriterium. Med det femte anbringende har den tredje appellant gjort gældende, at Retten tilsidesatte ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling med hensyn til det nævnte kriterium.

85 De fem anbringender, som den fjerde appellant har fremsat i forbindelse med sin appel i sag C-35/24 P, er formuleret på samme måde som de fem anbringender, som den tredje appellant har fremsat, med undtagelse af det fjerde anbringende, hvorved den fjerde appellant har gjort gældende, at Retten ikke anvendte kriterium g) urigtigt, men vendte bevisbyrden om.

86 I forbindelse med sin appel i sag C-111/24 P har den femte appellant fremsat otte anbringender. Med det første anbringende har han foreholdt Retten, at den ikke tog stilling til hans klagepunkter vedrørende rigtigheden af det kriterium, der bl.a. er fastsat i artikel 2, stk. 1, litra d), i afgørelse 2014/145, hvorefter pengemidler og økonomiske ressourcer, der tilhører bl.a. fysiske personer, der finansielt støtter eller drager fordel af russiske beslutningstagere, skal indefryses [herefter »kriterium d)«]. Med det andet anbringende har appellanten foreholdt Retten, at den tilsidesatte begrebet »fremtrædende erhvervsperson« som omhandlet i kriterium g), og, med det tredje anbringende, at den med urette fastslog, at artikel 215, stk. 2, TEUF havde gjort kravet om en tilstrækkelig forbindelse mellem de personer, der er genstand for restriktive foranstaltninger, og det pågældende tredjeland forældet. Det fjerde anbringende vedrører en retlig fejl, for så vidt som Retten anlagde en fortolkning af kriterium g), som tilsidesatte retssikkerhedsprincippet, ejendomsretten og friheden til at oprette og drive egen virksomhed. Med det femte anbringende har den femte appellant foreholdt Retten, at den gengav indholdet og rækkevidden af et bevis urigtigt, og at den ikke tog stilling til et af appellantens argumenter og med det sjette anbringende, at den ikke anvendte kriterium g) korrekt eller lagde en formodning til grund for at konkludere, at banksektoren overordnet set udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering. Det syvende anbringende vedrører en tilsidesættelse af begrebet økonomiske sektorer, der udgør »en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation« som omhandlet i kriterium g), og det ottende anbringende vedrører en tilsidesættelse af princippet om en retfærdig rettergang og princippet om processuel ligestilling.

87 I betragtning af den indbyrdes sammenhæng mellem eller endog den identiske karakter af mange af de anbringender, som de fem appellanter har fremsat til støtte for deres respektive appeller, vil Domstolen foretage en samlet analyse af disse, inden den behandler de anbringender, der er specifikke for visse appeller. Henset til den omstændighed, at det er nødvendigt at afklare rækkevidden af kriterium g), inden det undersøges, om det er lovligt, vil anbringenderne vedrørende fortolkningen af dette kriterium desuden blive behandlet før anbringenderne vedrørende afvisningen af ulovlighedsindsigelsen mod det nævnte kriterium.

A. Anbringenderne om Rettens tilsidesættelse af kriterium g)

88 Der skal foretages en samlet undersøgelse af de anbringender, led og klagepunkter, hvormed de fem appellanter i det væsentlige har kritiseret Rettens fortolkning af kriterium g). Det drejer sig om det første anbringende og det andet anbringendes andet led fremsat af den første appellant i sag C-696/23 P, det første og det andet klagepunkt i det første anbringendes første led, det andet klagepunkt i det første anbringendes andet led og det første anbringendes tredje led fremsat af den anden appellant i sag C-704/23 P, det andet anbringende, det tredje anbringendes første led samt det fjerde anbringendes første til tredje led fremsat af den tredje appellant i sag C-711/23 P, det første anbringendes fjerde led, det andet anbringende, det tredje anbringendes første led og det første klagepunkt i det fjerde anbringendes andet led fremsat af den fjerde appellant i sag C-35/24 P, samt det andet anbringende, det fjerde anbringendes første led og det syvende anbringende fremsat af den femte appellant i sag C-111/24 P.

89 Der mindes om, at kriterium g) fastsætter, at pengemidler og økonomiske ressourcer, der tilhører »fremtrædende erhvervsfolk eller juridiske personer, enheder eller organer, der er involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation, der er ansvarlig for annekteringen af Krim og destabiliseringen af det østlige Ukraine [...] indefryses«.

90 Undersøgelsen af de anbringender, led og klagepunkter, der er nævnt i denne doms præmis 88, vil blive opdelt i to dele, der vedrører henholdsvis fortolkningen af udtrykket »der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation« og af adjektivet »fremtrædende«, der kvalificerer de erhvervsfolk, der er omfattet af kriterium g).

1. Argumenterne om Rettens fejlagtige fortolkning af udtrykket »der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation« som omhandlet i kriterium g)

91 Indledningsvis skal det påpeges, at selv om det andet anbringendes andet led, som den første appellant har påberåbt sig til støtte for sin appel i sag C-696/23 P, tilsigter at kritisere Rettens fortolkning af dette udtryk, kræver behandlingen af dette anbringende en samlet vurdering af kriterium g), således at dette led efterfølgende vil blive behandlet særskilt.

a) Det andet anbringende og det tredje anbringendes første led i sag C-711/23 P samt det andet anbringende og det tredje anbringendes første led i sag C-35/24 P

1) Parternes argumenter

92 Med det andet anbringende i sag C-711/23 P har den tredje appellant foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl ved i den tredje appellerede doms præmis 68-70 i det væsentlige at fastslå, at de »betydelige indtægter«, som Den Russiske Føderations regering opnåede, skulle hidrøre fra »økonomiske sektorer«, selv om de i realiteten skulle hidrøre fra »fremtrædende erhvervsfolk«, der er omfattet af kriterium g). I denne forbindelse har den tredje appellant gjort gældende, at syv sprogversioner af kriterium g), nemlig den bulgarske, den danske, den estiske, den lettiske, den litauiske, den slovenske og den finske, klart angiver, at indtægterne skal hidrøre fra disse erhvervsfolk. Det fremgår desuden af 11. betragtning til afgørelse 2022/329 og af 5. betragtning til gennemførelsesforordning 2022/427, at EU-lovgivers hensigt var at ramme fremtrædende erhvervsfolk, der selv udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation. Retten identificerede derfor ikke korrekt det formål, der forfølges med kriterium g), således at formålsfortolkningen af dette kriterium i den tredje appellerede doms præmis 68-70 er behæftet med en retlig fejl.

93 I replikken har den tredje appellant anført, at den fortolkning, som han har foreslået, ikke gør den del af ordlyden af kriterium g), hvorefter fremtrædende erhvervsfolk skal være involveret i økonomiske sektorer, ulogisk. Denne præcisering har nemlig til formål at sondre mellem de erhvervsfolk, der har en vedvarende og aktiv rolle i sådanne sektorer, og dem, der kun har en passiv rolle i disse sektorer gennem besiddelse af betydelige kapitalandele. Han har tilføjet, at denne fortolkning ikke medfører nogen overlapning mellem kriterium g) og andre kriterier, der er fastsat i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1, i afgørelse 2014/145 samt i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 269/2014. Under alle omstændigheder kan der altid være overlapninger mellem flere kriterier for opførelse på de lister, der er knyttet som bilag til disse EU-retsakter.

94 Inden for rammerne af det tredje anbringendes første led har den tredje appellant foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl, idet den i det væsentlige i den tredje appellerede doms præmis 69 og 70 fastslog, at de betydelige indtægter, som Den Russiske Føderations regering opnåede, kun skulle hidrøre fra økonomiske sektorer, selv om de ligeledes skal hidrøre fra fremtrædende erhvervsfolk. I denne henseende har den tredje appellant atter støttet sig på 11. betragtning til afgørelse 2022/329 og 5. betragtning til gennemførelsesforordning 2022/427, samtidig med at han har fremhævet, at Retten var inkonsekvent ved ikke at tillægge disse betragtninger nogen værdi, imens den støttede sig på forskellige andre betragtninger for at begrunde sin argumentation i andre præmisser i den tredje appellerede dom. Han har tilføjet, at henset til den omstændighed, at Retten i den appellerede doms præmis 109 anerkendte, at kriterium g) fastsætter betingelser vedrørende de omhandlede personers, enheders og organers personlige adfærd, er det kun den fortolkning, som han foreslår i lyset af disse to betragtninger, der gør det muligt at tage hensyn til den pågældende erhvervspersons personlige adfærd, dvs. vedkommendes bidrag til den pågældende økonomiske sektor, idet det præciseres, at hans indflydelse inden for denne økonomiske sektor ikke som sådan kan anses for at være en personlig adfærd.

95 Det andet anbringende, som den fjerde appellant har påberåbt sig til støtte for sin appel i sag C-35/24 P, vedrører den fjerde appellerede doms præmis 56 og 57 og er støttet på de samme argumenter som dem, den tredje appellant har fremført til støtte for sit andet appelanbringende i

sag C-711/23 P, herunder de argumenter, som appellanten har fremført i replikken. Den fjerde appellant har ikke desto mindre tilføjet, at Retten tilsidesatte sin begrundelsespligt, idet den undlod at analysere de forskellige sprogversioner af kriterium g).

96 Inden for rammerne af det tredje anbringendes første led, som i det væsentlige vedrører den fjerde appellerede doms præmis 56 og 57, sammenholdt med denne doms præmis 92, har den fjerde appellant fremført de samme argumenter som dem, den tredje appellant har fremført til støtte for det tredje appelanbringendes første led i sag C-711/23 P.

97 Rådet har, støttet af Den Tjekkiske Republik, Republikken Letland og Kommissionen i sag C-35/24 P, bestridt, at den tredje og den fjerde appellants argumenter er begrundede.

2) Domstolens bemærkninger

98 Den tredje appellant har med det andet anbringende og det tredje anbringendes første led samt den fjerde appellant med sit andet anbringende og det tredje anbringendes første led i det væsentlige gjort gældende, at det fremgår af flere sprogversioner af kriterium g) og af den sammenhæng, hvori dette kriterium indgår, at EU-lovgiver har haft til hensigt, at den betydelige indtægtskilde, som Den Russiske Føderations regering opnår som omhandlet i det nævnte kriterium, skal hidrøre fra »fremtrædende erhvervsfolk« som omhandlet i dette kriterium og ikke fra »økonomiske sektorer«, således som Retten således angiveligt med urette fastslog i den tredje appellerede doms præmis 69 og 70 samt i den fjerde appellerede doms præmis 56 og 57. Den fjerde appellant har endvidere gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af begrundelsespligten, idet Retten undlod at foretage en sammenligning af sprogversionerne af kriterium g) i strid med Domstolens praksis.

99 Det skal i denne henseende bemærkes, at det af fast retspraksis fremgår, at der med henblik på fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den lovgivning, som den er en del af (jf. dom af 17.11.1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, præmis 12, og af 26.4.2022, Landespolizeidirektion Steiermark (Maksimal varighed af grænsekontrollen ved de indre grænser), C-368/20 og C-369/20, EU:C:2022:298, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis). Domstolen har præciseret, at EU-retsakter, der fastsætter restriktive foranstaltninger, skal fortolkes i lyset af den historiske sammenhæng, hvori de af Unionen vedtagne bestemmelser indgår, og hvori disse retsakter indgår (jf. i denne retning dom af 1.3.2016, National Iranian Oil Company mod Rådet, C-440/14 P, EU:C:2016:128, præmis 78 og den deri nævnte retspraksis).

100 Den formulering, der er anvendt i en af sprogversionerne af en EU-retlig bestemmelse, kan derudover ikke tjene som eneste grundlag for bestemmelsens fortolkning eller tillægges større betydning end de øvrige sprogversioner. En sådan tilgang ville være uforenelig med kravet om en ensartet anvendelse af EU-retten, idet dennes bestemmelser skal fortolkes og anvendes ensartet i lyset af de versioner, der er udfærdiget på alle EU's sprog. I tilfælde af uoverensstemmelse mellem de forskellige sproglige versioner skal den pågældende bestemmelse fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er led i (jf. dom af 25.3.2010, Helmut Müller, C-451/08, EU:C:2010:168, præmis 38, og af 20.11.2025, Lolach, C-327/24, EU:C:2025:901, præmis 29).

101 Det skal i øvrigt bemærkes, at begrundelsen for en dom eller kendelse klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som Retten har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne afgørelse, og således at Domstolen kan udøve sin

prøvelsesret. Rettens begrundelsespligt pålægger den imidlertid ikke i sin fremstilling udtømmende og et for et at behandle alle de argumenter, der er fremført af parterne i sagen, og denne begrundelse kan således fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er tilstrækkelige til, at den kan udøve sin prøvelsesret (dom af 18.1.2024, Jenkinson mod Rådet m.fl., C-46/22 P, EU:C:2024:50, præmis 131 og den deri nævnte retspraksis).

102 Hvad for det første angår den tilsidesættelse af begrundelsespligten, som den fjerde appellant har gjort gældende, for så vidt som Retten i den fjerde appellerede doms præmis 56 og 57 undlod at foretage en analyse af de forskellige sprogversioner af kriterium g), selv om den i den nævnte doms præmis 52 henviste til en tilsvarende retspraksis som den, der er nævnt i nærværende doms præmis 99, skal det påpeges, at parterne i første instans ikke påberåbte sig, at der forelå en uoverensstemmelse mellem de forskellige sprogversioner af dette kriterium for så vidt angår spørgsmålet om kilden til den betydelige indtægtskilde, således at Retten ikke var forpligtet til at tage stilling til et argument, der ikke var blevet fremført i den foreliggende sag. Det følger heraf, at Retten ikke tilsidesatte sin begrundelsespligt.

103 Hvad for det andet angår den tredje og den fjerde appellants argumenter om, at den formålsfortolkning af kriterium g), som Retten lagde til grund i den tredje appellerede doms præmis 69 og 70 samt i den fjerde appellerede doms præmis 56 og 57, er ukorrekt, fordi de formål, som Retten identificerede, modsiges af dette kriteriums ordlyd og af den sammenhæng, hvori dette kriterium indgår, skal det, henset til de fortolkningsregler, der er nævnt i nærværende doms præmis 99 og 100, efterprøves, om Retten begik en retlig fejl ved at fortolke kriterium g) således, at den »betydelige indtægtskilde« for Den Russiske Føderations regering ikke skal hidrøre fra »fremtrædende erhvervsfolk«, men fra »økonomiske sektorer«.

104 Hvad i første række angår ordlyden af kriterium g) skal det med henblik på at fastlægge oprindelsen af den betydelige indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, på grundlag af de forskellige sprogversioner af dette kriterium undersøges, hvad der menes med det relative pronomen »der« i udtrykket »der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation«, eller hvilken term i denne formulering udtrykket »udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation« henviser til.

105 Det skal indledningsvis påpeges, at det er ubestridt mellem parterne, at udtrykket »der er involveret i økonomiske sektorer« henviser til hele nominalet »fremtrædende erhvervsfolk eller juridiske personer, enheder eller organer«. Under disse omstændigheder kan udtrykket »der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation« enten vedrøre nominalet »fremtrædende erhvervsfolk eller juridiske personer, enheder eller organer, der er involveret i økonomiske sektorer« eller kun nominalet »økonomiske sektorer«.

106 I denne henseende bemærkes, at udtrykket »der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation«, i modsætning til hvad den tredje og den fjerde appellant har anført, i den danske, den estiske, den lettiske, den litauiske og den finske sprogversion af kriterium g) kun kan vedrøre »økonomiske sektorer«. De relative pronominer »der« på dansk, »mis« på estisk og »kas« på lettisk omhandler nemlig på disse sprog nødvendigvis ordene »økonomiske sektorer«, »majandussektoritega« og »ekonomikas nozarēs« (»økonomiske sektorer«). På litauisk kan ordet »užtikrinančiais« (»udgør«) tilsvarende kun henvise til nominalet »ekonomikos sektoriais« (»økonomiske sektorer«). Hvad angår udtrykket »sellaisilla talouden aloilla, jotka« (»i

sådanne økonomiske sektorer, som«), der anvendes på finsk, angiver dette utvetydigt, at det er de økonomiske sektorer, der skal udgøre en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

107 Der er derimod en tvetydighed i den bulgarske og den slovenske sprogversion, som disse appellanter har henvist til, for så vidt som de relative pronominer henholdsvis »които« og »ki« (»der«) både kan henvise til udtrykkene »видни бизнесмени или юридически лица, образувания или органи« og »vodilni poslovneži ali pravne osebe, subjekti ali organi« (»distingverede/dominerende erhvervsfolk eller juridiske personer, enheder eller organer«) og udtrykkene »икономически сектори« og »gospodarske sektorje« (»økonomiske sektorer«). Den samme tvetydighed findes desuden i den spanske, den maltesiske, den rumænske og den slovakiske sprogversion. Hvad angår de øvrige sprogversioner af kriterium g), herunder dem, der er nævnt i den foregående præmis, fremgår det klart af disse, at indtægterne skal hidrøre fra økonomiske sektorer.

108 Det følger heraf, at seks af disse sprogversioner, nemlig den bulgarske, den spanske, den maltesiske, den rumænske, den slovakiske og den slovenske, kan læses på de to måder, der er nævnt i denne doms præmis 105, i modsætning til de 18 andre versioner, hvori udtrykket »der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation« kun kan vedrøre nominalet »økonomiske sektorer«.

109 Det følger af det ovenstående, at ordlyden af kriterium g) i overensstemmelse med Domstolens praksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 100, kan fortolkes ensartet på alle EU-sprog, således at den »betydelige indtægtskilde« for Den Russiske Føderations regering skal hidrøre fra »økonomiske sektorer«. Under disse omstændigheder er der ingen uoverensstemmelse mellem disse sprogversioner, hvorfor den tredje og den fjerde appellants argument om, at den formålsfortolkning, som Retten anlagde i den tredje appellerede doms præmis 69 og 70 samt i den fjerde appellerede doms præmis 56 og 57, er i strid med ordlyden af kriterium g) i visse sprogversioner, skal forkastes.

110 Hvad i anden række angår den sammenhæng, hvori kriterium g) indgår, skal det indledningsvis bemærkes, at såfremt den betydelige indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering ikke skulle hidrøre fra »økonomiske sektorer« som sådan, men fra »fremtrædende erhvervsfolk eller juridiske personer, enheder eller organer, der er involveret i økonomiske sektorer«, ville rækkevidden og den effektive virkning af kriterium g) blive ophævet eller i det mindste svækket. Dette kriterium ville nemlig i vid udstrækning, hvis ikke fuldstændigt, overlappe det kriterium, der er fastsat i artikel 2, stk. 1, litra f), i afgørelse 2014/145, samtidig med at der tilføjes betingelser, som ikke findes i sidstnævnte kriterium.

111 Dette fastsætter nemlig, at alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører fysiske eller juridiske personer, enheder og organer, der bl.a. finansielt støtter Den Russiske Føderations regering, skal indefryses.

112 Det skal imidlertid konstateres, at et sådant kriterium allerede gør det muligt at pålægge restriktive foranstaltninger over for fysiske personer, herunder i givet fald fremtrædende erhvervsfolk, samt juridiske personer, enheder og organer alene med den begrundelse, at de støtter den nævnte regering finansielt, uden at det er nødvendigt at efterprøve først, om de pågældende fysiske personer faktisk har egenskab af »fremtrædende erhvervsfolk«, dernæst, om disse fysiske eller juridiske personer, enheder og organer er involveret i en sektor i den russiske økonomi, og endelig om deres finansielle støtte, selv om den antages at være af en vis kvantitativ

eller kvalitativ betydning (jf. analogt dom af 1.3.2016, National Iranian Oil Company mod Rådet, C-440/14 P, EU:C:2016:128, præmis 82 og 83), skal kvalificeres som en »betydelig indtægtskilde« for samme regering.

113 Under disse omstændigheder taler bevarelsen af den effektive virkning af kriterium g) i forhold til det kriterium, der er fastsat i artikel 2, stk. 1, litra f), i afgørelse 2014/145, for en fortolkning, hvorefter den betydelige indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering skal hidrøre fra dette tredjelands »økonomiske sektorer«.

114 Det er i øvrigt korrekt, således som den tredje og den fjerde appellant har gjort gældende, at 11. betragtning til afgørelse 2022/329 og 5. betragtning til gennemførelsesforordning 2022/427 i det væsentlige præciserer, at de opførelseskriterier, der tjener som grundlag for indførelsen af restriktive foranstaltninger på grund af Den Russiske Føderations handlinger, der destabiliserer Ukraine, efter dette tredjelands invasion af Ukraine, er blevet ændret, således at de omfatter henholdsvis »personer og enheder, der udgør [(o.a.: på fransk »fournissent«; leverer)] en betydelig indtægtskilde [for Den Russiske Føderations regering]«, samt »personer og enheder, der udgør [(o.a.: »constituent«; udgør)] en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering«, idet disse formuleringer henviser til kriterium g).

115 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at selv om præamblen til en EU-retsakt kan præcisere indholdet af denne retsakts bestemmelser og give vigtige fortolkningselementer, som kan oplyse om retsaktens udsteders hensigter, er en sådan præambel imidlertid ikke retligt bindende og kan hverken påberåbes til støtte for at fravige bestemmelserne i den pågældende retsakt eller til støtte for en fortolkning af bestemmelserne, der er i strid med deres ordlyd (jf. i denne retning dom af 19.12.2019, Puppinck m.fl. mod Kommissionen, C-418/18 P, EU:C:2019:1113, præmis 75 og 76 samt den deri nævnte retspraksis).

116 Som det er anført i denne doms præmis 109, er der imidlertid ikke uoverensstemmelser mellem de forskellige sprogversioner af kriterium g), for så vidt som det følger af en fælles læsning af disse, at den »betydelige indtægtskilde« for Den Russiske Føderations regering skal hidrøre fra dette tredjelands »økonomiske sektorer«. Eftersom ordlyden af de betragtninger, der er nævnt i nærværende doms præmis 114, ikke stemmer overens med dette kriteriums ordlyd, var det derfor med rette, at Retten i den fjerde appellerede doms præmis 57 i det væsentlige fastslog, at de nævnte betragtninger ikke var afgørende med henblik på den kontekstuelle analyse af det nævnte kriterium, der havde til formål at identificere kilden til disse indtægter.

117 Hvad i tredje række angår det formål, der forfølges med kriterium g) og med den lovgivning, som dette kriterium er en del af, samt den historiske sammenhæng, hvori de indgår, bemærkes, at det er på grund af Den Russiske Føderations handlinger på Krim i 2014, at Unionen bl.a. ved afgørelse 2014/145 og ved forordning nr. 269/2014 har vedtaget retsakter med henblik på med restriktive foranstaltninger at reagere på disse handlinger og mere generelt på denne føderations tiltag med henblik på destabilisering af det østlige Ukraine og dernæst på angrebskrigen mod hele Ukraine.

118 I denne forbindelse har Domstolen fastslået, at de individuelle og sektorspecifikke restriktive foranstaltninger, der er blevet truffet siden 2014, har til formål bl.a. at gøre Den Russiske Føderations handlinger med henblik på at underminere Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed mere omkostningsfulde (jf. i denne retning dom af 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, præmis 104 og 123, og af 25.6.2020, VTB Bank mod Rådet, C-729/18 P, EU:C:2020:499, præmis 59).

119 I betragtning af disse foranstaltningers fortsatte og voksende omfang har Unionen gradvist styrket denne sanktionsordning. Navnlig har Unionen således tilføjet kriterier til det ene opførelseskriterium, således som det fremgik af den oprindelige udgave af disse retsakter, nemlig kriteriet om fysiske personer, der er ansvarlige for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed, og fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer med tilknytning til dem. EU-lovgiver har også gradvist udvidet rækkevidden af visse eksisterende kriterier, således at der kan pålægges en stadig større kreds af personer, enheder eller organer restriktive foranstaltninger (jf. i denne retning dom af 13.3.2025, Shuvalov mod Rådet, C-271/24 P, EU:C:2025:180, præmis 8).

120 Som det fremgår af nærværende doms præmis 11 og 12, blev kriterium g) indført som et nyt opførelseskriterium dagen efter Den Russiske Føderations væbnede styrkers invasion af Ukraine, idet denne invasion ifølge niende og tiende betragtning til afgørelse 2022/329 kvalificeres som ulovlig i henhold til folkeretten af både Rådet og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik.

121 Henset til denne invasions ekstremt alvorlige karakter og til den omstændighed, at Rådet en måned tidligere, således som det fremgår af femte betragtning til den nævnte afgørelse, havde bekræftet, at enhver yderligere aggression fra Den Russiske Føderations side mod Ukraine ville få enorme konsekvenser, og navnlig omkostninger i form af både sektorspecifikke og individuelle restriktive foranstaltninger, skal det fastslås, at Rådet med vedtagelsen af dette kriterium, således som Retten i det væsentlige bemærkede i den tredje appellerede doms præmis 68 og i den fjerde appellerede doms præmis 55, havde til hensigt at øge presset på Den Russiske Føderation og gøre dens handlinger med henblik på at underminere Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed mere omkostningsfulde, således at denne føderation bringer sin militære aggression mod Ukraine og mere generelt sine handlinger og politikker, der destabiliserer dette tredjeland, til ophør.

122 Som generaladvokaten har anført i punkt 63 i forslaget til afgørelse i sag C-711/23 P og i punkt 60 i forslaget til afgørelse i sag C-35/24 P, ville kriterium g) ikke kunne bidrage lige så effektivt til at nå disse mål, hvis det skulle fortolkes således, at restriktive foranstaltninger kun ville kunne pålægges fremtrædende erhvervsfolk, juridiske personer, enheder og organer, der selv udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

123 Muligheden for at pålægge restriktive foranstaltninger over for alle fremtrædende erhvervsfolk eller juridiske personer, enheder eller organer, der er involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation, uafhængigt af, om disse personer selv udgør en sådan indtægtskilde for denne regering, kan tværtimod styrke Unionens evne til at lægge pres på nævnte regering, bl.a. ved at hindre de pågældende økonomiske sektorers funktion, og ved dermed at svække de indtægtskilder, som disse sektorer giver den nævnte regering.

124 Dette gælder så meget desto mere, som aggressorlandets økonomi i forbindelse med et uprovokeret angreb mod en uafhængig stat i strid med folkeretten omdannes til eller kan omdannes til en krigsøkonomi. Under disse omstændigheder skal det fastslås, at kriterium g), således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 62 i forslaget til afgørelse i sag C-711/23 P og i punkt 59 i forslaget til afgørelse i sag C-35/24 P, har til formål at udhule de vigtigste indtægtskilder for dette aggressorlands regering og således underminere finansieringen af aggressionen mod Ukraine ved bl.a. at indefryse pengemidler og økonomiske ressourcer, der

tilhører personer, enheder eller organer, som er involveret i økonomiske sektorer, der er lukrative for denne regering, og som gennem denne involvering – ligesom fremtrædende erhvervsfolk – kan bidrage til at opretholde disse sektorers rentabilitet eller endog velstand.

125 Det fremgår af betragtningerne i nærværende doms præmis 104-124, at Retten, i modsætning til hvad den tredje og den fjerde appellant har anført, hverken begik en retlig fejl i den tredje appellerede doms præmis 69 og 70 eller i den fjerde appellerede doms præmis 56 og 57 ved at fastslå, at kriterium g) skal fortolkes således, at det ikke er fremtrædende erhvervsfolk, men »økonomiske sektorer«, der skal udgøre en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

126 Hvad for det tredje angår den tredje og den fjerde appellants argument om, at det følger af den primære EU-ret, at opførelseskriterier såsom kriterium g) skal være møntet på en »personlig adfærd« hos de omhandlede personer og enheder, skal det fastslås, at den tredje og den fjerde appellant ikke i første instans fremførte dette argument i forbindelse med fortolkningen af kriterium g), men i forbindelse med ulovlighedsindsigelsen vedrørende dette kriterium. De har desuden gentaget dette under appellen i forbindelse med det andet led af deres respektive tredje anbringender for at kritisere Rettens forkastelse af denne indsigelse. Under disse omstændigheder vil dette argument blive undersøgt i forbindelse med analysen af dette andet led.

127 Henset til ovenstående betragtninger skal det andet anbringende og det tredje anbringendes første led i sag C-711/23 P samt det andet anbringende og det tredje anbringendes første led i sag C-35/24 P forkastes.

b) Det andet klagepunkt i det første anbringendes andet led i sag C-704/23 P, det fjerde anbringendes første til tredje led i sag C-711/23 P, det første klagepunkt i det fjerde anbringendes andet led i sag C-35/24 P og det syvende anbringende i sag C-111/24 P

1) Parternes argumenter

128 Med det andet klagepunkt i det første anbringendes andet led i sag C-704/23 P har den anden appellant i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i den anden appellerede doms præmis 105 i forbindelse med den fortolkning, som den anlagde af ordet »betydelig« som omhandlet i kriterium g). Ifølge appellanten var det med urette, at Retten definerede dette ord som »ikke-ubetydelig« og således fraveg dets sædvanlige betydning. Desuden undlod Retten at fastsætte talmæssige tærskler, ud fra hvilke det kunne antages, at indtægter var betydelige. Retten angav heller ikke nærmere, hvilket sammenligningsgrundlag, f.eks. den samlede indkomst, som Den Russiske Føderations regering råder over, der skulle anvendes til at fastslå, om indtægter var betydelige.

129 Med det fjerde anbringendes første led til støtte for appellen i sag C-711/23 P har den tredje appellant givet udtryk for, at Rettens fortolkning i den tredje appellerede doms præmis 98 af begrebet »indtægter« som omhandlet i kriterium g), dvs. »samtlige indtægter, der genereres af sektoren«, er for bred og på uacceptabel vis går ud over den sædvanlige betydning af dette begreb. Ifølge denne appellant bør indtægtskilderne kun dække de faktiske indtægtskilder, som Den Russiske Føderations budget direkte drager fordel af.

130 Den tredje appellant har i øvrigt inden for rammerne af det fjerde anbringendes andet led gjort gældende, at denne fortolkning af begrebet »indtægter« ikke er tilstrækkeligt begrundet. Retten undlod navnlig at præcisere, hvori indtægterne skal bestå, hvem der skal anses for at være modtager af disse indtægter, eller hvilke typer indtægter der skal anses for at være oppebåret af Den Russiske Føderations regering.

131 Med det fjerde anbringendes tredje led har den tredje appellant gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den tredje appellerede doms præmis 87 at sidestille ordet »betydelig« med udtrykket »ikke-ubetydelig«. Der er nemlig en væsentlig forskel i betydningen af dette ord og dette udtryk, for så vidt som ordet »betydelig« betyder »af stort omfang, af stor værdi eller af stor betydning«, mens udtrykket »ikke-ubetydelig« henviser til noget, der »ikke er for lidt til at være uden betydning«. Idet ordet »betydelig« desuden er et relativt begreb, burde Retten for at vurdere, om den pågældende økonomiske sektor udgør en betydelig indtægtskilde, have anvendt regeringen for Den Russiske Føderations samlede indtægter som reference, hvilket den undlod at gøre.

132 I sag C-35/124 P svarer de argumenter, som den fjerde appellant har fremført inden for rammerne af det første klagepunkt i det fjerde anbringendes andet led vedrørende den fjerde appellerede doms præmis 75 og 79, til de argumenter, som den tredje appellant har fremført til støtte for det fjerde appelanbringendes tredje led, således som de er gengivet i den foregående præmis.

133 Med sit syvende anbringende, der er fremsat til støtte for appellen i sag C-111/24 P, har den femte appellant foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl ved i den femte appellerede doms præmis 108 at fastslå, at den betydelige karakter af den indtægtskilde, der er omhandlet i kriterium g), ikke skal vurderes i forhold til regeringen for Den Russiske Føderations budget. Ordet »betydelig« er nemlig et relativt begreb, som kræver, at den pågældende indtægtskilde sammenlignes med denne regerings samlede indkomst. Dette gælder så meget desto mere som at der ikke kan udøves noget pres på den nævnte regering, hvis den pågældende sektor kun udgør en forsvindende lille indtægtskilde for den.

134 Rådet har, støttet af Den Tjekkiske Republik, Republikken Letland og Kommissionen i sag C-35/24 P, bestridt, at den anden til den femte appellants argumenter er begrundede.

2) Domstolens bemærkninger

135 For det første har den anden til den fjerde appellant gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den i den anden appellerede doms præmis 105, i den tredje appellerede doms præmis 87 og i den fjerde appellerede doms præmis 75 definerede ordet »betydelig« som synonymt med udtrykket »ikke-ubetydelig«.

136 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Retten i disse forskellige præmisser i disse domme fastslog, at anvendelsen af adjektivet »betydelig« i forbindelse med nominalet »betydelig indtægtskilde« indebar, at »denne indtægtskilde skal være markant og således [ikke-]ubetydelig«. Denne præcisering af rækkevidden af ordet »betydelig« som omhandlet i kriterium g) kan ikke anfægtes, for så vidt som Retten i denne forbindelse anvendte to synonymer for dette ord, nemlig adjektivet »markant« og det sammensatte adjektiv »ikke-ubetydelig«. Sidstnævnte anvendes nemlig både i daglig sprogbrug på fransk, som er processproget i den sag, der gav anledning til den anden appellerede dom, og på engelsk (»not negligible«), som er processproget i de sager, der gav anledning til den tredje og den fjerde appellerede dom, til bl.a. at betegne en væsentlig mængde.

137 For det andet er den anden til den femte appellant af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl i den anden appellerede doms præmis 105, i den tredje appellerede doms præmis 87, i den fjerde appellerede doms præmis 75 og 79 samt i den femte appellerede doms præmis 108, idet den undlod at sammenholde indtægterne fra de omhandlede økonomiske sektorer med regeringen for Den Russiske Føderations samlede indtægter med henblik på at afgøre, om de var betydelige, selv om en sådan karakter er et relativt begreb, der kræver et sammenligningsgrundlag.

138 Selv om det i denne forbindelse er korrekt, at spørgsmålet om, hvorvidt en mængde er betydelig, kan vurderes relativt, dvs. i forhold til en referencemængde, kan en sådan karakter ligeledes bedømmes absolut. Dette kan være tilfældet for så vidt angår indtægter, som en stats regering opnår fra en sektor i dens økonomi. Det er således muligt at antage, at en økonomisk sektor tilfører en sådan regering indtægter i betydelige mængder, uafhængigt af den procentdel, som disse indtægter udgør i forhold til denne regerings samlede indtægter, således at Retten ikke begik en retlig fejl ved at undlade at foretage en sådan sammenligning.

139 For det tredje har den tredje appellant i det væsentlige gjort gældende, at Retten i den tredje appellerede doms præmis 98 anlagde en for bred og generel fortolkning af begrebet »indtægter« som omhandlet i kriterium g), idet den uden nogen præcisering inkluderede »samtlige indtægter, der genereres af [den pågældende] sektor«.

140 I denne henseende er det tilstrækkeligt at bemærke, at begrebet »indtægter«, henset til dets sædvanlige betydning i almindelig sprogbrug, som den tredje appellant selv har nævnt i sit appelskrift, nødvendigvis omfatter alle de finansielle ressourcer, som den pågældende økonomiske sektor tilfører Den Russiske Føderations regering i dennes egenskab af offentlig enhed, som, således som Retten anførte som eksempler i den tredje appellerede doms præmis 98, udgør en del af de skatter, der hidrører fra denne sektor.

141 Hvad angår den omstændighed, at denne præmis ikke indeholder en mere præcis angivelse af det nævnte begreb, således at Retten angiveligt behæftede sin argumentation med en utilstrækkelig begrundelse, er det tilstrækkeligt at fastslå, at Retten i den tredje appellerede doms præmis 98 forkastede det argument, hvormed den tredje appellant gjorde gældende, at skattebetalingen ikke svarede til en støtte til regimet. Under disse omstændigheder havde Retten ikke til hensigt at definere begrebet »indtægter« i denne præmis. Retten forklarede blot heri, at kriterium g) ikke vedrørte denne appellants betaling af skatter eller afgifter fra den virksomhed, hvori han var involveret, men bl.a. skatter fra den pågældende økonomiske sektor. Retten kan derfor ikke anses for at have tilsidesat sin begrundelsespligt.

142 Henset til ovenstående betragtninger skal det andet klagepunkt i det første anbringendes andet led i sag C-704/23 P, det fjerde anbringendes tre første led i sag C-711/23 P, det første klagepunkt i det fjerde anbringendes andet led i sag C-35/24 P og det syvende anbringende i sag C-111/24 P forkastes.

2. Anbringenderne om Rettens fejlagtige fortolkning af begrebet »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g)

143 I dette underafsnit behandles det første anbringende i sag C-696/23 P, det første og det andet klagepunkt i det første anbringendes første led samt det første anbringendes tredje led i sag C-704/23 P, det første anbringendes fjerde led i sag C-35/24 P samt det andet anbringende og det fjerde anbringendes første led i sag C-111/24 P.

a) Parternes argumenter

144 I sag C-696/23 P har den første appellant med sit første anbringende, der er opdelt i tre led, foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl ved at fastslå, at appellanten gyldigt kunne kvalificeres som »fremtrædende erhvervsperson« som omhandlet i kriterium g).

145 Med det første anbringendes første led har den første appellant gjort gældende, at Retten bl.a. i den første appellerede doms præmis 51 og 63 med urette fastslog, at Rådet gyldigt kunne anvende kriterium g) på ham og kvalificere ham som »fremtrædende erhvervsperson« alene henset til de funktioner, som han varetog i TMK og Group Sinara, uanset den betydning, som han personligt havde for Den Russiske Føderations regering, eller den indflydelse, som han udøvede på denne regering. Ifølge den første appellant følger den omstændighed, at de pågældende erhvervsfolk for at opfylde kriterium g) skal have en sådan betydning eller indflydelse, af en ordlydsfortolkning, en fortolkning ud fra sammenhængen og en formålsfortolkning af dette kriterium. Retten bekræftede i øvrigt selv dette i den anden appellerede doms præmis 79-81, der blev afsagt samme dag som den første appellerede dom, og i den tredje appellerede doms præmis 66 og 68, der blev afsagt en uge efter den første appellerede dom. Retten fortolkede derfor i den første appellerede dom – og i strid med den anden og den tredje appellerede dom – begrebet »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g) fejlagtigt, idet den fandt, at en sådan indflydelse i kraft af den fremtrædende rolle er begrænset til det økonomiske område, selv om dette kriterium også kræver, at der tages hensyn til det politiske område.

146 Med det første anbringendes andet led har den første appellant gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den første appellerede doms præmis 65, sammenholdt med denne doms præmis 51 og 63, at fastslå, at de funktioner, som han varetog i TMK og Group Sinara, i sig selv gjorde det muligt at kvalificere ham som »fremtrædende erhvervsperson« som omhandlet i kriterium g). Retten burde nemlig have efterprøvet, om den første appellant på tidspunktet for vedtagelsen af den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning havde en reel betydning eller indflydelse i forhold til Den Russiske Føderations regering, og om han udøvede kontrol over dette selskab og denne koncern. Retten undlod navnlig at tage hensyn til den særlige situation, som denne appellant befandt sig i, nemlig at han på den sidste dag, hvor han udøvede sine funktioner i TMK og Group Sinara, dvs. den 9. marts 2022, som ligeledes er den dato, hvor den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning blev vedtaget, ikke længere udøvede kontrol over eller indflydelse på disse selskaber.

147 Inden for rammerne af det første anbringendes tredje led har den første appellant gjort gældende, at Retten i den første appellerede doms præmis 63 med urette undlod at efterprøve, om han nogle dage før vedtagelsen af den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning havde afhændet de aktier, som han besad i TMK og Group Sinara, selv om en sådan efterprøvelse ville have gjort det muligt for Retten at fastslå, at appellanten på trods af opretholdelsen af hans funktioner indtil den 9. marts 2022 i dette selskab og denne koncern ikke længere havde nogen indflydelse på disse selskaber og i endnu mindre grad på Den Russiske Føderations regering.

148 Med sit første og andet klagepunkt i det første anbringendes første led, der er fremsat til støtte for appellen i sag C-704/23 P, har den anden appellant i det væsentlige foreholdt Retten, at den tilsidesatte begrebet »fremtrædende erhvervsfolk« som omhandlet i kriterium g). I første række er Rettens definition af dette begreb i den anden appellerede doms præmis 80 i strid med retssikkerhedsprincippet, for så vidt som den hverken er klar eller præcis.

149 I anden række anvendte Retten i den anden appellerede doms præmis 88 og 90 med henblik på at fastslå, at den anden appellant gyldigt kunne kvalificeres som en »fremtrædende« erhvervsperson som omhandlet i kriterium g), et kriterium, som den ikke havde angivet i den definition af begrebet »fremtrædende«, der er givet i den appellerede doms præmis 80, nemlig den økonomiske betydning af Yandex, som er det selskab, hvori denne appellant var involveret. Desuden lagde Retten i den appellerede doms præmis 89 et faktisk forhold uden relevans for denne definition til grund, nemlig den omstændighed, at den nævnte appellant havde deltaget i et møde den 24. februar 2022 med præsidenten for Den Russiske Føderation, Vladimir Putin.

150 Med det første anbringendes tredje led har den anden appellant gjort gældende, at Retten tilsidesatte reglerne om bevisbyrde og bevisførelse, idet den undlod at efterprøve, om en erhvervsperson, således som den imidlertid havde anført i den anden appellerede doms præmis 79, havde nogen indflydelse på Den Russiske Føderations regering og var i stand til at lægge pres på denne regering for at få denne til at ændre dens politik.

151 I sag C-35/24 P har den fjerde appellant med sit første anbringendes fjerde led kritiseret Retten for i den fjerde appellerede doms præmis 54 at have støttet dens fortolkning af begrebet »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g) på formodningen om, at en person, der er genstand for restriktive foranstaltninger vedtaget på grundlag af dette kriterium, er i stand til at udøve indflydelse på Den Russiske Føderations regering, uafhængigt af den omstændighed, at der ikke foreligger noget bevis for en tilknytning mellem denne person og denne regering. Denne retlige fejl bevirkede, at bevisbyrden blev vendt om, og havde ligeledes konsekvenser for Rettens analyse i den fjerde appellerede doms præmis 75.

152 Med det andet anbringende, der er fremsat til støtte for appellen i sag C-111/24 P, har den femte appellant i det væsentlige foreholdt Retten, at den tilsidesatte begrebet »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g). For det første undlod Retten nemlig i den femte appellerede doms præmis 92 at foretage en analyse af de forskellige sprogversioner af kriterium g), selv om visse af disse sprogversioner, således som denne appellant gjorde gældende i første instans, anvender ordet »fremtrædende« og andre ordet »betydningsfuld«. Retten sidestillede således fejlagtigt begrebet »fremtrædende« med begrebet »betydningsfuld«.

153 For det andet er Rettens formålsanalyse fejlagtig, for så vidt som denne retsinstans i den femte appellerede doms præmis 52 og 89 identificerede formålet med de restriktive foranstaltninger, der følger af de omtvistede oprindelige retsakter og de omtvistede første opretholdelsesretsakter, i lyset af domme afsagt af Domstolen og Retten, som ikke vedrører individuelle restriktive foranstaltninger som i den foreliggende sag, men sektorspecifikke restriktive foranstaltninger. Ifølge den femte appellant er formålet med de omtvistede retsakter, for så vidt som de fastsætter individuelle restriktive foranstaltninger på grundlag af artikel 215, stk. 2, TEUF, at lægge pres på personer for at få dem til at ændre deres adfærd. Under disse omstændigheder bør kriterium g) fortolkes således, at det ikke omfatter alle »betydningsfulde« erhvervsfolk, men kun erhvervsfolk, der i bogstavelig forstand er »indflydelsesrige«, dvs. dem, der er i stand til at udøve indflydelse på Den Russiske Føderations regering.

154 Med det fjerde anbringendes første led i sag C-111/24 P har den femte appellant gjort gældende, at Retten tilsidesatte retssikkerhedsprincippet ved i den femte appellerede doms præmis 91 at lægge en for bred definition af begrebet »fremtrædende« til grund. For så vidt som denne definition vedrører enhver betydningsfuld erhvervsperson, der er involveret i en given økonomisk sektor, gør den det nemlig ikke muligt for de sanktionerede personer at forstå, hvilken adfærd de forventes at udvise for at lægge pres på Den Russiske Føderations regering og få ophævet de

restriktive foranstaltninger, som de er genstand for. Retten burde således have fortolket begrebet »fremtrædende« som udtryk for den indflydelse, en erhvervsperson har på denne regering for at få denne til at ændre sine tiltag og dens politik over for Ukraine.

155 Rådet har, støttet af Den Tjekkiske Republik, Republikken Letland og Kommissionen i sag C-35/24 P, bestridt, at den første, den anden, den fjerde og den femte appellants argumenter er begrundede.

156 I sag C-696/23 P har Rådet uden formelt at gøre gældende, at det første anbringende, som den første appellant har påberåbt sig til støtte for sin appel, ikke kan antages til realitetsbehandling, i første række gjort gældende, at denne appellant til støtte for dette anbringendes første led ikke klart har angivet, hvilke præmisser i den første appellerede dom han ønsker at kritisere, eller af hvilke grunde han er af den opfattelse, at disse præmisser indeholder en retlig fejl. I anden række har denne institution anført, at det inden for rammerne af dette første led er mærkeligt at kritisere Retten for ikke at have fulgt en retspraksis, som den udviklede i den tredje appellerede dom, der blev afsagt efter den første appellerede dom. I tredje række er Rådet af den opfattelse, at den første appellant med størstedelen af de argumenter, som denne har påberåbt sig til støtte for det første anbringendes tre led, søger at få Domstolen til at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder, hvilket Domstolen ikke har kompetence til i forbindelse med en appel, medmindre der er tale om en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, som ikke er blevet gjort gældende i den foreliggende sag.

b) Domstolens bemærkninger

1) Om formaliteten vedrørende det første anbringende i sag C-696/23 P

157 Det følger af artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF, artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementets artikel 168, stk. 1, litra d), fremgår, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises, og at det tilkommer Domstolen, om fornødent af egen drift, at efterprøve, om dette krav om præcision er opfyldt (dom af 13.3.2025, Shuvalov mod Rådet, C-271/24 P, EU:C:2025:180, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

158 Det skal derudover bemærkes, at det følger af artikel 256 TEUF og artikel 58, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, at en appel er begrænset til retsspørgsmål, og det alene er Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den har behandlet, dels at bedømme disse faktiske omstændigheder. Denne bedømmelse udgør ikke – medmindre der er tale om en urigtig gengivelse af de for Retten fremlagte beviser – et retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret. Når Retten har fastlagt eller bedømt de faktiske omstændigheder, er Domstolen i henhold til artikel 256 TEUF kompetent til at gennemføre en kontrol med den retlige kvalificering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, Retten har draget heraf (jf. i denne retning dom af 25.3.2021, Deutsche Telekom mod Kommissionen, C-152/19 P, EU:C:2021:238, præmis 110, og af 26.9.2024, JCDecaux Street Furniture Belgium mod Kommissionen, C-710/22 P, EU:C:2024:787, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

159 I den foreliggende sag skal det for det første bemærkes, at den første appellant, i modsætning til hvad Rådet har gjort gældende, i forbindelse med det første anbringendes første led har anført de præcise præmisser i den første appellerede dom, som han ønsker at kritisere, nemlig dommens præmis 45, 51 og 63, og at han med den fornødne klarhed og præcision har forklaret, at den betydning, der i disse præmisser er tillagt begrebet »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g), ikke understøttes af en ordlydsfortolkning, en fortolkning ud fra sammenhængen og en formålsfortolkning af dette kriterium, således som det ligeledes følger af den begrundelse, som Retten anførte i den anden og den tredje appellerede dom.

160 For det andet er det korrekt, at Retten i den første appellerede doms præmis 45-51, 63 og 65, der er omhandlet i det første anbringendes tre led, i første række undersøgte, om den begrundelse, som Rådet havde påberåbt sig for at vedtage restriktive foranstaltninger over for den første appellant i henhold til kriterium g), var faktisk underbygget, i anden række, om Rådet havde anlagt et urigtigt skøn ved med henblik på at kvalificere denne appellant som en »fremtrædende erhvervsperson« ikke at tage hensyn til en faktisk omstændighed, nemlig det angivelige salg af hans aktier nogle dage før datoen for vedtagelsen af den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning, og i tredje række, om der med henblik på kvalificeringen af den nævnte appellant som »fremtrædende erhvervsperson« skulle tages hensyn til et andet faktisk forhold, nemlig samme appellants angivelige manglende kontrol med det selskab og den koncern, hvori han stadig var involveret på dette tidspunkt.

161 Når dette er sagt, skal det, henset til bl.a. den praksis fra Domstolen, der er nævnt i nærværende doms præmis 158, bemærkes, at den første appellant ikke med sit første anbringendes tre led søger at rejse tvivl om Rettens konstatering og vurdering af de faktiske omstændigheder i den første appellerede doms præmis 45-51, idet denne retsinstans i øvrigt ikke foretog en sådan konstatering eller vurdering i denne doms præmis 63 og 65. Han er derimod i det væsentlige af den opfattelse, at Retten i den første appellerede doms præmis 51, 63 og 65 med urette fastslog, at han gyldigt kunne kvalificeres som »fremtrædende erhvervsperson« som omhandlet i kriterium g), henset til alene hans funktioner i TMK og Group Sinara, uafhængigt af spørgsmålet om, hvorvidt han havde overdraget sine aktier i dette selskab eller i denne koncern, eller om han stadig havde kontrol over disse selskaber på tidspunktet for vedtagelsen af den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning. Den første appellant er af den opfattelse, at Retten med et sådant ræsonnement anlagde en rent økonomisk forståelse af begrebet »fremtrædende«, selv om dette begreb, således som han gjorde gældende i stævningen i første instans, indebærer en betydning eller indflydelse over for Den Russiske Føderations regering.

162 Den første appellants kritik vedrører derfor Rettens retlige kvalificering af de faktiske omstændigheder som oplysninger, der begrunder anvendelsen af restriktive foranstaltninger, der er vedtaget over for ham (jf. analogt dom af 15.11.2012, Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 60), hvilket i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 158, henhører under Domstolens kompetence. For så vidt som denne kritik ligeledes vedrører den fortolkning, som Retten i denne forbindelse implicit lagde til grund, af begrebet »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g), skal det bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt Retten foretog en fejlagtig fortolkning af en bestemmelse i en EU-retsakt, er et retsspørgsmål, som kan efterprøves af Domstolen inden for rammerne af en appel (jf. i denne retning dom af 16.11.2000, Sarrió mod Kommissionen, C-291/98 P, EU:C:2000:631, præmis 35).

163 For det tredje kan et sådant klagepunkt ikke afvises, når en appellant under en appelsag kritiserer Retten for ikke i den appellerede dom at have anlagt den samme fortolkning af en bestemmelse i en EU-retsakt som den, den har anlagt i en anden dom afsagt samme dag eller i en senere dom. I

modsat fald ville appellanten uretmæssigt blive frataget muligheden for at påberåbe sig en eventuel selvmodsigelse eller manglende sammenhæng i Rettens fortolkning af en sådan bestemmelse, selv om spørgsmålet om, hvorvidt denne retsinstans har fortolket EU-retten korrekt og ensartet i lyset af sin egen praksis, er et retligt spørgsmål, der henhører under Domstolens kompetence (jf. i denne retning dom af 26.9.2018, Philips og Philips France mod Kommissionen, C-98/17 P, EU:C:2018:774, præmis 82-85).

164 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at det første anbringende, som den første appellant har påberåbt sig til støtte for sin appel i sag C-696/23 P, kan antages til realitetsbehandling i sin helhed.

2) Realiteten

i) Det første anbringende i sag C-696/23 P, det første anbringendes tredje led i sag C-704/23 P og det første anbringendes fjerde led i sag C-35/24 P

165 I det omfang, der er en sammenhæng mellem dem, vil de argumenter, der er fremført af den første, den anden og den fjerde appellant, blive behandlet samlet nedenfor, mens de argumenter, der er specifikke for hver af disse appellanter, i givet fald vil blive behandlet særskilt.

166 For det første skal det fastslås, at den første appellant har foretaget en urigtig læsning af den anden og den tredje appellerede dom, ligesom den anden appellant har foretaget en urigtig læsning af den anden appellerede dom og den fjerde appellant af den fjerde appellerede dom. Retten fastslog nemlig hverken i den anden appellerede doms præmis 79-81, i den tredje appellerede doms præmis 66 og 68 eller i den fjerde appellerede doms præmis 54, at »fremtrædende erhvervsfolk« som omhandlet i kriterium g) skulle have en personlig tilknytning til Den Russiske Føderations regering, forstået som at de skulle have en konkret betydning for denne regering eller være i stand til at have en indflydelse- eller kunne udøve et betydeligt pres på denne.

167 Indledningsvis fastslog Retten i den anden appellerede doms præmis 79, som både den første og den anden appellant har henvist til, i den tredje appellerede doms præmis 66, som den første appellant har henvist til, og i den fjerde appellerede doms præmis 54, som den fjerde appellant har henvist til, at kriterium g) udelukkende fastsætter en tilknytning mellem på den ene side Den Russiske Føderations regering og på den anden side ikke fremtrædende erhvervsfolk, men økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for denne regering. Retten fandt endvidere, at dette kriterium udelukkende tilsigtede at udnytte den indflydelse, som følger af den fremtrædende rolle, der indtages af den kategori af personer, som disse erhvervsfolk er del af, »kan« udøve på det russiske regime ved at »tilskynde« dem til at lægge pres på den nævnte regering for at få denne til at ændre dens politik, idet denne formulering klart angav, at Retten hverken lagde til grund, at fremtrædende erhvervsfolk skulle have en personlig tilknytning til samme regering, eller at de faktisk skulle være i stand til at lægge pres på denne.

168 Dernæst fastslog Retten i den anden appellerede doms præmis 80, som den første appellant har henvist til, at begrebet »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g) dækker den betydning, som erhvervsfolk kan have på det økonomiske plan i forhold til deres erhvervsmæssige status, omfanget af deres økonomiske aktiviteter, omfanget af deres kapitalinteresser eller deres funktioner i et eller flere af de selskaber, hvori de er involveret, og dette uafhængigt af de forbindelser, som disse erhvervsfolk måtte have til Den Russiske Føderations regering.

169 Endelig fastslog Retten i den anden appellerede doms præmis 81 og i den tredje appellerede doms præmis 68, som den første appellant har henvist til, at en sådan fortolkning af dette begreb, hvorved der ses bort fra enhver form for tilknytning, som erhvervsfolk måtte have til denne regering, understøttes af formålet med de omhandlede restriktive foranstaltninger, nemlig at lægge pres på Den Russiske Føderations regering og gøre denne stats handlinger over for Ukraine mere omkostningsfulde.

170 Det må derfor fastslås, at Retten ikke anvendte nogen formodning i forhold til en sådan evne og ej heller vendte bevisbyrden om. Retten fastslog heller ikke i den anden appellerede doms præmis 79-81 og i den tredje appellerede doms præmis 66 og 68, at »fremtrædende erhvervsfolk« som omhandlet i kriterium g) skulle have en personlig tilknytning til Den Russiske Føderations regering, for så vidt som de skulle have en konkret betydning for denne regering eller udøve en reel indflydelse på denne. Under disse omstændigheder må de argumenter, der er fremført af den anden og den fjerde appellant, forkastes.

171 Når dette er sagt, skal det for det andet efterprøves, om Retten – uafhængigt af de betragtninger, som den anførte i den anden og den tredje appellerede dom – i den første appellerede dom foretog en korrekt fortolkning af begrebet »fremtrædende« som omhandlet i dette kriterium, for så vidt som den i denne doms præmis 51, 63 og 65 i det væsentlige fastslog, at en person som den første appellant kunne kvalificeres som »fremtrædende erhvervsperson« alene i betragtning af de hverv, som han bestrider i den russiske økonomi, uafhængigt af, om der foreligger en tilknytning mellem vedkommende og Den Russiske Føderations regering.

172 I denne forbindelse skal det i overensstemmelse med de regler for fortolkning af de EU-retlige bestemmelser, der er nævnt i denne doms præmis 99 og 100, efterprøves, om den fortolkning af begrebet »fremtrædende«, som Retten således lagde til grund i den første appellerede dom, er behæftet med en retlig fejl.

173 Hvad angår ordet »fremtrædende« fremgår det, at alle sprogversionerne af kriterium g) anvender udtryk, hvis betydning er sammenlignelig, for så vidt som de afspejler tanken om, at erhvervspersonen skal være betydningsfuld, førende eller højtstående. Disse versioner foreskriver nemlig, at erhvervspersonerne skal være »distingverede« (»видни« på bulgarsk), »betydningsfulde« (»principales« på spansk og »importanți« på rumænsk), »førende« (»předních« på tjekkisk, »fremtrædende« på dansk, »führende« på tysk, »leading« på engelsk, »príomhdhaoine« på irsk, »vodeće« på kroatisk, »vezető« på ungarsk, »vooraanstaande« på nederlandsk, »wiodących« på polsk, »proprednýchi« på slovakisk, »johtavat« på finsk og »ledande« på svensk), »højtstående« (»juhtivad« på estisk, »εξέχοντες« på græsk, »di spicco« på italiensk, »proeminentes« på portugisisk), »indflydelsesrige« (»influent« på fransk, »ietekmīgi« på lettisk og »įtakingi« på litauisk), »fremmeste« (»ewlenin« på maltesisk) eller »dominerende« (»vodilne« på slovensk).

174 Desuden indebærer de udtryk, der anvendes i de forskellige sprogversioner, i sig selv og uden for enhver sammenhæng på ingen måde en forbindelse til et hvilket som helst område, såsom det økonomiske eller politiske område, eller til bestemte personer eller enheder, såsom en stats regering.

175 Som generaladvokaten har anført i punkt 32 i forslaget til afgørelse i sag C-696/23 P, henviser adjektivet »fremtrædende« – idet der ikke findes nogen indicier i ordlyden af kriterium g), hvorefter indflydelsen skal udøves på Den Russiske Føderations regering eller mere generelt i en

politisk sammenhæng – til den betydning, som den pågældende erhvervsperson skal have i vedkommendes erhvervssektor, uafhængigt af de forbindelser, som denne person i øvrigt i givet fald kan have til denne regering.

176 Det er korrekt, at kriterium g) henviser til nævnte regering, således at man kunne antage, at begrebet om »fremtrædende« også indgår i en politisk sammenhæng. Som Retten anførte i den anden appellerede doms præmis 79-81 og i den tredje appellerede doms præmis 66 og 68, som den første appellant har henvist til, etablerer dette kriterium således en forbindelse mellem på den ene side samme regering og på den anden side ikke de fremtrædende erhvervsfolk, men de økonomiske sektorer, hvori disse erhvervsfolk er involveret. Som anført i denne doms præmis 125 skal kriterium g) nemlig fortolkes således, at det er de økonomiske sektorer – og ikke de fremtrædende erhvervsfolk – der skal udgøre en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

177 Det følger således af ordlyden af kriterium g), at dette kriterium alene indebærer, at det skal godtgøres, at erhvervsfolk har en væsentlig betydning inden for en økonomisk sektor, der er lukrativ for Den Russiske Føderations regering, uafhængigt af de forbindelser, som disse personer kan have til denne regering, deres konkrete betydning for denne eller deres faktiske mulighed for at have indflydelse på den.

178 Under disse omstændigheder skal det fastslås, således som Retten bemærkede i den anden appellerede doms præmis 80, som den første appellant har henvist til, at begrebet erhvervsfolks »fremtrædende« rolle inden for den økonomiske sektor, hvor de er involveret, kun kan forstås i lyset af den økonomiske sammenhæng, som de opererer i, på grundlag af kriterier såsom deres erhvervsmæssige status eller funktioner, omfanget af deres økonomiske aktiviteter, omfanget af deres kapitalinteresser eller investeringer, deres funktioner i det selskab, hvor de udøver disse funktioner, eller ethvert andet relevant økonomisk kriterium.

179 Denne fortolkning understøttes af de formål, der forfølges med kriterium g). I denne henseende bemærkes, således som Retten i det væsentlige anførte i den første appellerede doms præmis 90, og således som det er anført i nærværende doms præmis 121, at disse formål består i at øge presset på Den Russiske Føderation og gøre dens handlinger med henblik på at underminere Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed mere omkostningsfulde, således at denne føderation bringer sin militære aggression mod Ukraine og mere generelt sine handlinger og politikker, der destabiliserer dette tredjeland, til ophør.

180 Som generaladvokaten har anført i punkt 44 i forslaget til afgørelse i sag C-696/23 P, kan disse mål opnås ved gennem restriktive foranstaltninger at ramme erhvervsfolk, der, fordi de har en væsentlig betydning inden for en økonomisk sektor, der er lukrativ for Den Russiske Føderations regering, bidrager til de indtægter, som denne regering oppebærer fra samme sektor, og følgelig til finansieringen af de tiltag, som dette tredjeland gennemfører mod Ukraine, og dette i forbindelse med en økonomi, der er omdannet- eller kan omdannes til en krigsøkonomi. Ved at hindre de pågældende økonomiske sektorers funktion kan pålæggelsen af restriktive foranstaltninger over for sådanne erhvervsfolk, uafhængigt af den tilknytning, som de i givet fald måtte have til den nævnte regering, således øge omkostningerne ved disse handlinger og lægge pres på sidstnævnte med henblik på, at denne bringer de nævnte handlinger til ophør.

181 Det fremgår således af denne doms præmis 173-180, at begrebet »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g) skal forstås således, at det vedrører erhvervsfolk, som har en væsentlig betydning inden for en økonomisk sektor, der er lukrativ for Den Russiske Føderations regering, således at de indirekte kan fremme finansieringen af den nævnte regerings destabiliserende tiltag mod Ukraine ved at bidrage til opretholdelsen af de nævnte sektorers rentabilitet eller endog velstand.

182 Under disse omstændigheder skal den første appellants argument om, at Retten i den første appellerede doms præmis 51, 63 og 65 foretog en urigtig fortolkning af begrebet »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g), idet den fastslog, at han med føje kunne kvalificeres som en »fremtrædende« erhvervsperson, henset til de funktioner, som han varetog i TMK og Group Sinara og uafhængigt af enhver tilknytning til Den Russiske Føderations regering, forkastes.

183 Hvad for det tredje angår den første appellants argumenter om, at Retten i den første appellerede doms præmis 63 og 65 med urette fastslog, at tabet af bestemmende indflydelse med hensyn til TMK og Group Sinara efter afhændelsen af hans aktier ikke var et relevant forhold, der skulle tages i betragtning med henblik på fortolkningen og anvendelsen af kriterium g) og dermed kvalificeringen af ham som »fremtrædende« erhvervsperson som omhandlet i dette kriterium, skal disse forkastes af følgende grunde.

184 Det fremgår nemlig af denne doms præmis 181, at begrebet »fremtrædende« i relation til de i kriterium g) omhandlede erhvervsfolk ikke er begrænset til kun at omfatte erhvervsfolk, der i kraft af deres funktioner i et selskab eller ved de aktier, de besidder, udøver en reel og effektiv kontrol over dette selskab. Som det ligeledes fremgår af den første appellerede doms præmis 47-51 og af nærværende doms præmis 178, omfatter dette begreb erhvervsfolk, der bl.a. på grund af betydningen af deres status og funktioner samt den økonomiske betydning af det selskab, hvori de er involveret, har en væsentlig betydning i den økonomiske sektor, hvori de er involveret. Selv om en sådan betydning under visse omstændigheder kan fastslås bl.a. med hensyn til den kontrol, som en erhvervsperson udøver over det selskab, hvori vedkommende er involveret, kan den ligeledes fastslås på grundlag af andre objektive forhold, såsom de ovennævnte.

185 Det fremgår således i det væsentlige af Rettens konstateringer og vurderinger af de faktiske omstændigheder i den første appellerede doms præmis 47-51 og 62, som den første appellant ikke har kritiseret i forbindelse med sin appel, at appellanten havde en status og udøvede funktioner, der, ligeledes henset til TMK og Group Sinaras økonomiske betydning, indtil datoen for vedtagelsen af den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning gjorde ham meget betydningsfuld i den sektor, hvori han var involveret, dvs. var »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g). Under disse omstændigheder begik Retten ikke nogen retlig fejl, da den i den første appellerede doms præmis 63 og 65 i det væsentlige fastslog, at det med henblik på kvalificeringen af den første appellant som »fremtrædende erhvervsperson« ikke var nødvendigt at godtgøre, om denne appellant indtil denne dato stadig udøvede en reel og effektiv kontrol over TMK og Group Sinara.

186 Henset til ovenstående betragtninger skal det første anbringende i sag C-696/23 P, det første anbringendes tredje led i sag C-704/23 P og det første anbringendes fjerde led i sag C-35/24 P forkastes.

ii) Det første og det andet klagepunkt i det første anbringendes første led i sag C-704/23 P samt det andet anbringende og det fjerde anbringendes første led i sag C-111/24 P

187 For det første har den anden og den femte appellant inden for rammerne af henholdsvis det første klagepunkt i det første anbringendes første led i sag C-704/23 P og det fjerde anbringendes første led i sag C-111/24 P gjort gældende, at Retten tilsidesatte retssikkerhedsprincippet ved at definere begrebet »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g) i den anden appellerede doms præmis 80 og i den femte appellerede doms præmis 91 for bredt.

188 I denne forbindelse følger det af fast retspraksis, at retssikkerhedsprincippet kræver dels, at retsreglerne er klare og præcise, dels at deres anvendelse er forudsigelig for borgerne, især når de kan have bebyrdende virkninger. Dette princip kræver navnlig, at en lovgivning giver de berørte mulighed for at få et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, der derved pålægges dem, og at sidstnævnte ikke skal være i tvivl om deres rettigheder og pligter, således at de kan handle derefter. Disse krav kan imidlertid ikke forstås således, at de er til hinder for, at EU-lovgiver inden for en norm, som denne vedtager, anvender et abstrakt juridisk begreb, eller således at de pålægger, at en sådan abstrakt norm skal nævne de forskellige konkrete tilfælde, hvori begrebet kan finde anvendelse, for så vidt som lovgiver ikke på forhånd kan fastlægge alle disse tilfælde, og ej heller Unionens retsinstanser, når den fortolker denne norm (jf. i denne retning dom af 4.10.2024, Litauen m.fl. mod Parlamentet og Rådet (Mobilitetspakken), C-541/20 – C-555/20, EU:C:2024:818, præmis 158 og 159 og den deri nævnte retspraksis, og af 1.8.2025, Timchenko mod Rådet, C-703/23 P, EU:C:2025:608, præmis 33).

189 I øvrigt kan der ikke ses bort fra retssikkerhedsprincippet alene med den begrundelse, at Unionens retsinstanser skal anvende andre fortolkningsmetoder end en ordlydsfortolkning af en generel bestemmelse (jf. i denne retning dom af 2.9.2021, Irish Ferries, C-570/19, EU:C:2021:664, præmis 167).

190 Det skal bemærkes, at Retten i den femte appellerede doms præmis 91 fastslog, at erhvervsfolk var »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g) som følge af deres betydning i den sektor, hvori de er involveret, og denne sektors betydning for den russiske økonomi. Både i denne præmis og i den anden appellerede doms præmis 80 præciserede Retten, at begrebet »fremtrædende« som omhandlet i dette kriterium dækker den betydning, som erhvervsfolk alt efter omstændighederne kan have i forhold til deres erhvervsmæssige status, omfanget af deres økonomiske aktiviteter, omfanget af deres kapitalinteresser eller deres funktioner i et eller flere af de selskaber, hvori de er involveret.

191 Med denne afgørelse fortolkede Retten begrebet »fremtrædende« i økonomisk forstand og gav tilstrækkeligt klare og præcise kriterier med henblik på dets anvendelse, selv om det ikke påhvilede den i detaljer at angive de tilfælde, hvor det nævnte begreb kunne finde anvendelse, fordi forståelsen af den betydning eller indflydelse, som en erhvervsperson kan have i den pågældende økonomiske sektor, således som det ligeledes fremgår af denne doms præmis 184, i vidt omfang afhænger af sammenhængen og omstændighederne i sagen (jf. analogt dom af 1.8.2025, Timchenko mod Rådet, C-703/23 P, EU:C:2025:608, præmis 34).

192 Eftersom Retten, således som det fremgår af denne doms præmis 178, med rette i den femte appellerede doms præmis 91 kunne fastslå, at det følger af begrebet »fremtrædende«, at der sigtes efter de tilfælde, hvor en erhvervsperson har betydning i den pågældende økonomiske sektor i betragtning af dennes erhvervsmæssige status, omfanget af dennes økonomiske

aktiviteter, omfanget af dennes kapitalinteresser eller dennes funktioner i et eller flere selskaber, kan det desuden ikke lægges til grund, at denne præmis 91 tilsidesætter det krav om forudsigelighed, der følger af retssikkerhedsprincippet.

193 For det andet har den anden appellant med sit andet klagepunkt til støtte for det første anbringendes første led i sag C-704/23 P i det væsentlige gjort gældende, at Retten i den anden appellerede doms præmis 88-90 lagde kriterier eller forhold til grund, som den ikke havde anført i den definition, som den gav af begrebet »fremtrædende erhvervsperson« i denne doms præmis 80, nemlig henholdsvis den økonomiske betydning af selskabet Yandex, hvori den anden appellant var involveret, og et møde, som denne appellant havde deltaget i den 24. februar 2022 med præsidenten for Den Russiske Føderation, Vladimir Putin.

194 Det er i denne henseende korrekt, at Retten i den anden appellerede doms præmis 80 identificerede fire ikke-kumulative kriterier, der gør det muligt at fastslå, at en erhvervsperson er »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g), og at ingen af disse kriterier nævner den økonomiske betydning af det selskab, hvori denne erhvervsperson var involveret. Det er ligeledes korrekt, at Retten i denne doms præmis 88 og 90 fastslog, at Yandex var et økonomisk betydningsfuldt selskab, og støttede sig på bl.a. dette forhold for at fastslå, at Rådet med føje kunne kvalificere den anden appellant som en »fremtrædende erhvervsperson« som omhandlet i kriterium g).

195 Når dette er sagt, og således som det fremgår af denne doms præmis 178 og 191, kan en erhvervspersons indflydelse fastslås ved hjælp af forskellige økonomiske kriterier, alt efter omstændighederne i det konkrete tilfælde. Den økonomiske betydning af det selskab, hvori en erhvervsperson er involveret, udgør derfor et relevant forhold med henblik på sammen med andre forhold at afgøre, om denne erhvervsperson er »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g), dvs., således som det er anført i denne doms præmis 181, om vedkommende har en væsentlig betydning inden for den pågældende økonomiske sektor. Retten begik således ikke nogen retlig fejl ved at tage hensyn til dette forhold i den anden appellerede doms præmis 87-90.

196 Hvad angår den omstændighed, at Retten i den anden appellerede doms præmis 89 lagde en faktisk omstændighed til grund, som ikke er omfattet af de kriterier, der er nævnt i definitionen af begrebet »fremtrædende« i denne doms præmis 80, nemlig den anden appellants deltagelse i et møde arrangeret af Den Russiske Føderations præsident, Vladimir Putin, den 24. februar 2022, er det tilstrækkeligt at bemærke, at Retten i denne præmis 89 alene fandt, at denne omstændighed »underbyggede« den anden appellants fremtrædende rolle som omhandlet i kriterium g). Som det fremgår af nærværende doms præmis 188, skal den generelle definition af et begreb som den, Retten gav i den anden appellerede doms præmis 80, imidlertid ikke nævne de forskellige konkrete tilfælde, hvori dette begreb kan finde anvendelse, og i endnu mindre grad indeholde de faktiske omstændigheder, der gør det muligt at underbygge eller bekræfte, at en konkret situation er omfattet af det nævnte begreb.

197 Desuden skal en hensyntagen til mødet den 24. februar 2022 ikke forstås således, at appellanten har indflydelse som følge af sine forbindelser til Den Russiske Føderations regering eller dennes præsident, men at hans væsentlige betydning i den økonomiske sektor, hvori han er involveret, bekræftes af den omstændighed, at han er en af de oligarker, der blev inviteret til at deltage i dette møde.

198 For det tredje har den femte appellant med sit andet anbringende i sag C-111/24 P i det væsentlige foreholdt Retten, at den i den femte appellerede doms præmis 92 ikke foretog en komparativ analyse af ordet »fremtrædende« i de forskellige sprogversioner af kriterium g), og at den i denne doms præmis 89, sammenholdt med dommens præmis 52, støttede sin teleologiske analyse af dette begreb på mål, der ikke vedrører individuelle, men sektorspecifikke restriktive foranstaltninger, som Unionen har vedtaget i forbindelse med Den Russiske Føderations handlinger, der destabiliserer Ukraine.

199 Hvad angår det første af disse to klagepunkter har den femte appellant foretaget en urigtig læsning af den femte appellerede doms præmis 92. Heri fastslog Retten nemlig i det væsentlige, at selv i tilfælde, hvor der foreligger en forskel mellem de forskellige sprogversioner af ordet »fremtrædende«, der fremgår af dette kriteriums ordlyd, skal det nævnte kriterium i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne præmis, og som er nævnt i nærværende doms præmis 100, fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den lovgivning, som det udgør et element af, hvilket Retten netop anvendte i den femte appellerede doms præmis 88-91.

200 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at de 24 sprogversioner af ordet »fremtrædende« ikke er forskellige, for så vidt som de kan fortolkes ensartet, således som det fremgår af denne doms præmis 173 og 174.

201 Hvad angår det andet klagepunkt, der er nævnt i nærværende doms præmis 198, bemærkes, således som det fremgår af denne doms præmis 118 og 121, og som Retten anførte i den femte appellerede doms præmis 52 og 89, at de EU-retsakter på området for restriktive foranstaltninger, der er vedtaget på baggrund af situationen i Ukraine, siden 2014 har haft som mål, både ved hjælp af sektorspecifikke restriktive foranstaltninger og, som i det foreliggende tilfælde, individuelle restriktive foranstaltninger, der lægger pres på Den Russiske Føderation, og som gør dens handlinger med henblik på at underminere Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed mere omkostningsfulde med henblik på, at denne føderation bringer sine handlinger og politikker, der destabiliserer Ukraine, og, siden 2022, sin aggressionen mod dette tredjeland til ophør. Retten foretog derfor den teleologiske analyse, der fremgår af den femte appellerede doms præmis 88 og 89, idet den korrekt identificerede de formål, der forfølges med de restriktive foranstaltninger, der følger af de omtvistede oprindelige retsakter og de omtvistede første opretholdelsesretsakter.

202 Henset til ovenstående betragtninger skal det første og det andet klagepunkt i det første anbringendes første led i sag C-704/23 P samt det andet anbringende og det fjerde anbringendes første led i sag C-111/24 P forkastes.

B. Anbringenderne om Rettens tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og chartrets artikel 52, stk. 1, samt det fjerde anbringendes andet led i sag C-111/24 P

203 Dette afsnit samler ud over det fjerde anbringendes andet led i sag C-111/24 P anbringenderne om retlige fejl, som Retten angiveligt begik i forbindelse med proportionalitetsprincippet og kravene i chartrets artikel 52, stk. 1, dvs. det tredje og det fjerde anbringende i sag C-696/23 P samt det tredje anbringende og det fjerde anbringendes andet led i sag C-704/23 P.

1. Det tredje anbringende i sag C-696/23 P om tilsidesættelse af chartrets artikel 52, stk. 1, første punktum

a) Parternes argumenter

204 Med det tredje anbringende til støtte for appellen i sag C-696/23 P har den første appellant gjort gældende, at Retten i den første appellerede doms præmis 80 begik en retlig fejl ved i det væsentlige at fastslå, at begrænsningen i udøvelsen af hans grundlæggende rettigheder ved de restriktive foranstaltninger, som han er genstand for, var »fastlagt i lovgivningen« som omhandlet i chartrets artikel 52, stk. 1, første punktum. Retten undlod nemlig i strid med Domstolens praksis at efterprøve, om den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning, der fastsætter disse foranstaltninger, fastsætter klare og præcise regler, der regulerer rækkevidden af indgrebet i den første appellants grundlæggende rettigheder, der er sikret ved chartrets artikel 7 og 17, dvs. retten til respekt for privatlivet og ejendomsretten. Dette er imidlertid ikke tilfældet i den foreliggende sag. Navnlig er kriterium g) hverken klart eller præcist og hviler på tvetydige udtryk, der ikke opfylder kravet om forudsigelighed, og som ikke giver tilstrækkelige garantier mod Rådets vilkårlige anvendelse af dets skønsbeføjelse.

205 Rådet har bestridt, at den første appellants argumenter er begrundede.

b) Domstolens bemærkninger

206 Det bemærkes, at retten til respekt for privatliv og familieliv, hjem og kommunikation, der er fastsat i chartrets artikel 7, samt ejendomsretten, der er fastsat i chartrets artikel 17, ikke er absolutte prærogativer, og udøvelsen heraf kan være genstand for restriktioner, der er begrundet i formål af almen interesse, som EU forfølger, forudsat at sådanne restriktioner reelt er nødvendige for at tilgodese nævnte formål af almen interesse, og at de ikke, når henses til det formål, som de forfølger, indebærer et uforholdsmæssigt og uantageligt indgreb i det centrale indhold af de beskyttede rettigheder (jf. i denne retning dom af 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, præmis 148, og af 21.3.2024, Landeshauptstadt Wiesbaden, C-61/22 P, EU:C:2024:251, præmis 75).

207 I denne forbindelse fastsætter chartrets artikel 52, stk. 1, første punktum, at der kan indføres begrænsninger i udøvelsen af disse rettigheder, forudsat at de er fastlagt i lovgivningen og respekterer disse rettigheders væsentligste indhold.

208 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at kravet om, at sådanne begrænsninger skal være fastlagt i lovgivningen (legalitetsprincippet), indebærer, at den retsakt, som tillader et indgreb i disse rettigheder, selv skal definere rækkevidden af begrænsningen i udøvelsen af den pågældende rettighed, idet det skal præciseres dels, at dette krav ikke udelukker, at den pågældende begrænsning formuleres så åbent, at den kan tilpasses forskellige situationer og ændrede omstændigheder, dels at Domstolen om nødvendigt ved fortolkning kan præcisere den konkrete rækkevidde af begrænsningen både med hensyn til selve ordlyden af den omhandlede EU-lovgivning og med hensyn til dens almindelige opbygning og de formål, den forfølger, som fortolket i lyset af de grundlæggende rettigheder, som er sikret ved chartret (dom af 21.3.2024, Landeshauptstadt Wiesbaden, C-61/22, EU:C:2024:251, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis).

209 I den foreliggende sag er det korrekt, at Retten i den første appellerede doms præmis 80 i forbindelse med sin undersøgelse af legalitetsprincippet begrænsede sig til at bemærke, at de restriktive foranstaltninger, som de omtvistede retsakter indeholder for den første appellant, var fastsat i retsakter, der bl.a. er almengyldige, og som har et klart retsgrundlag i EU-retten. Herved undersøgte Retten ikke i denne præmis spørgsmålet om, hvorvidt de retsakter, som tillader indgreb i den første appellants grundlæggende rettigheder, definerede rækkevidden af begrænsningen af udøvelsen af disse rettigheder som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i foregående præmis. Retten begik herved en retlig fejl.

210 Det fremgår dog af fast retspraksis, at hvis præmisserne i en dom afsagt af Retten indeholder en tilsidesættelse af EU-retten, men konklusionen er korrekt af andre retlige grunde, bevirker en sådan tilsidesættelse imidlertid ikke, at denne dom skal ophæves, men at begrundelsen skal ændres (dom af 4.10.2024, Kommissionen og Rådet mod Front Polisario, C-778/21 P og C-798/21 P, EU:C:2024:833, præmis 178).

211 I denne henseende er det ganske vist rigtig, at chartrets artikel 52, stk. 1, kræver, at enhver begrænsning i udøvelsen af en grundlæggende rettighed, der er sikret ved chartret, skal være fastlagt i lovgivningen, hvilket indebærer, at det retsgrundlag, som tillader et indgreb i den nævnte rettighed, selv klart og præcist skal definere rækkevidden af begrænsningen af udøvelsen af den pågældende rettighed (dom af 16.7.2020, Facebook Ireland og Schrems, C-311/18, EU:C:2020:559, præmis 175, og af 8.9.2020, Recorded Artists Actors Performers, C-265/19, EU:C:2020:677, præmis 86).

212 Retten undersøgte imidlertid i det væsentlige overholdelsen af dette krav i sin analyse af det første anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og de grundlæggende rettigheder.

213 Retten fastslog navnlig i den første appellerede doms præmis 83, 84 og 91-93, at betingelserne for anvendelse og rækkevidden af begrænsningerne i udøvelsen af de grundlæggende rettigheder, der er sikret ved chartrets artikel 7 og 17, er klart og præcist defineret i afgørelse 2014/145 og i selve forordning nr. 269/2014. Sådanne restriktive foranstaltninger kan nemlig kun træffes over for kategorier af personer og enheder, der opfylder kriterierne i artikel 1 og 2 i afgørelse 2014/145 samt i artikel 3 i forordning nr. 269/2014, som kriterium g) er en del af. Endvidere præciserer artikel 1, stk. 2, 3 og 6, i afgørelse 2014/145 de tilfælde, hvor en person kan være omfattet af en undtagelse fra den foranstaltning om forbud mod indrejse i og transit gennem Unionens område, som den pågældende er genstand for, mens denne afgørelses artikel 2, stk. 3-5, 7 og 8, samt artikel 4-6 i forordning nr. 269/2014 fastsætter, i hvilke tilfælde en persons pengemidler og økonomiske ressourcer, som er blevet indefrosset, kan frigives.

214 Under disse omstændigheder fremgår det, at Rettens konklusion i den første appellerede doms præmis 80, hvorefter de restriktive foranstaltninger, som de omtvistede retsakter indeholder for den første appellant, er fastlagt i lovgivningen som omhandlet i chartrets artikel 52, stk. 1, første punktum, er begrundet i lyset af de betragtninger, der er anført i en anden del af denne dom.

215 På baggrund af ovenstående betragtninger skal det tredje anbringende i sag C-696/23 P forkastes.

2. Det fjerde anbringende i sag C-696/23 P og det tredje anbringende i sag C-704/23 P vedrørende en tilsidesættelse af chartrets artikel 52, stk. 1, andet punktum, samt det fjerde anbringendes andet led i sag C-704/23 P om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

a) Parternes argumenter

216 Det fjerde anbringende, der er fremsat til støtte for appellen i sag C-696/23 P, er opdelt i seks led.

217 Med dette anbringendes første led har den første appellant i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den første appellerede doms præmis 88 og 90 at fastslå, at de restriktive foranstaltninger, som han var blevet pålagt, var egnede og nødvendige for gennemførelsen af de mål, som Unionen forfulgte. Hvad for det første angår denne doms præmis 88 har disse foranstaltninger nemlig ikke haft den mindste indvirkning på Den Russiske Føderation, idet betragtningerne i denne præmis 88 desuden ikke gør det muligt at underbygge, at de nævnte foranstaltninger er forholdsmæssige. Den første appellant har navnlig gjort gældende, at spørgsmålet om, hvorvidt han havde overdraget sine aktier i TMK og Group Sinara, var en relevant omstændighed for vurderingen af de restriktive foranstaltningers egnethed til at nå de forfulgte mål, som Retten burde have undersøgt i lyset af de fremlagte beviser. Hvad for det andet angår nævnte doms præmis 90 er den første appellant af den opfattelse, at han, i modsætning til hvad Retten fastslog, ikke var i stand til at foreslå mindre indgribende foranstaltninger, eftersom sådanne foranstaltninger ville have været lige så uegnede til at nå de forfulgte mål.

218 Med det fjerde anbringendes andet led har den første appellant foreholdt Retten, at den i den første appellerede doms præmis 94 fastslog, at argumentet om, at de restriktive foranstaltninger, der blev indført ved den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning, i sidste ende tjener Den Russiske Føderations interesser, ikke var tilstrækkeligt underbygget, til trods for de beviser, der blev fremlagt under sagen for Retten.

219 Inden for rammerne af det fjerde anbringendes tredje led har den første appellant gjort gældende, at Retten undlod at besvare hans argument om, at de restriktive foranstaltninger, som han er blevet pålagt, er urimelige, fordi medlemsstaterne ved køb af fossile brændstoffer bidrager til finansieringen af Den Russiske Føderations krig.

220 Til støtte for det fjerde anbringendes fjerde led har den første appellant gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den første appellerede doms præmis 90 at se bort fra den omstændighed, at appellanten materielt ikke kunne omgå de pålagte begrænsninger, hvilket Retten kunne have fastslået, hvis den havde taget hensyn til de beviser, der var blevet fremsat vedrørende overdragelsen af hans aktier.

221 Den første appellant har med det fjerde anbringendes femte og sjette led gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i henholdsvis præmis 81, 82 og 93 samt præmis 83, 84, 91 og 92 i den første appellerede dom med henblik på prøvelsen af forholdsmæssigheden af de restriktive foranstaltninger, som han er genstand for, at tillægge den regelmæssige revurdering af disse sidstnævnte samt mulighederne for at ansøge om en tilladelse til at anvende midlerne eller for at opnå en rejsetilladelse af humanitære årsager for stor vægt.

222 Til støtte for det tredje anbringende i sag C-704/23 P har den anden appellant kritiseret den anden appellerede doms præmis 143, for så vidt som Retten, i modsætning til hvad den anførte i denne præmis, undlod at efterprøve, om de restriktive foranstaltninger, der blev indført og opretholdt

ved de omtvistede retsakter, var egnede til at nå de mål, der forfølges med disse sidstnævnte. Rettens påvisning i den nævnte præmis vedrører nemlig ikke kontrollen af de restriktive foranstaltningers egnethed til at nå disse mål. De restriktive foranstaltninger, som den anden appellant er blevet pålagt, er imidlertid ikke egnede til at udøve noget som helst pres på Den Russiske Føderations ledere, til at påvirke sidstnævntes politik eller til at have nogen som helst indflydelse på den pågældende økonomiske sektor.

223 Med det fjerde anbringendes andet led i samme sag har den anden appellant gjort gældende, at den anden appellerede doms præmis 166, som vedrører forholdsmæssigheden af begrænsningen af udøvelsen af appellantens grundlæggende rettigheder, og som bl.a. henviser til den proportionalitetsanalyse, der er foretaget i denne doms præmis 143, derfor også er behæftet med en retlig fejl.

224 Rådet har heroverfor anført, at den første appellant i sag C-696/23 P med sit fjerde anbringendes første, andet og fjerde led søger at rejse tvivl om Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder, idet en sådan prøvelse af de faktiske omstændigheder, når der ikke foreligger nogen påstand om urigtig gengivelse, falder uden for Domstolens kompetence i forbindelse med en appel.

225 I øvrigt har denne institution bestridt rigtigheden af den første og den anden appellants argumenter.

b) Domstolens bemærkninger

1) Formaliteten med hensyn til det fjerde anbringendes første, andet og fjerde led i sag C-696/23 P

226 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt det fjerde anbringendes første og fjerde led, der er påberåbt til støtte for appellen i sag C-696/23 P, kan antages til realitetsbehandling, skal det i lyset af den praksis fra Domstolen, der er nævnt i nærværende doms præmis 158, fastslås, at den første appellant ikke søger at rejse tvivl om de faktiske konstateringer og vurderinger, som Retten foretog. Han har tværtimod foreholdt Retten, at den ikke tog hensyn til en faktisk omstændighed – nemlig afhændelsen af hans aktier i TMK og Group Sinara – ved vurderingen af, om indgrebet i hans grundlæggende rettigheder som følge af de restriktive foranstaltninger, som han blev pålagt, var forholdsmæssigt, og om der forelå en risiko for omgåelse af disse foranstaltninger. Et sådant argument svarer til at anmode Domstolen om at foretage en prøvelse af Rettens eventuelle tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og af reglerne om bevisbyrde og bevisførelse, hvilket Domstolen har kompetence til inden for rammerne af en appel (jf. i denne retning dom af 1.8.2025, Timchenko mod Rådet, C-702/23 P, EU:C:2025:605, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis). Under disse omstændigheder kan disse to led antages til realitetsbehandling.

227 Det skal derimod fastslås, at den første appellant med det fjerde anbringendes andet led i sag C-696/23 P tilsigter at opnå en fornyet vurdering af de beviser, som han fremlagde til støtte for sit søgsmål i første instans med henblik på at godtgøre, at de omhandlede restriktive foranstaltninger, i modsætning til hvad Retten fastslog i den første appellerede doms præmis 94, er fordelagtige for Den Russiske Føderations regering, på grund af at talrige erhvervsfolk bliver tvunget til at vende tilbage til dette land. En sådan argumentation, hvorved appellanten ikke har gjort gældende, at Retten foretog en urigtig gengivelse af disse beviser, skal afvises i overensstemmelse med den praksis fra Domstolen, der er nævnt i nærværende doms præmis 158.

228 Det følger heraf, at alene det fjerde anbringendes første og fjerde led i sag C-696/23 P kan antages til realitetsbehandling.

2) Realiteten

i) Indledende bemærkninger

229 Hvad for det første angår forholdsmæssigheden af Unionens restriktive foranstaltninger eller de generelle regler, der er fastsat i EU-retsakter, der pålægger sådanne foranstaltninger, har Domstolen fastslået, at proportionalitetsprincippet kræver, at de foranstaltninger, som iværksættes med en EU-retlig bestemmelse, skal være egnede til at nå de lovlige mål, der forfølges med den pågældende lovgivning, og ikke må gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det (dom af 31.1.2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl. mod Rådet, C-225/17 P, EU:C:2019:82, præmis 102 og den deri nævnte retspraksis, og af 9.7.2020, Haswani mod Rådet, C-241/19 P, EU:C:2020:545, præmis 99).

230 Hvad angår domstolskontrollen med overholdelsen af de krav, der følger af proportionalitetsprincippet, bemærkes, at Domstolen har anerkendt, at Rådet har en vid skønsmargen, når det fastsætter en ordning med restriktive foranstaltninger, der henhører under Unionens fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og som indebærer, at Rådet skal træffe valg af politisk, økonomisk og social karakter, og inden for rammerne af hvilken det skal foretage komplekse vurderinger. Domstolen har udledt heraf, at det ikke drejer sig om at få oplyst, om en foranstaltning, der er vedtaget i henhold til en sådan ordning, var den eneste eller bedst mulige, men at kun såfremt en sådan foranstaltning er åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til det mål, som Rådet forfølger, vil en sådan foranstaltning kunne kendes ulovlig. Domstolen har ligeledes fastslået, at selv når Rådet har en vid skønsmargen, skal denne imidlertid basere sit valg på kriterier, som er objektive, og undersøge, om de formål, der forfølges med den valgte foranstaltning, kan begrunde, at foranstaltningerne har endog væsentlige negative økonomiske følger for visse erhvervsdrivende (jf. i denne retning dom af 28.11.2013, Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 120 og den deri nævnte retspraksis, af 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, præmis 146, og af 9.7.2020, Haswani mod Rådet, C-241/19 P, EU:C:2020:545, præmis 100).

231 For det andet, og således som det er anført i nærværende doms præmis 206, kan udøvelsen af grundlæggende rettigheder, såsom dem, der er fastsat i chartrets artikel 16 og 7, samt i chartrets artikel 16 om friheden til at udøve økonomisk virksomhed, gøres til genstand for restriktioner, der er begrundet i formål af almen interesse, som Unionen forfølger, forudsat at sådanne restriktioner reelt er nødvendige for at tilgodese nævnte formål, og at de ikke, når henses til det formål, som de forfølger, indebærer et uforholdsmæssigt og uantageligt indgreb i det centrale indhold af de beskyttede rettigheder. Domstolen har ligeledes præciseret, at restriktive foranstaltninger i deres natur har virkninger, der berører retten til respekt for privatlivet, ejendomsretten og den frie erhvervsudøvelse og således skader de personer, de er rettet mod (jf. i denne retning dom af 28.11.2013, Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 121-123 og den deri nævnte retspraksis, og af 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, præmis 148 og 149).

232 I overensstemmelse med chartrets artikel 52, stk. 1, skal enhver begrænsning i udøvelsen af de rettigheder og friheder, der anerkendes ved chartret, være fastlagt i lovgivningen og respektere disses væsentligste indhold, og der kan under iagttagelse af proportionalitetsprincippet kun

indføres begrænsninger af disse rettigheder og friheder, såfremt disse er nødvendige og faktisk svarer til mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder. I denne forbindelse finder den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 229 og 230, ligeledes anvendelse med henblik på at afgøre, om det indgreb, som restriktive foranstaltninger udgør i den berørte persons grundlæggende rettigheder, er uforholdsmæssigt eller ej (jf. i denne retning dom af 31.1.2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl. mod Rådet, C-225/17 P, EU:C:2019:82, præmis 101-103, og af 9.7.2020, Haswani mod Rådet, C-241/19 P, EU:C:2020:545, præmis 98-100).

233 Det fremgår af denne doms præmis 229-232, at det med henblik på at afgøre, om Unionens restriktive foranstaltninger eller de generelle regler, der er fastsat i EU-retsakter, der pålægger sådanne foranstaltninger, overholder proportionalitetsprincippet, eller om indgrebet i de rettigheder eller friheder, der er sikret ved chartret, som følge af begrænsninger af disse rettigheder eller friheder ved en EU-retsakt, der pålægger restriktive foranstaltninger, er forholdsmæssigt, i første række skal efterprøves, om disse foranstaltninger eller regler svarer til et mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, i anden række, om de ikke er åbenbart uhensigtsmæssige i forhold til dette mål, dvs. hvis de ikke er åbenbart uegnede til at nå det, og i tredje række, om de eller i givet fald den pågældende begrænsning ikke åbenbart går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det nævnte mål (jf. i denne retning dom af 28.11.2013, Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 126, og af 17.9.2020, Rosneft m.fl. mod Rådet, C-732/18 P, EU:C:2020:727, præmis 110-115 og præmis 117).

234 Det er således i lyset af dette analyseskema, at det skal undersøges, om Retten, således som den første og den anden appellant har gjort gældende, begik retlige fejl ved vurderingen af forholdsmæssigheden af de restriktive foranstaltninger, der blev vedtaget på EU-plan over for den anden appellant, eller af forholdsmæssigheden af indgrebet i den første og den anden appellants grundlæggende rettigheder, der er fastsat i chartrets artikel 7 og 17 samt, for så vidt angår den anden appellant, i chartrets artikel 16.

235 Det formål, der forfølges med de omhandlede restriktive foranstaltninger består i at lægge pres på Den Russiske Føderations regering, og i at gøre dens handlinger med henblik på at underminere Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed mere omkostningsfulde. Der er tale om et legitimt mål, der henhører under dem, der forfølges inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik som omhandlet i artikel 21, stk. 2, litra b) og c), TEU, dvs. henholdsvis dels konsolidering og styrkelse af demokrati, retsstatsprincippet, menneskerettigheder og folkerettens principper, dels bevaring af freden, forebyggelse af konflikter og styrkelse af den internationale sikkerhed (jf. analogt dom af 28.11.2013, Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 124, af 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, præmis 115, og af 31.1.2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl. mod Rådet, C-225/17 P, EU:C:2019:82, præmis 104). Den første og den anden appellant har i øvrigt ikke inden for rammerne af deres argumentation bestridt lovligheden af dette formål.

ii) Bedømmelse

236 Hvad for det første angår den anden appellants argument om, at Retten i forbindelse med sin analyse af henholdsvis forholdsmæssigheden af de restriktive foranstaltninger, der blev vedtaget på EU-plan over for denne appellant, og forholdsmæssigheden af det indgreb i hans grundlæggende rettigheder, der følger af disse foranstaltninger, i den anden appellerede doms

præmis 143 og 166 ikke undersøgte forholdsmæssigheden af de nævnte foranstaltninger i forhold til de formål, der forfølges med de omtvistede retsakter, skal det bemærkes, at nævnte appellant har læst disse præmisser forkert.

237 I første række gør henvisningerne til Rettens praksis, der er nævnt i den anden appellerede doms præmis 143 – og navnlig henvisningen til præmis 116 i dom af 12. marts 2014, Al Assad mod Rådet (T-202/12, EU:T:2014:113), hvori Retten fastslog, at konklusionen om, at de omhandlede restriktive foranstaltninger var egnede, kunne udledes af, at det mål af almen interesse, der forfølges med disse foranstaltninger, er af grundlæggende karakter for det internationale samfund – det muligt at forstå, at Retten analogt i denne præmis 143 fastslog, at de omhandlede restriktive foranstaltninger, henset til betydningen af de mål, der forfølges hermed, som ikke er blevet anfægtet af den anden appellant, og som er nævnt i nærværende doms præmis 235, var egnede til at nå disse mål.

238 I anden række må det, eftersom der i den anden appellerede doms præmis 166 henvises til analysen i bl.a. denne doms præmis 143, konstateres, at Retten undersøgte, om de nævnte foranstaltninger var egnede, henset til de formål, der forfølges hermed, og fastslog, at de var egnede til at nå dem. Desuden fastslog Retten i denne præmis 143 i det væsentlige i overensstemmelse med den praksis fra Domstolen, der er nævnt i nærværende doms præmis 231 og 233, at de negative konsekvenser af det indgreb i de grundlæggende rettigheder, som følger af de restriktive foranstaltninger, som den anden appellant er blevet pålagt, ikke kan anses for at være uforholdsmæssige, for så vidt som de ikke åbenbart går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det forfulgte mål.

239 For det andet skal der i første række foretages en undersøgelse af det fjerde anbringendes første og fjerde led i sag C-696/23 P, hvorved den første appellant har foreholdt Retten, at den med henblik på at afgøre, om begrænsningen af udøvelsen af hans grundlæggende rettigheder var forholdsmæssig, begik retlige fejl i sin analyse i den første appellerede doms præmis 88 og 90 af, om de restriktive foranstaltninger var egnede til at nå de forfulgte mål, og om denne begrænsning var nødvendig.

240 Det skal indledningsvis bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at klagepunkter, der er rettet mod præmisser, som er anført for fuldstændighedens skyld, i en dom afsagt af Retten, ikke kan føre til dens ophævelse og derfor er uvirksomme (dom af 2.10.2019, Crédit mutuel Arkéa mod ECB, C-152/18 P og C-153/18 P, EU:C:2019:810, præmis 68 og den deri nævnte retspraksis). Eftersom den første appellerede doms præmis 88 indledes med udtrykket »dette gælder så meget desto mere, som«, skal det heraf udledes, at de begrundelser, der følger efter dette udtryk, er anført for fuldstændighedens skyld i forhold til de forudgående begrundelser i denne doms præmis 87, som ikke er blevet kritiseret af den første appellant, og hvorved Retten fastslog, at de restriktive foranstaltninger, der blev indført ved den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning, var egnede til at nå de forfulgte mål. De argumenter, som den første appellant har fremført mod den første appellerede doms præmis 88, skal derfor forkastes som uvirksomme.

241 Hvad dernæst angår den første appellants argument om, at Retten var inkonsekvent ved i den første appellerede doms præmis 90 at fastslå, at han burde have angivet, hvilke mindre indgribende, men lige så effektive foranstaltninger, henset til de af Rådet forfulgte mål, dette kunne have vedtaget for at afbøde de negative konsekvenser af begrænsningen af udøvelsen af hans grundlæggende rettigheder, selv om der ikke fandtes nogen passende alternativ foranstaltning, er dette argument ugrundet. I denne præmis i den første appellerede dom fastslog Retten nemlig efter selv at have henvist til sådanne mindre indgribende foranstaltninger og efter at

have konstateret, at de ikke lige så effektivt ville gøre det muligt at nå de forfulgte mål, at den første appellant ikke havde fremlagt andre eksempler på sådanne foranstaltninger. Retten kan imidlertid ikke i mangel af sådanne eksempler afhjælpe den første appellants passivitet (jf. i denne retning dom af 25.6.2020, VTB Bank mod Rådet, C-729/18 P, EU:C:2020:499, præmis 85-87), lige så lidt som det kan antages, at Retten nødvendigvis ville have anset eventuelle alternative foranstaltninger, som denne appellant kunne have angivet, for at være uegnede.

242 Hvad endelig nærmere bestemt angår det første anbringendes fjerde led, der er rettet mod den første appellerede doms præmis 90, var Retten ikke forpligtet til i denne henseende at undersøge, om den første appellant som følge af den angivelige fortabelse af sin bestemmende indflydelse over TMK og Group Sinara ikke var i stand til at undgå de restriktive foranstaltninger, som han var blevet pålagt. Denne doms præmis 90 vedrører nemlig udelukkende spørgsmålet om, hvorvidt der fandtes mindre indgribende, men lige så effektive restriktive foranstaltninger med henblik på at nå de forfulgte mål. Selv om undersøgelsen af risikoen for omgåelse kan være nyttig med henblik på at fastslå, om der foreligger sådanne alternative foranstaltninger, indebærer den blotte omstændighed, at en person, der er genstand for restriktive foranstaltninger, ikke kan undgå disse, imidlertid ikke, at den deraf følgende begrænsning af udøvelsen af hans grundlæggende rettigheder åbenbart går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

243 I anden række skal det fjerde anbringendes tredje led, hvorved den første appellant har foreholdt Retten, at den undlod at besvare hans argument om, at de restriktive foranstaltninger, som han er blevet pålagt, er urimelige, fordi medlemsstaterne ved køb af fossile brændstoffer bidrager til finansieringen af krigens udgifter for Den Russiske Føderation, ligeledes forkastes. Analogt med det, som Retten fastslog i den første appellerede doms præmis 87 og 89, som denne appellant ikke har kritiseret i forbindelse med sin appel, er en sådan omstændighed, for så vidt som der er tale om et spørgsmål, der vedrører de handelsmæssige forbindelser mellem suveræne stater, objektivt set uden nogen forbindelse med kriterium g) og det formål, der forfølges med de restriktive foranstaltninger, der er fastsat ved den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning, nemlig gennem individuelle restriktive foranstaltninger at øge presset på denne føderation og gøre sidstnævntes handlinger med henblik på at underminere Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed mere omkostningsfulde. I overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 101, kunne den første appellant derfor ud fra disse præmisser i den første appellerede dom forstå, hvorfor et sådant argument ikke kunne tiltrædes i forbindelse med undersøgelsen af, om indgrebet i hans grundlæggende rettigheder var forholdsmæssigt.

244 Hvad i tredje række angår det fjerde anbringendes femte og sjette led, hvorved den første appellant i det væsentlige har foreholdt Retten, at den i den første appellerede doms præmis 81-84 samt 92 og 93 tillagde den regelmæssige revurdering af de restriktive foranstaltninger over for ham og mulighederne for at ansøge om en tilladelse til at anvende midlerne eller for at opnå en rejsetilladelse af humanitære årsager for stor vægt med henblik på prøvelsen af forholdsmæssigheden af indgrebet i hans grundlæggende rettigheder, skal disse forkastes.

245 I første omgang vedrører den første appellerede doms præmis 81-84 nemlig ikke Rettens undersøgelse af det proportionalitetskrav, der er omhandlet i chartrets artikel 52, stk. 1, andet punktum, men af det krav, der er fastsat i denne bestemmelses første punktum, hvorefter enhver begrænsning af de grundlæggende rettigheder skal respektere disse rettigheders væsentligste indhold. Med det fjerde anbringendes femte og sjette led har den første appellant imidlertid

udelukkende gjort gældende, at Retten begik retlige fejl i forbindelse med den undersøgelse, som denne retsinstans foretog af proportionalitetsprincippet med hensyn til indgrebet i hans grundlæggende rettigheder.

246 Hvad i anden omgang angår den første appellerede doms præmis 92 og 93 er det tilstrækkeligt at bemærke, at den første appellant ikke har præciseret, hvorfor Retten skulle have tillagt de i disse præmisser nævnte aspekter »for stor vægt«. Retten nøjedes nemlig med at anføre, at den regelmæssige revurdering af de restriktive foranstaltninger og eksistensen af undtagelser, der kunne indrømmes for anvendelsen af indefrosne pengemidler og økonomiske ressourcer eller for indrejse på Unionens område, bidrog til påvisningen af, at indgrebet i den første appellants grundlæggende rettigheder var forholdsmæssigt.

247 Henset til ovenstående betragtninger skal det fjerde anbringendes første og tredje til sjette led i sag C-696/23 P samt det tredje anbringende og det fjerde anbringendes andet led i sag C-704/23 P forkastes.

3. Det fjerde anbringendes andet led i sag C-111/24 P

a) Parternes argumenter

248 Inden for rammerne af det fjerde anbringendes andet led, der er påberåbt til støtte for appellen i sag C-111/24 P, er den femte appellant af den opfattelse, at den definition af begrebet »fremtrædende erhvervsfolk«, som Retten gav i den appellerede doms præmis 91, udgør et uforholdsmæssigt indgreb i hans frihed til at oprette og drive egen virksomhed og i hans ejendomsret, der er fastsat i henholdsvis chartrets artikel 16 og 17. Eftersom det eneste, som en erhvervsperson, der er omfattet af kriterium g), med rimelighed kan gøre, består i at miste sin status ved f.eks. at sælge sine aktier eller andele, er de restriktive foranstaltninger nemlig ikke længere af midlertidig og reversibel karakter, men bliver derimod endelige og irreversible.

249 Rådet er af den opfattelse, at dette led på grund af dets manglende klarhed skal afvises. Rådet har i øvrigt bestridt, at den femte appellants argumenter er begrundede.

b) Domstolens bemærkninger

250 Indledningsvis bemærkes, henset til Domstolens praksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 157, at i modsætning til hvad Rådet har gjort gældende, er det klagepunkt, der er fremsat inden for rammerne af det fjerde anbringendes andet led i sag C-111/24 P, på trods af sin kortfattede karakter tilstrækkeligt forståeligt.

251 Med hensyn til realiteten skal det bemærkes, at ifølge et almindeligt fortolkningsprincip skal en EU-retsakt desuden i videst muligt omfang fortolkes således, at dens gyldighed ikke drages i tvivl, og i overensstemmelse med hele den primære ret og navnlig med bestemmelserne i chartret (dom af 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

252 I det foreliggende tilfælde fastslog Retten i den femte appellerede doms præmis 91 i det væsentlige, at erhvervsfolk for at være omfattet af kriterium g) skulle anses for at være »fremtrædende« på grund af deres betydning – henset til forskellige økonomiske kriterier – i den økonomiske sektor, hvori de er involveret, idet denne fortolkning ikke er behæftet med retlige fejl, således som det fremgår af nærværende doms præmis 178 og 181. Det skal derfor efterprøves, om

Retten herved anlagde en fortolkning af kriterium g), som ikke var i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, der er sikret ved chartrets artikel 16 og 17, for så vidt som denne fortolkning ville medføre et uforholdsmæssigt indgreb i disse rettigheder, henset til den praksis fra Domstolen, der er nævnt i nærværende doms præmis 233.

253 I denne henseende skal det for det første fastslås, at kriterium g) af de samme grunde som dem, der er anført i nærværende doms præmis 235, opfylder et legitimt mål, der henhører under dem, der forfølges inden for rammerne af Unionens fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, nemlig, således som Retten bemærkede i den femte appellerede doms præmis 52, 54, 89 og 122, formålet om at øge presset på Den Russiske Føderations regering og gøre dens handlinger med henblik på at underminere Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed mere omkostningsfulde.

254 For det andet skal det af de grunde, der er anført i den femte appellerede doms præmis 52-55, som ikke er blevet kritiseret af den femte appellant, fastslås, at de restriktive foranstaltninger, der er vedtaget på grundlag af kriterium g), ikke er åbenbart uhensigtsmæssige i forhold til dette formål, for så vidt som de ikke er åbenbart uegnede til at nå det.

255 For det tredje skal det undersøges, om det indgreb i de ved chartrets artikel 16 og 17 sikrede grundlæggende rettigheder, som følger af de restriktive foranstaltninger, der er truffet på grundlag af kriterium g), er uforholdsmæssigt, for så vidt som det åbenbart går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det nævnte mål.

256 Henset til et så grundlæggende formål som det at bringe en angrebskrig mod en uafhængig stat som Ukraine i strid med folkeretten til ophør og at beskytte dette tredjelands territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed kan dette indgreb imidlertid ikke anses for at være uforholdsmæssigt og uantageligt i en sådan grad, at det åbenbart går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

257 Under disse omstændigheder kan det ikke lægges til grund, at det indgreb i den femte appellants grundlæggende rettigheder, der følger af de restriktive foranstaltninger, der er vedtaget på grundlag af dette kriterium, som følge af den fortolkning, som Retten med rette lagde til grund af begrebet »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g), er uforholdsmæssigt.

258 Henset til ovenstående betragtninger skal det fjerde anbringendes andet led i sag C-111/24 P forkastes.

C. Anbringenderne om retlige fejl begået af Retten i forbindelse med dens analyse af ulovlighedsindsigelserne vedrørende kriterium g)

259 I dette afsnit behandles det tredje anbringendes andet led i sagerne C-711/23 P og C-35/24 P og det tredje anbringende i sag C-111/24 P, hvorved den tredje til den femte appellant har kritiseret Rettens analyse af de ulovlighedsindsigelser mod kriterium g), som de fremsatte i første instans på grundlag af artikel 277 TEUF.

1. Det tredje anbringende i sag C-111/24 P

a) Parternes argumenter

260 Med det tredje anbringende, der er fremsat til støtte for appellen i sag C-111/24 P, har den femte appellant gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at forkaste den ulovlighedsindsigelse vedrørende kriterium g), som han havde fremsat for den.

261 Rettens ræsonnement i den femte appellerede doms præmis 37 er således fejlagtigt, for så vidt som det indebærer, at artikel 215, stk. 2, TEUF gør det muligt for Rådet at vedtage restriktive foranstaltninger over for alle de kategorier af personer, som det ønsker, selv om disse ikke har nogen tilknytning til regimet i det pågældende tredjeland. Retten så navnlig bort fra den modsatrettede retspraksis, der følger af dom af 13. marts 2012, Tay Za mod Rådet (C-376/10 P, EU:C:2012:138), hvis konklusioner stadig er gyldige, på trods af den omstændighed, at de restriktive foranstaltninger, der var omhandlet i den sag, der gav anledning til denne dom, var baseret på artikel 60 EF og 301 EF.

262 Den femte appellant har tilføjet, at Unionen på kreativ vis anvendte disse to artikler til at vedtage ordninger med »intelligente sanktioner« (smart sanctions), dvs. mere målrettede og selektive foranstaltninger såsom indefrysning af midler eller rejseforbud over for enkeltpersoner eller enheder med tilknytning til lederne af det pågældende tredjeland, som yder dem økonomisk støtte, eller som kontrolleres direkte eller indirekte af disse ledere, idet kravet om en tilstrækkelig tilknytning mellem disse personer eller enheder og dette tredjeland således systematisk er påkrævet. Med henblik på at stadfæste denne nye praksis og give Unionen en retlig ramme, der er bedre tilpasset end de to ovennævnte artikler i EF-traktaten, indførte Lissabontraktaten den nuværende artikel 215 TEUF i EU-retten. Herved integrerede medlemsstaterne formelt praksis med »intelligente sanktioner« i ordlyden af Unionens grundlæggende traktater uden på nogen måde at ændre retstilstanden, således som Retten med urette fastslog i den femte appellerede doms præmis 37.

263 Den femte appellant har tilføjet, at kravet om en sådan tilknytning er påkrævet for at undgå at give EU-institutionerne et carte blanche, der gør det muligt for dem at pålægge en hvilken som helst person eller kategori af personer restriktive foranstaltninger. Ved at anvende målrettede sanktioner har Unionen valgt en mere retfærdig sanktionsordning, der er udtryk for en Union, der er tænkt som et område med rettigheder og friheder.

264 Rådet har bestridt, at den femte appellanter argumenter er begrundede.

b) Domstolens bemærkninger

265 Med det tredje anbringende har den femte appellant i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den femte appellerede doms præmis 37 at fastslå, at enhver person på grundlag af artikel 215, stk. 2, TEUF kan være genstand for restriktive foranstaltninger, selv om der ikke foreligger en tilstrækkelig tilknytning mellem den kategori af personer, der er omfattet af disse foranstaltninger, og det pågældende tredjeland.

266 I denne henseende bemærkes, således som Retten med rette fremhævede i den femte appellerede doms præmis 37, at artikel 215, stk. 2, TEUF giver Rådet mulighed for at vedtage restriktive foranstaltninger ikke alene over for lederne af et tredjeland og personer eller enheder, der har

tilknytning til disse eller kontrolleres direkte eller indirekte af dem, men også over for personer og enheder, der ikke har nogen tilknytning til et sådant lands styre, idet det præciseres, at EU-retten allerede før Lissabontraktaten fastsatte denne dobbelte mulighed henholdsvis på grundlag af dels artikel 308 EF og 60 EF, dels disse bestemmelser og artikel 308 EF (jf. i denne retning dom af 3.9.2008, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461, præmis 166 og 216, af 13.3.2012, Tay Za mod Rådet, C-376/10 P, EU:C:2012:138, præmis 63 og 64, og af 19.7.2012, Parlamentet mod Rådet, C-130/10, EU:C:2012:472, præmis 51-53 og 73).

267 Dette betyder imidlertid ikke, at Rådet på grundlag af artikel 215, stk. 2, TEUF kan vedtage restriktive foranstaltninger over for personer og enheder, der ikke har en objektiv tilknytning til dette land.

268 Det fremgår nemlig af ordlyden af artikel 215, stk. 2, TEUF, således som Retten selv bemærkede i den femte appellerede doms præmis 37, at Rådet på grundlag af denne bestemmelse kun kan vedtage restriktive foranstaltninger over for fysiske eller juridiske personer, grupper eller ikke-statslige enheder, for så vidt som dette er fastsat i en afgørelse, der er vedtaget i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel 2 i afsnit V i EU-traktaten, som denne traktats artikel 29 er en del af.

269 I denne henseende bemærkes, at artikel 29 TEU bemyndiger Rådet til at vedtage afgørelser, der fastlægger Unionens tilgang til et bestemt spørgsmål af geografisk eller tematisk karakter, idet en sådan tilgang kan omfatte restriktive foranstaltninger over for fysiske eller juridiske personer, grupper eller ikke-statslige enheder. I denne forbindelse har Rådet til opgave at definere eller præcisere – idet det i denne henseende råder over et vidt skøn og træffer afgørelse med enstemmighed – formålet med de restriktive foranstaltninger, som Unionen vedtager på området for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (jf. i denne retning dom af 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, præmis 87, 88 og 90, og af 16.10.2025, Timchenko og Timchenko mod Rådet, C-805/24 P, EU:C:2025:792, præmis 20).

270 Det vide råderum, som Rådet har i denne henseende, skyldes den omfattende rækkevidde af målene og formålene på dette område, som udtrykt i artikel 3, stk. 5, TEU og artikel 21 TEU, samt i de specifikke bestemmelser vedrørende Unionens fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, navnlig artikel 23 TEU og 24 TEU (jf. i denne retning dom af 28.3.2017, Rosneft (C-72/15, EU:C:2017:236, præmis 88).

271 Sådan som det nærmere bestemt fremgår af denne doms præmis 230, råder Rådet over en vid skønsmargen for så vidt angår genstanden for de restriktive foranstaltninger, der vedtages på dette område, samt definitionen og rækkevidden af de generelle kriterier, på grundlag af hvilke disse foranstaltninger kan vedtages (jf. i denne retning dom af 21.4.2015, Anbouba mod Rådet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, præmis 41). Domstolen, der i medfør af artikel 275, stk. 2, TEUF, sammenholdt med artikel 263, stk. 4, TEUF, har kompetence til at efterprøve lovligheden af EU-retsakter, der fastsætter restriktive foranstaltninger over for fysiske eller juridiske personer, grupper og ikke-statslige enheder, og dermed de heri fastsatte opførelseskriterier, har udledt heraf, at kun såfremt en sådan retsakt er åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til det mål, som den kompetente institution forfølger, vil denne retsakt kunne kendes ulovlig (jf. i denne retning dom af 23.4.2013, Gbagbo m.fl. mod Rådet, C-478/11 P – C-482/11 P, EU:C:2013:258, præmis 57, og af 31.1.2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl. mod Rådet, C-225/17 P, EU:C:2019:82, præmis 103).

272 På trods af den vide skønsmargen, som Rådet råder over med henblik på at fastlægge genstanden for de restriktive foranstaltninger, som Unionen vedtager på området for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og de retlige kriterier, der gør det muligt at pålægge restriktive foranstaltninger, skal enhver afgørelse om vedtagelse af sådanne foranstaltninger på grundlag af artikel 29 TEU med henblik på at lægge pres på et tredjeland, således som det er tilfældet i den foreliggende sag, imidlertid definere og afgrænse det mål om pression, der forfølges, og de kategorier af personer eller enheder, der er omfattet af disse kriterier.

273 I denne forbindelse skal en sådan afgørelse i de kriterier, som den opstiller, angive en objektiv forbindelse mellem disse kategorier af personer eller enheder og det pågældende tredjeland under hensyn til det således definerede og afgrænsede formål. Disse kategorier skal navnlig være etableret på en sådan måde, at de personer og enheder, som de omfatter, har en objektiv tilknytning til dette land, for at de restriktive foranstaltninger, der pålægges i denne forbindelse, kan nå det mål om pres, som Unionen således har til hensigt at udøve på en måde, der ikke er åbenbart uhensigtsmæssig. I mangel af en sådan tilknytning er et kriterium for opførelse på en liste over personer, der er omfattet af sådanne foranstaltninger, åbenbart uegnet til at nå det forfulgte mål og skal derfor anses for at være ulovligt (jf. i denne retning dom af 31.1.2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl. mod Rådet, C-225/17 P, EU:C:2019:82, præmis 111).

274 Når Rådet vedtager en forordning på grundlag af artikel 215, stk. 2, TEUF, skal denne forordning nødvendigvis afspejle en sådan forbindelse uden at kunne ændre dens rækkevidde. Eftersom formålet med en sådan forordning består i at gennemføre den afgørelse, der er truffet på området for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik på grundlag af artikel 29 TEU, at give de heri fastsatte restriktive foranstaltninger virkning, for så vidt som de er omfattet af EUF-traktatens anvendelsesområde, og at sikre en ensartet anvendelse af disse foranstaltninger i alle medlemsstaterne, skal den pågældende forordning nemlig begrænse sig til at gengive det væsentligste indhold af afgørelsen og til at fastsætte definitioner og præciseringer vedrørende anvendelsen af de restriktive foranstaltninger, der er fastsat i denne afgørelse, uden dog at kunne tilføje nye kriterier eller nye restriktive foranstaltninger eller ændre rækkevidden af de kriterier og foranstaltninger, der er indeholdt i den nævnte afgørelse (jf. i denne retning dom af 28.3.2017, Rosneft (C-72/15, EU:C:2017:236, præmis 89 og 90).

275 Ved i den femte appellerede doms præmis 37 at anføre, at Rådet på grundlag af artikel 215, stk. 2, TEUF har beføjelse til at vedtage restriktive foranstaltninger over for »en hvilken som helst »fysisk eller juridisk person«, »ikke-statslig enhed« eller en hvilken som helst »gruppe« på den ene betingelse, at en afgørelse, der er vedtaget i henhold til kapitel 2 i afsnit V i EU-traktaten, fastsætter sådanne foranstaltninger«, bemærkede Retten i det væsentlige med rette, at vedtagelsen af sådanne restriktive foranstaltninger kun er mulig, hvis der foreligger en afgørelse truffet på grundlag af artikel 29 TEU. Under disse omstændigheder kan denne præmis i den femte appellerede dom ikke forstås således, at Retten heri anførte, at Rådet, når det vedtager en forordning på grundlag af artikel 215, stk. 2, TEUF, kunne frigøre sig fra kravet om, at de opførelseskriterier, der er fastsat i en sådan afgørelse, og som er gengivet i denne forordning, skal være rettet mod kategorier af personer, grupper og ikke-statslige enheder, der har en objektiv tilknytning til det tredjeland, som Unionen agter at modarbejde.

276 Den fejlagtige fortolkning, som den femte appellant således har anlagt af den femte appellerede doms præmis 37, bekræftes i øvrigt af den omstændighed, at Retten i denne doms præmis 41, som denne appellant ikke har kritiseret, fremhævede den omstændighed, at der for så vidt angår kriterium g) forelå en – i det mindste indirekte – forbindelse mellem de erhvervsfolk, der er omfattet af dette kriterium, og det pågældende tredjeland, dvs. Den Russiske Føderation,

eftersom det nævnte kriterium bl.a. vedrører en kategori af fysiske personer, der er involveret i visse økonomiske sektorer, som for den russiske regering udgør en betydelig indtægtskilde, der gør det muligt for den at fortsætte dens politik om destabilisering og aggression mod Ukraine.

277 På baggrund af ovenstående betragtninger skal det tredje anbringende i sag C-111/24 P forkastes.

2. Det tredje anbringendes andet led i sagerne C-711/23 P og C-35/24 P

a) Parternes argumenter

278 Med det tredje anbringendes andet led til støtte for appellen i sag C-711/23 P har den tredje appellant gjort gældende, at selv hvis det antages, at den »betydelige indtægtskilde«, der er omhandlet i kriterium g), skal hidrøre fra økonomiske sektorer og ikke fra fremtrædende erhvervsfolk, begik Retten en retlig fejl i den tredje appellerede doms præmis 101 ff., idet den forkastede appellantens indsigelse om, at dette kriterium var ulovligt.

279 Retten anlagde nemlig en »objektiv« fortolkning af det nævnte kriterium, som gør det muligt for Rådet at vedtage restriktive foranstaltninger over for fremtrædende erhvervsfolk alene med den begrundelse, at disse er involveret i en økonomisk sektor, der udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, uafhængigt af denne persons adfærd og individuelle bidrag. En sådan forståelse af kriterium g) ville imidlertid være i strid med det almindelige princip om, at sådanne foranstaltninger, henset til formålet med og rækkevidden af ordningen med Unionens restriktive foranstaltninger, skal have til formål at fremkalde en adfærdsændring hos de berørte personer. I det foreliggende tilfælde er de fremtrædende erhvervsfolk, der er omfattet af restriktive foranstaltninger, nemlig ude af stand til at vide, hvad de skal ændre i deres adfærd for ikke længere at være genstand for disse foranstaltninger.

280 Ligeledes inden for rammerne af dette andet led har den tredje appellant gjort gældende, at Rådet i strid med retssikkerhedsprincippet undlod på forhånd og klart at definere den økonomiske sektor, hvori appellanten skulle være involveret.

281 Den fjerde appellant har også med det tredje anbringendes andet led, som han har påberåbt sig til støtte for sin appel i sag C-35/24 P, gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den fjerde appellerede dom at forkaste den ulovlighedsindsigelse vedrørende kriterium g), som han havde fremsat for den. Den analyse, som denne retsinstans foretog i denne doms præmis 87, 89 og 90, ser nemlig bort fra den omstændighed, som den fjerde appellant imidlertid påberåbte sig for Retten, at et opførelseskriterium såsom kriterium g) i henhold til artikel 215, stk. 2, TEUF skal have til formål at fremkalde ændringer i adfærden hos de personer, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, og ikke at gøre disse personer til »tilfældige ofre«. Rådet kan således i henhold til denne bestemmelse kun vedtage restriktive foranstaltninger, der på en forståelig og realistisk måde kan ændre den berørte persons adfærd.

282 Rettens fortolkning af begrebet »fremstående« i forhold til de erhvervsfolk, der er omfattet af kriterium g), dvs. den relative betydning, som disse erhvervsfolk skal have i en økonomisk sektor, der udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, fører imidlertid til en situation, hvor de berørte personer er genstand for restriktive foranstaltninger, på grund af hvem de er, og ikke på grund af hvad de gør eller burde gøre, således at disse personers individuelle adfærd og bidrag ikke bliver taget i betragtning.

283 Den fjerde appellant har ligeledes præciseret, at selv om den omstændighed, at en fremtrædende erhvervsperson som omhandlet i kriterium g) fratræder sin stilling eller sælger sine andele i en virksomhed, som han har bestemmende indflydelse over, med sikkerhed gør det muligt at ophæve de restriktive foranstaltninger, som denne erhvervsperson er genstand for, kan han hverken se, hvorledes Den Russiske Føderation skulle lide skade, som følge af at en sådan person er blevet tvunget til at forlade den pågældende økonomiske sektor, eller hvorledes denne omstændighed bidrager til gennemførelsen af målene for Unionens fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

284 Rådet har, støttet af Den Tjekkiske Republik, Republikken Letland og Kommissionen i sag C-35/24 P, bestridt, at den tredje og den fjerde appellants argumenter er begrundede.

b) Domstolens bemærkninger

285 Det skal indledningsvis fastslås, således som det allerede er anført i nærværende doms præmis 126, at den argumentation, som den tredje og den fjerde appellant har fremført subsidiært til støtte for det tredje anbringendes andet led, skal sammenholdes med den argumentation, som de har fremført inden for rammerne af disse anbringendes første led, og som er sammenfattet i denne doms præmis 94 og 96.

286 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at den tredje og den fjerde appellant med dette andet led i det væsentlige har foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl ved i henholdsvis den tredje appellerede doms præmis 104-109 og i den fjerde appellerede doms præmis 87-92 at fastslå, at kriterium g) ikke var ulovligt.

287 Appellanterne er nærmere bestemt af den opfattelse, at erhvervsfolks indflydelse inden for de økonomiske sektorer, hvori de er involveret, ikke kan sidestilles med en personlig adfærd eller i det mindste med en personlig adfærd, der er tilstrækkelig kvalificeret til at gøre det muligt for disse at ændre deres adfærd på en sådan måde, at de ikke længere er genstand for restriktive foranstaltninger. En sådan adfærd, hvis personlige karakter ifølge den tredje appellant nødvendigvis følger af selve formålet med og rækkevidden af Unionens ordning med restriktive foranstaltninger eller, ifølge den fjerde appellant, af artikel 215, stk. 2, TEUF, kan kun være tilstrækkeligt kvalificeret, hvis de omhandlede personer, selv om de ikke har en personlig tilknytning til Den Russiske Føderations regering, selv udgør en betydelig indtægtskilde for denne regering. Eftersom Retten forkastede en sådan fortolkning af kriterium g) i den tredje appellerede doms præmis 70 og i den fjerde appellerede doms præmis 57, burde den således have taget deres ulovlighedsindsigelse til følge.

288 For så vidt som den tredje appellant har foreholdt Rådet at have tilsidesat retssikkerhedsprincippet ved at undlade på forhånd og klart at definere den økonomiske sektor, hvori han skulle være involveret, skal det – stadig indledningsvis – bemærkes, at en appel i henhold til artikel 56, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol skal iværksættes til prøvelse af en afgørelse fra Retten. Således kan de argumenter, som er fremført i et appelskrift, og som ikke tager sigte på at kritisere den af Retten afsagte dom efter påstand om annullation af en afgørelse, men derimod kritiserer den afgørelse, som blev begæret annulleret ved Retten, ikke antages til realitetsbehandling (dom af 17.12.2020, Inpost Paczkomaty mod Kommissionen, C-431/19 P og C-432/19 P, EU:C:2020:1051, præmis 108 og den deri nævnte retspraksis).

289 På baggrund af disse indledende bemærkninger skal det påpeges, således som det fremgår af denne doms præmis 271, at kun såfremt et kriterium, der tjener som grundlag for pålæggelse af restriktive foranstaltninger, er åbenbart uegnet i forhold til det formål, som den kompetente institution forfølger, vil dette kriterium kunne kendes ulovligt. Navnlig kan et kriterium for opførelse på en liste over personer, der er genstand for restriktive foranstaltninger over for et tredjeland, ikke anses for at være ulovligt, når det er rettet mod kategorier af personer eller enheder, der har en objektiv, om end indirekte, tilknytning til det pågældende tredjeland.

290 Som Kommissionen i det væsentlige har anført i retsmødet for Domstolen, og som generaladvokaten har anført i punkt 86 i forslaget til afgørelse i sag C-711/23 P og i punkt 83 i forslaget til afgørelse i sag C-35/24 P, kan den måde, hvorpå denne tilknytning kommer til udtryk i de elementer, der udgør dette kriterium, ikke rejse tvivl om gyldigheden af dette kriterium, eftersom et opførelseskriterium, bl.a. som følge af at der foreligger en sådan tilknytning, ikke er åbenbart uhensigtsmæssigt i forhold til det forfulgte mål.

291 I det foreliggende tilfælde fastslog Retten med føje i den tredje appellerede doms præmis 106-108, sammenholdt med denne doms præmis 66 og 67, og i den fjerde appellerede doms præmis 89-91, sammenholdt med denne doms præmis 54, at kriterium g) viste en »rationel« og dermed objektiv forbindelse mellem på den ene side foranstaltninger mod fremtrædende erhvervsfolk i de økonomiske sektorer, hvori de er involveret, og som udgør betydelige indtægter for Den Russiske Føderations regering, og på den anden side målet om at øge presset på dette tredjeland og om at gøre dets handlinger mere omkostningsfulde. Som Retten med føje fastslog i den tredje appellerede doms præmis 107 og i den fjerde appellerede doms præmis 90, omfatter kriterium g) med henvisning til sådanne erhvervsfolk personer, i forhold til hvem vedtagelsen af de omhandlede restriktive foranstaltninger kan gøre Den Russiske Føderations handlinger i Ukraine mere omkostningsfulde henset til disse sektorers betydning for den russiske økonomi.

292 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at kriterium g) er rettet mod de kategorier af personer eller enheder, der har en objektiv tilknytning til Den Russiske Føderations regering, således at det forekommer egnet til at nå det mål, der er omhandlet i den foregående præmis, og at det derfor ikke kan anses for at være ulovligt.

293 Under disse omstændigheder fastslås, at Retten med rette fastslog, at kriterium g) ikke var ulovligt.

294 Henset til ovenstående betragtninger skal det tredje anbringendes andet led i sagerne C-711/23 P og C-35/24 P forkastes.

D. Anbringenderne om retlige fejl begået af Retten i forbindelse med dens analyse af ligebehandlingsprincippet

1. Parternes argumenter

295 Med det fjerde anbringendes første led til støtte for appellen i sag C-704/23 P har den anden appellant foreholdt Retten, at den i den anden appellerede doms præmis 135, 137 og 138 tilsidesatte ligebehandlingsprincippet. I overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis burde Retten nemlig ikke blot have lagt vægt på ordlyden af kriterium g), men også på de faktiske konsekvenser af dets anvendelse ud fra et statistisk

synspunkt. I det foreliggende tilfælde er de 43 personer, der er udpeget på grundlag af dette kriterium, alle russiske statsborgere eller borgere og er blevet behandlet ugunstigt på grund af deres nationalitet.

296 I modsætning til hvad Retten fastslog, kan en sådan forskelsbehandling desuden ikke anses for afbødet af det legalitetsprincip, der er nævnt i den anden appellerede doms præmis 138. I modsat fald ville ligebehandlingsprincippet miste sin betydning, eftersom det ikke ville være muligt at bevise nogen form for ulighed i forbindelse med restriktive foranstaltninger, hvilket ville fratage de personer, der er genstand for dem, ethvert retsmiddel.

297 Med deres femte anbringende i henholdsvis sag C-711/23 P og sag C-35/24 P har den tredje og den fjerde appellant gjort gældende, at Retten i den tredje appellerede doms præmis 143-145 samt i den fjerde appellerede doms præmis 124-131 tilsidesatte ligebehandlingsprincippet. Det fremgår nemlig af Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at en retsinstans som Retten for at træffe afgørelse om påstande om ulige behandling ikke blot skal undersøge ordlyden af det omhandlede opførelseskriterium, men ligeledes den måde, hvorpå det anvendes i praksis, ved i denne henseende at analysere de tilgængelige statistikker. I modsætning til hvad Retten fastslog, er det således uden betydning, at kriterium g) ikke vedrører de udpegede personers nationalitet, og at Rådet på grundlag af dette kriterium kan udpege fysiske personer af enhver nationalitet. De 43 personer, der blev udpeget på grundlag af kriterium g) den 5. juni 2023, eller i det mindste de 34 personer, der var udpeget på dette grundlag på tidspunktet for afsigelsen af den tredje og den fjerde appellerede dom, er nemlig alle russiske statsborgere. Ved således at undlade at analysere de konkrete konsekvenser af Rådets anvendelse af kriterium g) foretog Retten ikke en fuldstændig prøvelse af dette kriteriums lovlighed.

298 Den tredje og den fjerde appellant har støttet sig på oplysninger, der svarer til dem, der er sammenfattet i nærværende doms præmis 296, med henblik på at gøre gældende, at disse betragtninger ikke drages i tvivl af legalitetsprincippet, som Retten henviste til i den tredje appellerede doms præmis 145 og i den fjerde appellerede doms præmis 129.

299 Rådet har, støttet af Den Tjekkiske Republik, Republikken Letland og Kommissionen i sag C-35/24 P, bestridt, at den anden til den fjerde appellants argumenter er begrundede.

2. Domstolens bemærkninger

300 Den anden til den fjerde appellant har i det væsentlige foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl i den anden appellerede doms præmis 137 og 138, i den tredje appellerede doms præmis 143-145 og i den fjerde appellerede doms præmis 124-131 i sin analyse af spørgsmålet om, hvorvidt Rådet havde tilsidesat ligebehandlingsprincippet ved at vedtage restriktive foranstaltninger over for fremtrædende erhvervsfolk som omhandlet i kriterium g).

301 Det skal i denne henseende fastslås, at ligebehandlingsprincippet, således som det ligeledes er fastslået i chartrets artikel 20, er et grundlæggende EU-retligt princip, som udgør et almindeligt EU-retligt princip, der kræver, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt, og at forskellige situationer ikke må behandles ens, medmindre en sådan forskellig behandling er objektivt begrundet (dom af 30.11.2023, MG mod EIB, C-173/22 P, EU:C:2023:932, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

302 Det skal ligeledes påpeges, således som det fremgår af denne doms præmis 271, at Rådet råder over en vid skønsmargen, når det definerer formålet med restriktive foranstaltninger, opførelseskriterier og de personkategorier, der er omfattet af disse kriterier, og at kun såfremt en foranstaltning på området for restriktive foranstaltninger er åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til det mål, som denne institution forfølger, vil en sådan foranstaltning kunne kendes ulovlig, idet denne retspraksis ligeledes finder anvendelse under hensyn til ligebehandlingsprincippet (jf. i denne retning dom af 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, præmis 132, og af 25.6.2020, VTB Bank mod Rådet, C-729/18 P, EU:C:2020:499, præmis 70).

303 Som Retten med rette fastslog i den anden appellerede doms præmis 137, i den tredje appellerede doms præmis 144 og i den fjerde appellerede doms præmis 127, vedrører kriterium g) i det foreliggende tilfælde uden forskel fremtrædende erhvervsfolk, der er involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation, uden at der foretages en sondring mellem disse erhvervsfolk på grundlag af et kriterium såsom nationalitetskriteriet. Under disse omstændigheder kan det ikke lægges til grund, at personer, der er russiske statsborgere, henset til ordlyden af kriterium g) og i forbindelse med anvendelsen heraf, behandles anderledes end personer med et andet statsborgerskab.

304 Det er korrekt, at betingelsen om, at fremtrædende erhvervsfolk, der er omfattet af kriterium g), skal være involveret i sådanne økonomiske sektorer, indebærer, at disse erhvervsfolk i langt de fleste tilfælde har russisk statsborgerskab. Således som det fremgår af nærværende doms præmis 273 og 275, og i det væsentlige af den anden appellerede doms præmis 79-83, af den tredje appellerede doms præmis 66-70, 107 og 108 samt af den fjerde appellerede doms præmis 54-57, 90 og 91, følger dette imidlertid logisk af den omstændighed, at kriterium g) indgår i en ramme af foranstaltninger, der har til formål gennem personer og enheder, der har en objektiv tilknytning til dette tredjeland, såsom fremtrædende erhvervsfolk, at lægge pres på Den Russiske Føderations regering med henblik på at få denne til at ophøre med sine destabiliserende og aggressive handlinger i Ukraine.

305 Det fremgår i øvrigt af nærværende doms præmis 285-294, at Retten ikke begik en retlig fejl ved i den tredje appellerede doms præmis 106-109 og i den fjerde appellerede doms præmis 89-92 at fastslå, at kriterium g) ikke var ulovligt, fordi det ikke var åbenbart uegnet i forhold til de forfulgte mål. Disse betragtninger finder tilsvarende anvendelse for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt de restriktive foranstaltninger, der er vedtaget på grundlag af kriterium g), er i strid med ligebehandlingsprincippet, herunder i sag C-704/23 P.

306 Det fremgår således af de tre foregående præmisser, således som Retten med rette fastslog i den anden appellerede doms præmis 137, i den tredje appellerede doms præmis 144 og i den fjerde appellerede doms præmis 127, at den omstændighed, at det i overvejende grad er fremtrædende erhvervsfolk med russisk statsborgerskab, der er genstand for restriktive foranstaltninger i henhold til kriterium g), ikke kan føre til, at det fastslås, at Rådet ved at vedtage og anvende dette kriterium tilsidesatte ligebehandlingsprincippet.

307 Som Retten anførte i den anden appellerede doms præmis 139 og i den fjerde appellerede doms præmis 128, kan den vide skønsmargen, som Rådet råder over med henblik på at identificere fremtrædende erhvervsfolk, der kan være genstand for restriktive foranstaltninger i henhold til kriterium g), desuden ikke anses for at udgøre en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet (jf. analogt dom af 25.6.2020, VTB Bank mod Rådet C-729/18 P, EU:C:2020:499, præmis 70).

308 Som Retten i det væsentlige med rette fastslog i den anden appellerede doms præmis 138, i den tredje appellerede doms præmis 145 og i den fjerde appellerede doms præmis 129, kan Rådet, henset til denne vide skønsmargen og lovligheden af kriterium g), henset til ligebehandlingsprincippet, endelig ikke kritiseres for at have tilsidesat dette princip med den begrundelse, at de restriktive foranstaltninger, som det har vedtaget, ikke omfatter alle de fysiske personer, der kan opfylde de betingelser, der er fastsat i dette kriterium.

309 Henset til ovenstående betragtninger skal det fjerde anbringendes første led i sag C-704/23 P og det femte anbringende i sagerne C-711/23 P og C-35/24 P forkastes.

E. Anbringenderne om, at Retten begik retlige fejl og gengav de faktiske omstændigheder og beviserne urigtigt med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne i kriterium g) var opfyldt i forhold til de fem appellanter

310 Dette afsnit omhandler de fem appellanters anbringender om retlige fejl og urigtige gengivelser af faktiske omstændigheder og beviser, som Retten angiveligt foretog med henblik på i hver af de fem appellerede domme at afgøre, om Rådet anlagde et urigtigt skøn ved at fastslå, at de elementer, der udgjorde kriterium g), henset til disse faktiske omstændigheder og beviser, var til stede i forhold til disse appellanter, og ved således i begrundelserne for de restriktive foranstaltninger, som de er genstand for, at kvalificere dem som »fremtrædende erhvervsfolk [...], der er involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation«.

311 Der er nærmere bestemt tale om det andet anbringendes første led i sag C-696/23 P, tredje klagepunkt i det første led og første klagepunkt i det andet led i første anbringende samt det andet anbringende i sag C-704/23 P, det første anbringende samt det fjerde anbringendes fjerde til sjette led i sag C-711/23 P, det første anbringendes første til tredje led samt første og andet klagepunkt i det fjerde anbringendes andet led i sag C-35/24 P og endelig det femte, det sjette og det ottende anbringende i sag C-111/24 P.

312 Den første del af disse anbringender og argumenter vedrører i det væsentlige de angivelige retlige fejl og urigtige gengivelser, som Retten begik i sin analyse af spørgsmålet om, hvorvidt den sektor, hvori den anden til den femte appellant opererer eller opererede, udgjorde en »betydelig indtægtskilde« for Den Russiske Føderations regering som omhandlet i kriterium g). Den anden del af de nævnte anbringender og argumenter vedrører i det væsentlige de angivelige retlige fejl og urigtige gengivelser, som Retten gjorde sig skyld i i sin analyse af spørgsmålet om, hvorvidt den anden appellant er en »fremtrædende« erhvervsperson som omhandlet i dette kriterium, og om den første og den femte appellant havde en »involver[ing]« som omhandlet i det nævnte kriterium.

313 Det skal præciseres, at henset til den omstændighed, at visse af de argumenter, som den første appellant fremførte til støtte for sit første anbringende, således som det fremgår af denne doms præmis 162, vedrørte både den retlige kvalificering af de faktiske omstændigheder og fortolkningen af begrebet »fremtrædende« som omhandlet i kriterium g), er alle disse argumenter, navnlig dem, der vedrører kvalificeringen af de faktiske omstændigheder, allerede blevet analyseret i denne doms præmis 166-186.

1. De angivelige retlige fejl og urigtige gengivelser, som Retten gjorde sig skyld i i sin analyse af spørgsmålet om, hvorvidt de økonomiske sektorer, hvori den anden til den femte appellant driver eller drev virksomhed, udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering

314 Med det første klagepunkt i det første anbringendes andet led og det andet anbringende i sag C-704/23 P, det første anbringende samt det fjerde anbringendes fjerde til sjette led i sag C-711/23 P, det første anbringendes første til tredje led samt det første led og det andet klagepunkt i det fjerde anbringendes andet led i sag C-35/24 P og endelig det femte og det sjette anbringende i sag C-111/24 P har den anden til den femte appellant gjort gældende, at Retten begik retlige fejl eller foretog urigtige gengivelser af i sin analyse af spørgsmålet om, hvorvidt de økonomiske sektorer, hvori de opererer eller opererede, udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

315 Henset til deres indbyrdes sammenhæng behandles det andet anbringende i sag C-704/23 P og det første anbringendes første led i sagerne C-711/23 P og C-35/24 P, hvorved den anden til den fjerde appellant har foreholdt Retten, at den ikke tog hensyn til omfanget af sin domstolsprøvelse, samlet i den første del af denne underafdeling. I den anden afdeling behandles de øvrige argumenter, der er nævnt i den foregående præmis.

a) Det andet anbringende i sag C-704/23 P og det første anbringendes første led i sagerne C-711/23 P og C-35/24 P

1) Parternes argumenter

316 Med det andet anbringende i sag C-704/23 P har den anden appellant foreholdt Retten, at den tilsidesatte omfanget af sin domstolsprøvelse ved at sætte sin egen vurdering og sit eget ræsonnement i stedet for Rådets i begrundelsen for de omtvistede efterfølgende opretholdelsesretsakter. I denne begrundelse anførte Rådet nemlig med henblik på at konkludere, at den anden appellant opfyldte de elementer, der indgår i kriterium g), at Yandex »tilfører Den Russiske Føderations regering betragtelige skatteindtægter«, hvilket indebærer, at det anså Yandex' skattebidrag for at være en »betydelig indtægtskilde« og ikke indtægterne fra den økonomiske sektor, som dette selskab opererer inden for, og som i øvrigt ikke var nævnt i den nævnte begrundelse. I den anden appellerede doms præmis 96-108 undlod Retten således at efterprøve, om Rådet havde anlagt et urigtigt skøn i denne henseende. I modsætning til hvad den således anførte i denne doms præmis 82 og 83, efterprøvede Retten desuden ikke, om den indtægtskilde, som Den Russiske Føderations regering oppebar fra hele den økonomiske sektor, hvori den anden appellant var involveret – og ikke kun fra Yandex – var »betydelig« som omhandlet i kriterium g).

317 Med det første anbringendes første led i sag C-711/23 P har den tredje appellant foreholdt Retten, at den i den tredje appellerede doms præmis 69-74, 81-83 og 98 tilsidesatte rækkevidden af sin domstolsprøvelse ved at sætte sine egne vurderinger og begrundelser i stedet for Rådets. Selv om denne institution såvel i begrundelsen for de omtvistede retsakter som med de beviser, der blev fremlagt for Retten, bestræbte sig på at godtgøre, at MMK som følge af den skat, som selskabet betalte, udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering uden at interessere sig for den økonomiske sektor, som dette selskab henhørte under, eller at efterprøve, om denne sektor selv udgjorde en sådan kilde, undlod Retten nemlig at efterprøve, om nævnte institution gyldigt kunne begrænse sig til en sådan begrundelse, og lagde andre oplysninger til

grund, som ikke fremgik af disse begrundelser, for at konkludere, at den pågældende økonomiske sektor som i øvrigt end ikke var nævnt i de nævnte begrundelser, udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

318 Med det første anbringendes første led i sag C-35/24 P har den fjerde appellant foreholdt Retten, at den i den fjerde appellerede doms præmis 56-61 og 69-74 tilsidesatte omfanget af sin domstolsprøvelse ved at sætte sine egne vurderinger og begrundelser i stedet for Rådets. Selv om Rådet såvel i begrundelsen for den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning som med de beviser, der blev fremlagt for Retten, bestræbte sig på at godtgøre, at Uralchem på grund af sin økonomiske betydning udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, uden dog at interessere sig for den økonomiske sektor, som dette selskab henhørte under, eller at efterprøve, om denne sektor selv udgjorde en sådan kilde, undlod Retten at undersøge, om denne institution kunne begrænse sig til en sådan begrundelse. Det fremgår desuden af den fjerde appellerede doms præmis 74, at Retten lagde andre oplysninger til grund, som ikke fremgik af disse begrundelser, for at konkludere, at den pågældende økonomiske sektor udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

319 Rådet er af den opfattelse, at det andet anbringende i sag C-704/23 P ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som den anden appellants argumentation er uklar, og for så vidt som den indeholder et nyt klagepunkt, som ikke blev fremsat for Retten, nemlig klagepunktet om, at denne institution ikke henviste til de økonomiske sektorer i begrundelsen for de omtvistede efterfølgende opretholdelsesretsakter.

320 Rådet er endvidere af den opfattelse, at størstedelen af de anbringender, der er fremsat til støtte for det første anbringende i sag C-35/24 P, ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som de opfordrer Domstolen til at tage stilling til faktiske spørgsmål og til vurderingen af de beviser, der blev fremlagt for Retten.

321 I øvrigt har Rådet, støttet af Den Tjekkiske Republik, Republikken Letland og Kommissionen i sag C-35/24 P, bestridt, at den anden til den fjerde appellants argumenter er begrundede.

2) Domstolens bemærkninger

i) Formaliteten vedrørende det andet anbringende i sag C-704/23 P og det første anbringendes første led i sag C-35/24 P

322 Hvad for det første angår spørgsmålet om, hvorvidt det andet anbringende, som den anden appellant har påberåbt sig til støtte for sin appel i sag C-704/23 P, kan antages til realitetsbehandling, skal det i lyset af den praksis fra Domstolen, der er nævnt i nærværende doms præmis 157, fastslås, at dette anbringende, i modsætning til hvad Rådet har gjort gældende, ikke er uklart. Den anden appellant har nemlig med den fornødne klarhed og præcision foreholdt Retten, at den så bort fra omfanget af sin domstolsprøvelse ved at sætte sin egen vurdering og sit eget ræsonnement i stedet for den, som Rådet lagde til grund i begrundelsen for de omtvistede efterfølgende opretholdelsesretsakter, for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt den økonomiske sektor, hvori denne appellant er involveret, udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

323 Selv om det er korrekt, at nævnte appellant i forbindelse med det nævnte anbringende har anført, at Rådet i denne begrundelse ikke identificerede den økonomiske sektor, hvori appellanten skulle være involveret, skal det fremhæves, at samme appellant ikke har draget nogen retlige konsekvenser af denne blotte bemærkning, som derfor ikke kan have nogen betydning for, om hans andet anbringende kan antages til realitetsbehandling.

324 For så vidt som Rådet har bestridt, at det første anbringendes første led i sag C-35/24 P kan antages til realitetsbehandling, skal det for det andet bemærkes, at den fjerde appellant med dette led ikke søger at rejse tvivl om Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne. Appellanten har nemlig foreholdt denne retsinstans, at den tilsidesatte omfanget af sin domstolsprøvelse, idet den satte sine egne vurderinger af de faktiske omstændigheder og begrundelse i stedet for Rådets, hvilket er et retsspørgsmål, som kan være genstand for en efterprøvelse fra Domstolens side i en appelsag (jf. i denne retning dom af 7.1.2004, Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P og C-219/00 P, EU:C:2004:6, præmis 47, og af 29.6.2010, Kommissionen mod Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, præmis 67 og 68).

325 Det følger heraf, at det andet anbringende i sag C-704/23 P og det første anbringendes første led i sag C-35/24 P kan antages til realitetsbehandling.

ii) Realiteten

326 Den anden til den fjerde appellant har i det væsentlige foreholdt Retten, at den i den anden til den fjerde appellerede dom tilsidesatte omfanget af sin domstolsprøvelse ved at erstatte den begrundelse, som Rådet havde anført i de respektive begrundelser for de retsakter, som de havde påstået annulleret, med sin egen begrundelse. Selv om Rådet med henblik på at fastslå, at de opererede i en økonomisk sektor, der udgjorde en betydelig indtægtskilde for den russiske regering, støttede sig på skattebyrden eller den økonomiske betydning af de selskaber, hvori de var involveret, undlod Retten at efterprøve, om denne del af begrundelsen var velbegrundet, og lagde andre begrundelser til grund end Rådets.

327 I denne henseende bemærkes, at den effektive domstolsprøvelse, der er sikret ved chartrets artikel 47, bl.a. indebærer, at Unionens retsinstanser skal sikre sig, at en afgørelse, hvis rækkevidde er individuel for den berørte person eller enhed, er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag. Dette indebærer en efterprøvelse af de faktiske omstændigheder, der indgår i begrundelsen for nævnte afgørelse, og domstolsprøvelsen skal således ikke begrænses til en vurdering af, om den anførte begrundelse er sandsynlig i abstrakt forstand, men skal indebære en stillingtagen til, om der er belæg for disse grunde, eller i det mindste én af dem, som i sig selv anses for at kunne begrunde samme afgørelse. Det påhviler Unionens retsinstanser under denne undersøgelse i givet fald at anmode Unionens kompetente myndighed om at fremlægge de med henblik på en sådan undersøgelse relevante oplysninger eller beviser, uanset om de er fortrolige. Selv om det er ikke et krav med henblik herpå, at denne myndighed fremlægger samtlige oplysninger og beviser vedrørende begrundelsen i den retsakt, der påstås annulleret, for Unionens retsinstanser, er det imidlertid vigtigt, at de fremlagte oplysninger eller beviser understøtter den begrundelse, som er foreholdt den berørte person (dom af 28.11.2013, Rådet mod Fulmen og Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, præmis 64, 65 og 67 samt den deri nævnte retspraksis).

328 Hvad angår sagerne C-704/23 P, C-711/23 P og C-35/24 P skal det fastslås, at begrundelserne i de retsakter, som henholdsvis den anden, den tredje og den fjerde appellant påstår annulleret, alle angiver, at disse appellanter er fremtrædende erhvervsfolk, der er involveret i økonomiske

sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering. Retten skulle derfor i forbindelse med sin domstolsprøvelse af lovligheden af disse retsakter i overensstemmelse med den anlagte fortolkning af kriterium g), således som det bl.a. fremgår af nærværende doms præmis 125, og i henhold til den praksis fra Domstolen, der er nævnt i den foregående præmis, bl.a. efterprøve, i hvilken eller hvilke økonomiske sektorer hver af disse appellanter var involveret, og om denne eller disse sektorer udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, ved i denne henseende at undersøge de beviser, som Rådet havde fremlagt, og som blev drøftet for den.

329 Det var imidlertid netop dette, som Retten gjorde i den anden appellerede doms præmis 96-109, i den tredje appellerede doms præmis 79-98 og i den fjerde appellerede doms præmis 67-82. Under disse omstændigheder kan det ikke foreholdes Retten, at den erstattede Rådets begrundelse med sin egen og således tilsidesatte omfanget af sin domstolskontrol.

330 For så vidt som den anden til den fjerde appellant har foreholdt Retten, at den ikke begrænsede sig til at efterprøve, om Rådet havde anlagt et urigtigt skøn, idet den af de oplysninger om skattebyrden eller den økonomiske betydning af de selskaber, hvori de var involveret, der fremgik af de respektive begrundelser for de retsakter, som de påstod annulleret, udledte, at de pågældende økonomiske sektorer udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, eller idet den i denne forbindelse tog hensyn til andre forhold, der ikke fremgår af disse begrundelser, skal det dels fastslås, at disse oplysninger ikke nødvendigvis vedrører den del af kriterium g), der vedrører den betydelige karakter af den indtægtskilde, som en økonomisk sektor udgør, men kan, således som det fremgår af denne doms præmis 168 og 192, vedrøre den del af dette kriterium, der omhandler den pågældende erhvervspersons fremtrædende karakter.

331 Dels og under alle omstændigheder var Rådet, således som det fremgår af den praksis fra Domstolen, der er nævnt i nærværende doms præmis 327, ikke forpligtet til for Unionens retsinstanser at fremlægge samtlige oplysninger og beviser vedrørende den begrundelse, der er anført i den retsakt, som påstås annulleret, idet denne retsinstans alene skal sikre sig, at de oplysninger eller beviser, der er fremlagt for den, understøtter den begrundelse, der er lagt til grund i forhold til den berørte person, i tilstrækkelig grad.

332 Henset til ovenstående betragtninger skal det andet anbringende i sag C-704/23 P og det første anbringendes første led i sagerne C-711/23 P og C-35/24 P forkastes.

b) Det første klagepunkt i det første anbringendes andet led i sag C-704/23 P, det første anbringendes andet led og det fjerde anbringendes fjerde til sjette led i sag C-711/23 P, det første anbringendes andet og tredje led, det fjerde anbringendes første led og det andet klagepunkt i dettes andet led i sag C-35/24 P samt det femte og det sjette anbringende i sag C-111/24 P

1) Det første klagepunkt i det første anbringendes andet led i sag C-704/23 P

i) Parternes argumenter

333 Med det første klagepunkt i det første anbringendes andet led i sag C-704/23 P har den anden appellant gjort gældende, at Retten ikke anvendte begrebet »betydelig indtægtskilde« korrekt i hans tilfælde. Selv om Retten i den anden appellerede doms præmis 82 og 83 anførte, at de

indtægter, der skulle tages i betragtning med henblik på anvendelsen af kriterium g), var indtægterne fra de økonomiske sektorer, som en fremtrædende erhvervsperson er involveret i, støttede Retten sig således i denne doms præmis 98-103 på oplysninger, der alene vedrørte Yandex, for på grundlag af et enkelt urigtigt gengivet bevis at ekstrapolere disse indtægter til, at den økonomiske sektor, hvori Yandex opererer, udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering. Herved vendte Retten ligeledes bevisbyrden om og fastlagde de faktiske omstændigheder uden at have noget relevant bevis.

334 Rådet er af den opfattelse, at den anden appellant med et sådant klagepunkt tilsigter at rejse tvivl om Rettens bevisbedømmelse og ikke at rejse et retligt spørgsmål, hvorfor det bør afvises. Rådet har desuden bestridt, at appellantens argumenter er begrundede.

ii) Domstolens bemærkninger

335 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt det første klagepunkt i det første anbringendes andet led i sag C-704/23 P kan antages til realitetsbehandling, skal det fastslås, at i modsætning til hvad Rådet har gjort gældende, søger den anden appellant ikke at rejse tvivl om Rettens bedømmelse af beviserne, men har foreholdt Retten dels at have begået en retlig fejl ved i strid med den fortolkning af kriterium g), der er anlagt i den anden appellerede doms præmis 82 og 83, at have begrænset sig til at efterprøve om Yandex udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, selv om en sådan undersøgelse burde have vedrørt hele den økonomiske sektor, som dette selskab henhørte under, dels at have foretaget en urigtig gengivelse af det eneste bevis vedrørende denne sektor. En urigtig gengivelse af beviserne er i overensstemmelse med den praksis fra Domstolen, der er nævnt i denne doms præmis 158, et retsspørgsmål, som henhører under Domstolens kompetence inden for rammerne af en appel.

336 Hvad angår realiteten skal det, således som den anden appellant har gjort gældende, og som Retten selv medgav i den anden appellerede doms præmis 103, anerkendes, at Retten for i denne præmis samt i denne doms præmis 107 og 108 at kunne fastslå, at den russiske sektor for informations- og kommunikationsteknologi udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering som omhandlet i kriterium g), i det væsentlige støttede sig på oplysninger, der ikke vedrørte denne økonomiske sektor som helhed, men Yandex alene.

337 Når dette er sagt, skal det påpeges, at oplysninger vedrørende en virksomhed under visse omstændigheder kan give en relevant indikation med henblik på at vurdere, om den indtægtskilde, som den økonomiske sektor, som virksomheden henhører under, udgør for den pågældende stat, er betydelig, navnlig når denne virksomhed er en af de største i denne stat, og de indtægter, som den pågældende virksomhed opnår for denne stat, allerede i sig selv er betydelige.

338 I den foreliggende sag fastslog Retten i den anden appellerede doms præmis 98-102, at Yandex var det selskab, der udbød den største onlinesøgemaskine i Rusland, svarende til Google i dette land, var børsnoteret på Nasdaq, havde mere end 100 mio. brugere om måneden, havde en anslået omsætning på 500 mia. russiske rubler (UB) (ca. 6 mia. EUR), opererede i en strategisk sektor med hensyn til vækst, og bidrog til forskellige sektorer i den russiske økonomi som et økosystem, der betjener et tocifret antal millioner forbrugere og virksomheder i Rusland.

339 Herved fastslog Retten, at Yandex som førende virksomhed i den russiske sektor for informations- og kommunikationsteknologi og som drivkraft for udvidelsen af denne sektor opererede i en økonomisk sektor, der var kendetegnet ved eksponentiel vækst, tilbød en mangfoldighed af tjenester og varer og rådede over et stort antal kunder og brugere. Retten udledte heraf i den

anden appellerede doms præmis 103, at en sådan sektor »nødvendigvis« måtte anses for at udgøre en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering. Retten bekræftede endvidere denne analyse i den appellerede doms præmis 103 og 106 ved at fremlægge tal, der angav betydningen af den russiske informations- og kommunikationssektor med hensyn til bruttonationalprodukt (BNP) og ansatte samt ved at påpege, at afgifterne på aktiviteter og pengestrømme i denne sektor skulle tages i betragtning som indirekte bidrag til at give denne regering betydelige indtægter.

340 Ved at anlægge et sådant ræsonnement støttede Retten sig således på en række tilstrækkeligt konkrete, præcise og samstemmende indicier, der kunne godtgøre, navnlig på grundlag af oplysninger vedrørende det største selskab, der opererer i den nævnte sektor, at Rådet med rette havde kunnet fastslå, at samme sektor udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

341 Under disse omstændigheder, og uden at det er nødvendigt at undersøge den angivelige urigtige gengivelse af det rent underbyggende bevis, der er nævnt i den anden appellerede doms præmis 103, kan den anden appellant ikke med føje gøre gældende, at Retten støttede sig på dette ene bevis, og at den således vendte bevisbyrden om.

342 Henset til ovenstående betragtninger skal det første klagepunkt i det første anbringendes andet led i sag C-704/23 P forkastes.

2) Det første anbringendes andet led og det fjerde anbringendes fjerde til sjette led i sag C-711/23 P

i) Parternes argumenter

343 Med det første anbringendes andet led til støtte for appellen i sag C-711/23 P har den tredje appellant gjort gældende, at Retten bl.a. i den tredje appellerede doms præmis 86 og 88 foretog en urigtig gengivelse af beviserne og erstattede Rådets vurdering med sin egen, idet den anvendte de beviser, som denne institution havde fremlagt, med henblik på at fastslå, at den omhandlede økonomiske sektor udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, selv om disse beviser vedrørte størrelsen af det skattebeløb, som blev betalt af det selskab, hvori han var involveret, dvs. MMK, samt dette selskabs position og betydning i denne sektor.

344 Til støtte for det fjerde anbringendes fjerde led har den tredje appellant gjort gældende, at Retten gengav de faktiske omstændigheder og beviser, der blev fremlagt for den, urigtigt, hvilket førte den til at vende den bevisbyrde, der normalt påhviler Rådet, om. Selv om Retten i den tredje appellerede doms præmis 81 anførte, at de indtægter, der skulle tages i betragtning med henblik på anvendelsen af kriterium g), var indtægterne fra de økonomiske sektorer, hvori en fremtrædende erhvervsperson er involveret, støttede den sig nemlig i denne doms præmis 86-89 på oplysninger, der alene vedrørte MMK, for på grundlag heraf i den nævnte doms præmis 90 at konkludere, at den russiske metalindustri udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering. Det eneste bevis, der har forbindelse med denne konklusion, blev undersøgt i samme doms præmis 86 og 93, men er uden relevans, for så vidt som det henviser til denne føderations fremtidige forventninger med hensyn til skatteindtægter.

345 Under alle omstændigheder fremlagde Rådet ikke noget bevis, der gør det muligt at fastslå, at den indtægtskilde, som Den Russiske Føderations regering oppebærer fra metalindustrien, faktisk var betydelig i forhold til denne regerings samlede budgetindtægter. Rettens konklusion i den tredje

appellerede doms præmis 90 er derfor materielt urigtig og ikke underbygget. I denne doms præmis 92 foretog Retten desuden ikke en korrekt analyse af de beviser, som den tredje appellant havde fremlagt, hvilket foranledigede den til at formulere en hypotetisk vurdering og drage en selvmodsigende konklusion.

346 Med det fjerde anbringendes femte led har den tredje appellant foreholdt Retten, at den i den tredje appellerede doms præmis 87 begik en retlig fejl ved at tilsidesætte bevisbyrdereglerne og retten til forsvar, for så vidt som den ved i denne præmis at anvende udtrykket »der er ikke nogen tvivl« antog, at den russiske metalindustri udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

347 Inden for rammerne af det fjerde anbringendes sjette led har den tredje appellant foreholdt Retten, at den i den tredje appellerede doms præmis 98 fastslog, at de skatter, som den pågældende økonomiske sektor betalte, kunne begrunde vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for en fysisk person. Eftersom betaling af skatter er en retlig forpligtelse, som fysiske og juridiske personer ikke kan undgå, har den person, der er genstand for restriktive foranstaltninger, ingen mulighed for at udvise en adfærd, der gør det muligt for vedkommende ikke længere at være underlagt disse foranstaltninger.

348 Rådet har bestridt rigtigheden af den tredje appellants argumenter med hensyn til realiteten, idet det har præciseret, at disse argumenter, for så vidt som denne appellant har bestridt, at beviserne er tilstrækkelige, og således søger at opnå en fornyet prøvelse heraf, ikke kan antages til realitetsbehandling.

ii) Domstolens bemærkninger

349 Det skal indledningsvis fastslås, at alle de argumenter, som den tredje appellant har fremført til støtte for sit første anbringendes andet led og sit fjerde anbringendes fjerde til sjette led, kan antages til realitetsbehandling. Med disse argumenter har appellanten nemlig anfægtet visse faktiske omstændigheder og beviser, som Retten undersøgte, med den begrundelse, enten at Retten gengav dem urigtigt, eller at den satte sit eget ræsonnement i stedet for Rådets eller tilsidesatte bevisbyrdereglerne. Sådanne klagepunkter udgør således spørgsmål, som kan efterprøves af Domstolen inden for rammerne af en appel i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 158, 226 og 324.

350 Hvad indledningsvis angår de klagepunkter, hvormed den tredje appellant inden for rammerne af det første anbringendes andet led og det fjerde anbringendes fjerde og femte led har foreholdt Retten, at den i den tredje appellerede doms præmis 86-89 gengav beviserne urigtigt eller lagde en formodning til grund og således vendte bevisbyrden om, skal disse forkastes, for så vidt som denne appellant har foretaget en urigtig læsning af disse præmisser.

351 Retten analyserede nemlig første omgang i den tredje appellerede doms præmis 86 to beviser, som ifølge dens konstateringer gjorde det muligt »med lethed« at udlede, at metalindustrien udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering. I modsætning til hvad den tredje appellant har gjort gældende, vedrørte disse to beviser, uafhængigt af den omstændighed, at et af dem var blevet fremlagt af MMK, faktisk alle de skatteindtægter, som den russiske metalindustri kunne give denne regering i den periode, der var omfattet af de omtvistede retsakter, og ikke alene MKK's skattebidrag, således at Retten ikke gengav dem urigtigt.

352 I øvrigt var Retten langt fra uvidende om, at disse beviser kun vedrørte prognoser for denne periode, idet den i den tredje appellerede doms præmis 93 fastslog, at de havde en betydelig beviskraft, fordi de »vidnede om betydningen af de indtægter, som denne sektor kan generere for den russiske stats budget«. I overensstemmelse med den praksis fra Domstolen, der er nævnt i nærværende doms præmis 158, er denne vurdering af beviskraften af de nævnte beviser, bortset fra tilfælde, hvor Retten har gengivet dem urigtigt, ikke omfattet af Domstolens prøvelsesret inden for rammerne af en appel.

353 Retten konkluderede derfor i den tredje appellerede doms præmis 87, at selv om Rådet ikke havde fremlagt tal for de indtægter, som metalindustrien tilførte Den Russiske Føderations regering, »[var] der ingen tvivl« om, at denne sektor udgjorde en betydelig indtægtskilde for denne regering, idet denne vurdering skal forstås ved en læsning af de faktiske konstateringer, som Retten foretog tidligere i denne doms præmis 86, og ikke som en formodning, som denne retsinstans lagde til grund til fordel for Rådet.

354 Det var først i anden omgang, at Retten i den tredje appellerede doms præmis 88 og 89 undersøgte MMK's placering og betydning inden for den russiske metalindustri med henblik på at bekræfte denne konklusion. Denne rent bekræftende undersøgelse af beviserne for de indtægter, som denne sektor tilvejebringer, kan ikke kritiseres, for så vidt som oplysningerne vedrørende en virksomhed, således som det fremgår af denne doms præmis 337, under visse omstændigheder kan give en indikation af, at den indtægtskilde, som den økonomiske sektor, som denne virksomhed henhører under, har tilført en stats regering, er betydelig, navnlig når virksomheden, som det ifølge Rettens konstateringer i den tredje appellerede doms præmis er tilfældet for MMK, er en af de største i den pågældende sektor og i sig selv allerede udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

355 Hvad dernæst angår den tredje appellants klagepunkt om, at Rettens konklusion i den tredje appellerede doms præmis 90 er materielt urigtig og uunderbygget med den begrundelse, at Rådet ikke fremlagde noget bevis for, at den indtægtskilde, som Den Russiske Føderations regering tilføres fra metalindustrien, faktisk var betydelig i forhold til denne regerings samlede budgetindtægter, er det tilstrækkeligt at bemærke, således som det er anført i denne doms præmis 138, og som Retten ligeledes med rette fastslog i den tredje appellerede doms præmis 92, at begrebet »betydelig indtægtskilde« som omhandlet i kriterium g) ikke indebærer en forpligtelse til at tage hensyn til den andel, som indtægterne fra en økonomisk sektor udgør af den nævnte regerings samlede budgetindtægter.

356 Endelig skal det fjerde anbringendes sjette led, hvormed den tredje appellant har foreholdt Retten, at den i den tredje appellerede doms præmis 98 fastslog, at de skatter, som den pågældende økonomiske sektor var forpligtet til at betale, kunne tages i betragtning ved fastlæggelsen af, om denne sektor udgør en betydelig indtægtskilde, forkastes. Som Retten med føje fastslog i denne præmis, og som det ligeledes fremgår af nærværende doms præmis 140, omfatter begrebet »betydelig indtægtskilde« samtlige indtægter, der genereres af den pågældende økonomiske sektor, hvilket indebærer, at der bl.a. skal tages hensyn til de skatter, der betales af selskaber, der driver virksomhed i denne sektor. Den omstændighed, at betalingen af skatter er en retlig forpligtelse, som personer, der henhører under disse sektorer, ikke kan undgå, er således uden betydning for efterprøvelsen af, om den indtægtskilde, der udgøres af denne sektor, er betydelig.

357 Henset til ovenstående betragtninger skal det første anbringendes andet led og det fjerde anbringendes fjerde til sjette led i sag C-711/23 P forkastes.

3) Det første anbringendes andet og tredje led samt det fjerde anbringendes første led og andet klagepunkt i dettes andet led i sag C-35/24 P

i) Parternes argumenter

358 Med det første anbringendes andet led i sag C-35/24 P har den fjerde appellant gjort gældende, at Retten bl.a. i den fjerde appellerede doms præmis 72 foretog en urigtig gengivelse af de beviser, som Rådet havde fremlagt, og satte sin egen vurdering i stedet for denne institutions, idet den ud fra disse oplysninger lagde til grund, at den omhandlede økonomiske sektor udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, selv om de nævnte forhold vedrørte andre elementer i kriterium g), såsom den pågældende erhvervspersons fremtrædende karakter.

359 Med det første anbringendes tredje led har den fjerde appellant foreholdt Retten, at den i den fjerde appellerede doms præmis 75 tilsidesatte bevisbyrdereglerne, for så vidt som den ved i denne præmis at anvende udtrykket »der er ikke nogen tvivl« antog, at sektoren for gødning udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

360 Inden for rammerne af det fjerde anbringendes første led har den fjerde appellant gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i den fjerde appellerede doms præmis 72-75 ved at lægge en formodning til grund og således vende bevisbyrden, for så vidt som den udledte af den strategiske interesse, som sektoren for gødning havde for Den Russiske Føderation, at denne sektor nødvendigvis udgjorde en betydelig indtægtskilde for denne føderations regering. Alternativt kan Rettens ræsonnement også analyseres som en udvidelse af rækkevidden af kriterium g), således at Retten sidestillede »økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for regeringen for Den Russiske Føderation«, med enhver økonomisk sektor af strategisk interesse for Den Russiske Føderation som stat.

361 Med det andet klagepunkt i det fjerde anbringendes andet led har appellanten foreholdt Retten, at den ikke undersøgte to argumenter, som han havde fremført i første instans, nemlig argumentet om, at sektoren for gødnings bidrag til regeringen for Den Russiske Føderations indtægter var minimal, og argumentet om, at sidstnævntes lovgivning fastsatte en merværdiafgiftssats (moms) på 0% på eksport af gødning. Disse tilsidesættelser behæfter den fjerde appellerede dom med en utilstrækkelig begrundelse.

362 Hvad angår den fjerde appellants første anbringende er Rådet af den opfattelse, at størstedelen af de beskyldninger, der er fremsat til støtte for dette anbringende, ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som de vedrører faktiske omstændigheder og vurderingen af de beviser, der blev fremlagt for Retten.

363 Hvad angår det andet klagepunkt i det fjerde anbringendes andet led er Rådet af den opfattelse, at spørgsmålet om, hvorvidt indtægterne fra den russiske sektor for gødning kan anses for at være »betydelige«, henhører under den faktuelle bedømmelse af beviserne, som ikke kan gøres til genstand for en fornyet prøvelse fra Domstolens side.

364 Hvad angår realiteten har Rådet, støttet af Republikken Letland og Kommissionen i sag C-35/24 P, bestridt, at den fjerde appellants argumenter er begrundede.

ii) Domstolens bemærkninger

365 Det skal indledningsvis fastslås, at det første anbringendes andet og tredje led samt det andet klagepunkt i det fjerde anbringendes andet led kan antages til realitetsbehandling. Med det første anbringendes andet led har den fjerde appellant nemlig gjort gældende, at der foreligger en urigtig gengivelse af beviserne og en tilsidesættelse af omfanget af Rettens prøvelse, med det første anbringendes tredje led en tilsidesættelse af bevisbyrdereglerne og med det andet klagepunkt i det fjerde anbringendes andet leds en tilsidesættelse af begrundelsespligten. Alle disse klagepunkter udgør imidlertid, således som det fremgår af den praksis fra Domstolen, der er nævnt i nærværende doms præmis 101, 158, 226 og 324, retsspørgsmål, hvis behandling henhører under Domstolens kompetence inden for rammerne af en appel.

366 Hvad for det første angår de klagepunkter, hvormed den fjerde appellant inden for rammerne af det første anbringendes andet og tredje led samt det fjerde anbringendes første led har foreholdt Retten, at den i den fjerde appellerede doms præmis 72-75 gengav beviserne urigtigt, vendte bevisbyrden ved at lægge en formodning til grund eller tilsidesatte omfanget af sin domstolsprøvelse, skal disse klagepunkter forkastes, for så vidt som de er støttet på en urigtig læsning af disse præmisser.

367 I første række kan den omstændighed, at Retten i den fjerde appellerede doms præmis 72 tog hensyn til beviser vedrørende Uralchems og Uralkalis økonomiske betydning med henblik på at efterprøve, om sektoren for gødning udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, hverken anses for en urigtig gengivelse af disse beviser eller for en tilsidesættelse af omfanget af Rettens prøvelse. Som det fremgår af denne doms præmis 337 og 354, kan oplysningerne vedrørende en virksomhed under visse omstændigheder give en indikation af, hvor betydelig en indtægtskilde en økonomisk sektor er for Den Russiske Føderations regering, navnlig når denne virksomhed, således som det er tilfældet i den foreliggende sag for Uralchem og Uralkali, henset til Rettens konstateringer i den fjerde appellerede doms præmis 72-75, er en af de største i den pågældende sektor.

368 Det er desuden uden betydning, at de nævnte beviser ligeledes kan anvendes til at godtgøre bl.a. den pågældende erhvervspersons fremtrædende karakter, idet Retten i forbindelse med sin domstolsprøvelse, hvis omfang der mindes om i nærværende doms præmis 327, er forpligtet til at sikre sig, at de beviser, der er fremlagt for den, underbygger den begrundelse, som den kompetente EU-myndighed har lagt til grund over for denne person. I den foreliggende sag, idet det i den begrundelse, som Rådet lagde til grund med hensyn til den fjerde appellant, bl.a. var angivet, at han var »involveret i økonomiske sektorer, der udgør en betydelig indtægtskilde for Ruslands regering«, søgte Retten – uden herved at begå en retlig fejl – på grundlag af de af denne institution fremlagte beviser at undersøge, om den økonomiske sektor, hvori denne appellant var involveret, udgjorde en betydelig indtægtskilde for denne regering.

369 I anden række kan det ikke lægges til grund, at Retten bl.a. i den fjerde appellerede doms præmis 74 lagde en formodning til grund og således vendte bevisbyrden, eller at den udvidede rækkevidden af kriterium g). Retten fastslog nemlig på grundlag af de beviser, der var fremlagt for den, og hvis urigtige gengivelse den fjerde appellant ikke har påberåbt sig, eller, som det fremgår af denne doms præmis 367, hvis angivelige urigtige gengivelse ikke er godtgjort, at Rusland var en vigtig global aktør i sektoren for gødning, og at denne sektor indtog en vigtig plads inden for både den russiske og den globale fødevareindustri. Disse faktiske konstateringer gør det muligt uden anvendelsen af nogen formodning at fastslå, at den russiske sektor for gødning på grund af dens

position, dens størrelse og dens betydning for forsyningen såvel på verdensplan som for Den Russiske Føderation samt på grund af størrelsen af Uralchem og Uralkali, der opererer i denne sektor, nødvendigvis udgør en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

370 Retten kunne derfor med rette i den fjerde appellerede doms præmis 75 udlede heraf, at selv om Rådet ikke havde fremlagt tal for de indtægter, som sektoren for gødning tilførte Den Russiske Føderations regering, »[var] der ingen tvivl« om, at denne sektor udgjorde en betydelig indtægtskilde for denne regering.

371 Hvad for det andet angår det andet klagepunkt i det fjerde anbringendes andet led, hvorved den fjerde appellant har foreholdt Retten, at den ikke tog stilling til visse af appellantens argumenter, bemærkes, at det følger af Domstolens praksis, der er nævnt i denne doms præmis 101, at Rettens begrundelsespligt ikke pålægger den i dens fremstilling udtømmende og et for et at behandle alle de argumenter, der er fremført af parterne i sagen, idet denne begrundelse kan fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er tilstrækkelige til, at den kan udøve sin prøvelsesret.

372 Det skal således dels fastslås, at henset til de konstateringer og vurderinger af de faktiske omstændigheder, som Retten foretog i den fjerde appellerede doms præmis 72-74, og som er sammenfattet i nærværende doms præmis 369, kunne den fjerde appellant forstå, at Retten implicit, men nødvendigvis havde forkastet hans argument om, at sektoren for gødnings bidrag til regeringen for Den Russiske Føderations budget var minimal, og at Retten således havde fundet, at den betydelige indtægtskilde skulle vurderes i sig selv og ikke i forhold til dette budget.

373 Dels kunne denne appellant ligeledes udlede af de samme præmisser i den fjerde appellerede dom, at i betragtning af Ruslands vigtige position på verdensplan i sektoren for gødning og denne sektors betydning inden for både den russiske og den globale fødevareindustri, var det forhold, at dette lands lovgivning fastsætter en momssats på 0% på eksport af gødning, ikke tilstrækkeligt til at rejse tvivl om, at regeringen for Den Russiske Føderations indtægter fra sektoren for gødning var betydelige, og dette så meget desto mindre som momsen ikke udgør den eneste indtægtskilde, der hidrører fra denne sektor.

374 Henset til ovenstående betragtninger skal det første anbringendes andet og tredje led samt det fjerde anbringendes første led og det andet klagepunkt i dettes andet led i sag C-35/24 P forkastes.

4) Det femte og det sjette anbringende i sag C-111/24 P

i) Parternes argumenter

375 Med det femte anbringende i sag C-111/24 P har den femte appellant foreholdt Retten, at den gengav bevis nr. 2, der er nævnt i den femte appellerede doms præmis 74, urigtigt. I denne præmis anførte Retten, at klassificeringen af de største russiske skatteydere, som der henvises til i dette bevis, var blevet fastlagt ved en bekendtgørelse fra den russiske føderale skattemyndighed, selv om den femte appellant imidlertid i sin replik for Retten havde fremlagt ordlyden af denne bekendtgørelse, og anført, at kendelsen begrænsede sig til at fastsætte kriterier uden på noget tidspunkt at nævne nogen virksomhed eller foretage nogen form for klassificering. Henset til den omstændighed, at alene bevis nr. 2 gjorde det muligt for Retten i denne doms præmis 106 at

konkludere, at Rådet med rette kunne fastslå, at banksektoren udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering, ville denne urigtige gengivelse medføre, at denne præmis var utilstrækkeligt begrundet.

376 Med det sjette anbringende har den femte appellant gjort gældende, at Retten begrundede den femte appellerede doms præmis 106 utilstrækkeligt, selvmodsigende og uden nogen form for beviser, idet den med urette udledte af størrelsen af Alfa Banks skattebidrag, at banksektoren som helhed udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering. Den omstændighed, at et selskab er et af de største i den økonomiske sektor, som det henhører under, gør det nemlig ikke muligt at fastslå, at denne sektor udgør en betydelig indtægtskilde for det pågældende lands regering. Dette gælder også i det tilfælde, hvor det pågældende selskab, således som Retten implicit fastslog i den femte appellerede doms præmis 106, er en af landets største skatteydere, idet Retten ikke må udlede en konklusion eller lægge en formodning til grund.

377 Rådet har bestridt, at den femte appellanter argumenter er begrundede.

ii) Domstolens bemærkninger

378 Hvad angår det femte anbringende skal det bemærkes, at en appellant, når denne gør gældende, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder eller af beviserne, i henhold til artikel 256 TEUF, artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementets artikel 168, stk. 1, litra d), præcist skal angive, hvilke forhold der er blevet urigtigt gengivet af Retten, og påvise de fejl i undersøgelsen, der efter appellantens opfattelse har foranlediget denne urigtige gengivelse. Det følger i øvrigt af fast retspraksis, at en urigtig gengivelse skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 13.3.2025, Shuvalov mod Rådet, C-271/24 P, EU:C:2025:180, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

379 I den foreliggende sag skal det fastslås, at det bevis nr. 2, som Retten undersøgte i den femte appellerede doms præmis 74, er en artikel, der er hentet fra et websted, som vedrører de største skatteydere i Rusland i 2020, og som henviser til en bekendtgørelse fra den russiske føderale skattemyndighed. Selv om det er korrekt, således som den femte appellant har anført, at denne bekendtgørelse, hvis tekst denne appellant har fremlagt for Retten, ikke har til formål at opstille en rangordning af de største russiske skatteydere, men alene at fremlægge en liste over kriterier, fremgår det ligeledes af den nævnte bekendtgørelse, således som Rådet har gjort gældende i svarskriftet, at optagelsen af et selskab blandt de største russiske skatteydere skal følge af en afgørelse truffet af denne føderale tjenestegren.

380 Ved i den femte appellerede doms præmis 74 at anføre, at den pågældende artikel »henviser til en bekendtgørelse fra Ruslands føderale skattemyndighed, som fastsætter klassificeringen af de største skatteydere i henhold til de kriterier, der er præciseret i den artikel, der sammenfatter den nævnte bekendtgørelse«, kan det ikke udelukkes, at Retten fastslog, at en sådan klassificering ikke var godtgjort ved selve den omhandlede bekendtgørelse, men af den russiske føderale skattemyndighed i overensstemmelse med de kriterier, der er nævnt i denne bekendtgørelse. På fransk, som var processproget i sag T-333/22, kan det relative pronomen »qui« i den nævnte passage i den femte appellerede doms præmis 74 lige så vel henvise til »bekendtgørelsen« som til »den russiske føderale skattemyndighed«. Under disse omstændigheder må det fastslås, at den urigtige gengivelse, som den femte appellant har gjort gældende, ikke fremgår åbenbart af Rettens konstateringer og af sagsakterne.

381 Hvad angår den femte appellerede doms præmis 106, der er omhandlet i såvel den femte appellants femte som sjette anbringende, skal det bemærkes, at Retten heri undersøgte, om den indtægtskilde, som Den Russiske Føderation har fra banksektoren, hvori nævnte appellant er involveret, er af betydelig karakter, henset til størrelsen af det selskab, hvori appellanten er aktionær. Denne fortolkning bekræftes af den omstændighed, at Retten intetsteds i den femte appellerede dom undersøgte noget bevis for de indtægter, som denne økonomiske sektor havde tilvejebragt. Under disse omstændigheder skal den nævnte præmis forstås således, at Retten heri implicit, men nødvendigvis fandt, at Alfa Banks betydning, som bekræftes af den omstændighed, som blev fastslået i såvel denne doms præmis 97 som i samme præmis 106, at der var tale om den største private bank og en af de største skatteydere i Rusland, i sig selv var tilstrækkelig til at fastslå, at den russiske banksektor udgjorde en betydelig indtægtskilde for Den Russiske Føderations regering.

382 Analogt med det, der er anført i denne doms præmis 337, 354 og 367, er det under visse omstændigheder muligt at antage, at en økonomisk sektor i en stat udgør en betydelig indtægtskilde for denne stats regering, når der foreligger en række tilstrækkeligt konkrete, præcise og samstemmende indicier for, at et af de største selskaber i denne sektor allerede i sig selv leverer betydelige indtægter til denne regering.

383 Henset til ovenstående betragtninger skal det femte og det sjette anbringende i sag C-111/24 P forkastes.

2. Om de retlige fejl og urigtige gengivelser, som Retten gjorde sig skyld i med hensyn til den anden appellants »fremtrædende« rolle og den første og den femte appellants »involver[ing]« som omhandlet i kriterium g)

384 Med det andet anbringendes første led i sag C-696/23 P, det tredje klagepunkt i det første anbringendes første led i sag C-704/23 P og det ottende anbringende i sag C-111/24 P har den første, den anden og den femte appellant gjort gældende, at Retten begik retlige fejl eller foretog urigtige gengivelser med hensyn til den anden appellants »fremtrædende« rolle og den første og den femte appellants »involver[ing]« som omhandlet i kriterium g).

a) Det andet anbringendes første led i sag C-696/23 P

1) Parternes argumenter

385 Med det andet anbringendes første led i sag C-696/23 P har den første appellant gjort gældende, at Retten i den første appellerede doms præmis 52 begik en retlig fejl ved at fastslå, at Rådet med føje havde kunnet fastslå, at han havde en »involver[ing]« i visse russiske økonomiske sektorer på tidspunktet for hans opførelse på de lister, der var knyttet som bilag til den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning, selv om han, henset til afhændelsen af sine aktier nogle dage før denne dato, på det nævnte tidspunkt kun havde formelle funktioner i TMK's og Group Sinaras tilsynsråd, idet Rettens betragtninger i denne præmis i øvrigt kun vedrørte disse selskabers virksomhed og ikke hans personlige involvering.

386 Rådet har nedlagt påstand om, at Domstolen afviser dette led, for så vidt som den første appellant reelt søger at opnå en ny vurdering af de faktiske omstændigheder uden at godtgøre, at der foreligger nogen urigtig gengivelse. Hvad angår realiteten har Rådet bestridt, at denne appellants argumenter er begrundede.

2) Domstolens bemærkninger

387 Hvad angår spørgsmålet om formaliteten bemærkes, henset til Domstolens praksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 161, at Retten, i modsætning til hvad den første appellant har gjort gældende, ikke i den femte appellerede doms præmis 52 foretog en retlig kvalificering af de faktiske omstændigheder. Det var nemlig først i denne doms præmis 56, at Retten, henset til konstateringerne og vurderingerne i den nævnte doms præmis 52-55, fastslog, at denne appellant kunne kvalificeres som en »fremtrædende erhvervsperson«, der har en »involver[ing]« i en russisk økonomisk sektor som omhandlet i kriterium g). Under disse omstændigheder søger appellanten med henvisning til samme doms præmis 52 at rejse tvivl om de faktiske konstateringer, som Retten foretog i denne præmis, og hvis efterprøvelse falder uden for Domstolens kompetence i forbindelse med en appel, idet denne appellant i øvrigt på ingen måde har godtgjort, at denne retsinstans har gengivet beviserne urigtigt i samme præmis.

388 Hvad i øvrigt angår spørgsmålet om, hvorvidt den første appellant stadig havde en sådan involvering på tidspunktet for vedtagelsen af den omtvistede afgørelse og den omtvistede forordning, skal det fastslås, at dette spørgsmål blev afgjort af Retten i den første appellerede doms præmis 62, som denne appellant ikke har kritiseret, og at der under alle omstændigheder er tale om et faktisk spørgsmål, som Domstolen ikke har kompetence til at efterprøve, således som det fremgår af foregående præmis.

389 Det følger heraf, at det andet anbringendes første led, der er påberåbt til støtte for appellen i sag C-696/23 P, skal afvises.

b) Tredje klagepunkt i det første anbringendes første led i sag C-704/23 P

1) Parternes argumenter

390 Med det tredje klagepunkt i det første anbringendes første led i sag C-704/23 P har den anden appellant foreholdt Retten, at den i den anden appellerede doms præmis 126 ikke gav en tilstrækkelig begrundelse for, hvorfor den stilling som konsulent, som appellanten nu beklædte i Yandex, for så vidt angår de omtvistede opretholdelsesretsakter fortsat gav ham en betydelig »fremtrædende« rolle som omhandlet i kriterium g), hvilket behæftede Rettens konstateringer i denne henseende med en materiel urigtighed.

391 Rådet har nedlagt påstand om, at Domstolen afviser dette klagepunkt, for så vidt som den anden appellant reelt søger at opnå en ny vurdering af de faktiske omstændigheder uden at godtgøre, at der foreligger nogen urigtig gengivelse. Hvad angår realiteten har Rådet bestridt, at denne appellants argumenter er begrundede.

2) Domstolens bemærkninger

392 Hvad angår formalitetsspørgsmålet bemærkes, for så vidt som den anden appellant med det tredje klagepunkt i sit første anbringendes første led i sag C-704/23 P har foreholdt Retten, at den gav en utilstrækkelig begrundelse for den anden appellerede doms præmis 126, at spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen for en dom afsagt af Retten er selvmodsigende eller utilstrækkelig, er et retsspørgsmål, der som sådan kan rejses under en appelsag (dom af 26.5.2016, Rose Vision mod Kommissionen, C-224/15 P, EU:C:2016:358, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

393 Hvad angår realiteten skal det hvad angår denne angivelige utilstrækkelige begrundelse bemærkes, at Retten i den anden appellerede doms præmis 126 henviste til begrundelsen i denne doms præmis 119-124. For så vidt som det i denne doms præmis 122 og 124 i det væsentlige forklares, at den anden appellant, selv om han havde fratrådt sin stilling som administrerende direktør og viceadministrerende direktør for Yandex og kun varetog en konsulentfunktion på Yandex' vegne, gennem en strukturform stadig havde betydelige beføjelser i forhold til Yandex og fortsat var en del af dette selskabs ledergruppe, støtter den konklusion, som Retten nåede frem til i den nævnte doms præmis 126, hvorefter denne appellant bevarede tætte forbindelser- og evnen til at have indflydelse i det nævnte selskab. Det kan derfor ikke lægges til grund, at sidstnævnte præmis er utilstrækkeligt begrundet.

394 Under disse omstændigheder skal den anden appellants argument om, at den anden appellerede doms præmis 126 er behæftet med en materiel urigtighed i forhold til de faktiske omstændigheder som følge af den angivelige utilstrækkelige begrundelse i denne præmis, forkastes. Under alle omstændigheder har appellanten, i modsætning til hvad der kræves i henhold til den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 158, ikke forklaret, hvori denne urigtighed består i forhold til de sagsakter, der er fremlagt for Retten.

395 Henset til ovenstående betragtninger skal det tredje klagepunkt i det første anbringendes første led i sag C-704/23 P forkastes.

c) Sag C-111/24 P

1) Parternes argumenter

396 Med det ottende anbringende, der er fremsat til støtte for appellen i sag C-111/24 P, har den femte appellant gjort gældende, at selv om Retten allerede havde anerkendt, at en person ikke kan pålægges sanktioner på grundlag af kriterium g) på grund af involvering i en økonomisk aktivitet, som vedkommende bragte til ophør flere måneder før vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for vedkommende, afslog Retten i den femte appellerede doms præmis 129 og 130 at anerkende, at appellanten ved at afhænde sine andele i Alfa Bank havde bragt sin involvering til ophør inden vedtagelsen af de omtvistede første opretholdelsesretsakter. Retten begrundede dette afslag med, at den avisartikel, som den nævnte appellant havde fremlagt med henblik på at bevise, at denne overdragelse faktisk havde fundet sted, ikke var tilstrækkeligt præcis, for så vidt som den hverken angav datoen for den nævnte overdragelse eller erhververens identitet og ikke var ledsaget af et officielt dokument.

397 Den femte appellant er af den opfattelse, at Retten derved tilsidesatte princippet om en retfærdig rettergang ved at stille urimelige og uberettigede beviskrav til ham. Sammensætningen af den nye aktionærkreds er nemlig et eksternt spørgsmål, idet fremlæggelsen af et officielt dokument er overflødig og urimelig og datoen for overdragelsen klart ligger før datoen for vedtagelsen af de omtvistede første opretholdelsesretsakter. Desuden er princippet om processuel ligestilling også blevet tilsidesat, fordi Retten i andre sager har accepteret, at Rådet fremlagde avisartikler fra samme kilde som den, der blev fremlagt i første instans af den femte appellant, herunder med henblik på at godtgøre, at en person, der er pålagt sanktioner, ikke længere er aktionær i en bestemt virksomhed.

398 Den femte appellant har ligeledes gjort gældende, at Retten tilsidesatte grænserne for sin retslige prøvelse med den begrundelse, at Rådet nøjedes med at rejse tvivl om pålideligheden af den artikel, som denne appellant havde fremlagt, og det nyhedsbureau, der havde offentliggjort den, uden at spørgsmålet om nødvendigheden af at fremlægge yderligere oplysninger herom var underlagt denne kontrol. Endelig tilsidesatte Retten kontradiktionsprincippet, for så vidt som spørgsmålet om afståelsen af den femte appellants andele ikke var genstand for en kontradiktorisk forhandling.

399 Rådet er af den opfattelse, at det ottende anbringende i sag C-111/24 P skal afvises, for så vidt som den femte appellant med dette anbringende reelt søger at opnå, at Domstolen foretager en fornyet prøvelse af et bevis. Hvad angår realiteten har Rådet bestridt, at den appellants femte argumenter er begrundede.

2) Domstolens bemærkninger

i) Om formaliteten

400 Det bemærkes indledningsvis, således som det er anført i denne doms præmis 226 og 324, dels, at Domstolens prøvelse med hensyn til Rettens faktiske konstateringer navnlig omfatter spørgsmålet om, hvorvidt reglerne om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, dels at Rettens tilsidesættelse af omfanget af dens prøvelsesret er et retsspørgsmål, som henhører under Domstolens kompetence inden for rammerne af en appel.

401 Dernæst er den angivelige tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang og dens følgevirkninger, princippet om processuel ligestilling og kontradiktionsprincippet, som Retten er forpligtet til at overholde i forbindelse med de sager, der verserer for den, et retsspørgsmål, som henhører under Domstolens kompetence inden for rammerne af en appel (jf. i denne retning dom af 15.7.2021, Kommissionen mod Landesbank Baden-Württemberg og CRU, C-584/20 P og C-621/20 P, EU:C:2021:601, præmis 56-77, og af 12.7.2022, Nord Stream 2 mod Parlamentet og Rådet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, præmis 127 og 128).

402 Endelig bemærkes, at når beviserne er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det alene Retten, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de beviser, den har fået forelagt, idet en sådan bedømmelse således ikke er et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen, medmindre disse er blevet urigtigt gengivet (jf. i denne retning dom af 29.11.2018, Bank Tejarat mod Rådet, C-248/17 P, EU:C:2018:967, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

403 I den foreliggende sag har den femte appellant i det væsentlige gjort gældende, at Retten tilsidesatte reglerne om bevisbyrde og bevisførelse, omfanget af sin prøvelsesret samt retten til en retfærdig rettergang og princippet om processuel ligestilling og kontradiktionsprincippet. Anbringender om sådanne tilsidesættelser kan principielt antages til realitetsbehandling til støtte for en appel i overensstemmelse med Domstolens praksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 400 og 401.

404 For så vidt som den femte appellant har foreholdt Retten, at den i den femte appellerede doms præmis 130 fastslog, at det i denne præmis undersøgte bevis ikke havde en tilstrækkelig bevisværdi, skal det derimod fastslås, at dette argument skal afvises i henhold til den praksis fra Domstolen, der er nævnt i nærværende doms præmis 402.

405 Det følger heraf, at det ottende anbringende i sag C-111/24 P alene kan antages til realitetsbehandling i det omfang, det er præciseret i denne doms præmis 403.

ii) Realiteten

406 Med det ottende anbringende har den femte appellant i det væsentlige gjort gældende, at Retten i den femte appellerede doms præmis 130 tilsidesatte hans ret til en retfærdig rettergang, princippet om processuel ligestilling og kontradiktionsprincippet samt tilsidesatte omfanget af sin domstolsprøvelse i forbindelse med undersøgelsen af et bevis, som denne appellant havde fremlagt i første instans.

407 Det skal i denne henseende bemærkes, at retten til en retfærdig rettergang udgør et grundlæggende princip i EU-retten, som nu er fastsat i chartrets artikel 47. For at opfylde kravene i denne ret skal Unionens retsinstanser håndhæve og selv overholde kontradiktionsprincippet, som giver hver part i en tvist retten til at få kendskab til og kommentere de aktstykker og indlæg, som modparten har forelagt retsinstansen. For at opfylde kravene til retten til en retfærdig rettergang er det nemlig væsentligt, at parterne har kendskab til og kontradiktorisk kan drøfte såvel de faktiske som de retlige forhold, der er afgørende for udfaldet af proceduren. Princippet om processuel ligestilling, der følger af selve begrebet en retfærdig rettergang, indebærer derudover en forpligtelse til at give hver af parterne rimelig mulighed for at fremlægge sin sag, herunder beviser, under betingelser, der ikke stiller den pågældende i en situation, der er til vedkommendes ugunst i forhold til modparten (jf. i denne retning dom af 15.7.2021, Kommissionen mod Landesbank Baden-Württemberg og CRU, C-584/20 P og C-621/20 P, EU:C:2021:601, præmis 56-59 og den deri nævnte retspraksis, og af 12.7.2022, Nord Stream 2 mod Parlamentet og Rådet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, præmis 128 og den deri nævnte retspraksis).

408 I det foreliggende tilfælde fremgår det ikke af sagsakterne i sagen for Retten, at den femte appellant, henset til kravene til retten til en retfærdig rettergang, blev frataget muligheden for at drøfte og underbygge det bevis, som Retten undersøgte i den femte appellerede doms præmis 130, og at han således blev stillet i en klart ugunstig situation i forhold til Rådet. Sidstnævnte gjorde nemlig i sit svarskrift for Retten gældende, at dette bevis var upræcist, og påberåbte sig nødvendigheden af at supplere det med et officielt dokument, som det med rimelighed var muligt for den femte appellant at fremlægge i sin replik for Retten, hvilket sidstnævnte ikke har bestridt inden for rammerne af sin appel. Retten afholdt desuden et retsmøde, hvori appellanten kunne fremføre sine argumenter vedrørende det omhandlede bevis.

409 Henset til ovenstående betragtninger skal det ottende anbringende i sag C-111/24 P dels afvises, dels forkastes som ugrundet.

F. Det første anbringendes andet led og det femte anbringende i sag C-696/23 P, den tredje påstand i sag C-704/23 P, det første anbringendes femte led i sag C-35/24 P og det første anbringende i sag C-111/24 P

1. Det første anbringendes andet led og det femte anbringende i sag C-696/23 P

a) Om det første anbringendes andet led

1) Parternes argumenter

410 Med det andet anbringendes andet led, som skal undersøges i dette afsnit i overensstemmelse med de betragtninger, der er anført i nærværende doms præmis 91, har den første appellant gjort gældende, at det var med urette, at Retten såvel i den første appellerede doms præmis 66 som i dennes præmis 89 fastslog, at de indtægter, der er omfattet af kriterium g), skulle hidrøre fra økonomiske sektorer. Ifølge appellanten kan disse indtægter kun vedrøre virksomheder, der er aktive i disse sektorer, eller fremtrædende erhvervsfolk. I denne henseende har den første appellant anført, at restriktive foranstaltninger i henhold til den primære EU-ret og Domstolens praksis kun kan vedtages over for en person, hvis der føres bevis for en tilstrækkelig tilknytning mellem denne person og det regime eller den situation, der bekæmpes. Inden for rammerne af kriterium g) kan en sådan tilknytning imidlertid kun godtgøres, hvis den person, der er genstand for restriktive foranstaltninger, selv, omend kun indirekte gennem virksomheder, som den pågældende kontrollerer, bidrager til Den Russiske Føderations budget.

411 Rådet har bestridt, at den første appellants argumenter er begrundede.

2) Domstolens bemærkninger

412 Som det i det væsentlige fremgår af de betragtninger, der er anført i nærværende doms præmis 181, 276 og 291, har den kategori af personer, der er omfattet af kriterium g), dvs. »fremtrædende erhvervsfolk«, en objektiv tilknytning til Den Russiske Føderation, henset til det formål, der, således som Retten anførte i den første appellerede doms præmis 90, og som det er anført i nærværende doms præmis 121, består i at øge presset på Den Russiske Føderation og gøre sidstnævntes handlinger med henblik på at underminere Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed mere omkostningsfulde.

413 Under disse omstændigheder begik Retten ikke en retlig fejl, da den fastslog, at kriterium g), således som det fremgår af den første appellerede doms præmis 66 og af nærværende doms præmis 125, skulle fortolkes således, at den betydelige indtægtskilde, som Den Russiske Føderations regering opnår, ikke skal hidrøre fra fremtrædende erhvervsfolk, men fra de økonomiske sektorer, hvori disse er involveret.

414 Det første anbringendes andet led i sag C-696/23 P skal derfor forkastes.

b) Det femte anbringende

415 Med det femte anbringende har den første appellant anført, at han gentager alle de argumenter, som han fremførte i første instans med hensyn til det andet kriterium, der lå til grund for de restriktive foranstaltninger, der blev truffet over for ham, dvs. det kriterium, der bl.a. er fastsat i artikel 2, stk. 1, litra f), i afgørelse 2014/145, såfremt Domstolen giver appellanten medhold, ophæver den første appellerede dom og beslutter selv at træffe afgørelse i annullationssøgsmålet.

416 Rådet er af den opfattelse, at dette anbringende bør forkastes.

417 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det femte anbringende, som den første appellant har fremsat til støtte for sin appel, er fremsat for det tilfælde, at Domstolen tager appellen til følge og annullerer den første appellerede dom på grundlag af et eller flere af de fire andre anbringender, som denne appellant har påberåbt sig. Henset til den omstændighed, at ingen af disse fire andre anbringender kan tages til følge, er det ufornødent at træffe afgørelse om det femte anbringende.

2. Den tredje påstand i sag C-704/23 P

418 Med sin tredje påstand har den anden appellant nedlagt påstand om, at Domstolen i henhold til artikel 268 TEUF tilpligtes at erstatte den ikke-økonomiske skade, som han angiveligt har lidt som følge af vedtagelsen af de omtvistede retsakter.

419 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at påstandene i appelskriftet i overensstemmelse med procesreglementets artikel 169, stk. 1, og artikel 170, stk. 1, skal gå ud på, at Rettens afgørelse, således som den fremgår af denne afgørelses konklusion, ophæves helt eller delvist, og at der, såfremt appellen tages til følge, gives medhold i de i første instans nedlagte påstande, idet nye påstande ikke kan nedlægges.

420 Henset til den omstændighed, at den tredje påstand ikke går ud på, at Rettens afgørelse, således som den fremgår af den anden appellerede doms konklusion, ophæves helt eller delvist, skal denne påstand forstås således, at den vedrører det tilfælde, hvor appellen tages til følge. Ud over den omstændighed, at ingen af de anbringender, som den anden appellant har fremsat til støtte for sin appel, kan tages til følge, skal det bemærkes, at nævnte påstand under alle omstændigheder skal afvises, eftersom denne appellant ikke i første instans nedlagde påstand om erstatning for den ikke-økonomiske skade, som han angiveligt har lidt som følge af vedtagelsen af de omtvistede retsakter.

3. Det første anbringendes femte led i sag C-35/24 P

421 Med det første anbringendes femte led har den fjerde appellant foreholdt Retten, at den ved brugen af formen præsens indikativ i den fjerde appellerede doms præmis 33, 59, 61 og 76 foretog en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder ved at fastslå, at han stadig var ejer af og administrerende direktør for Uralchem, selv om han på tidspunktet for afsigelsen af denne dom ikke længere varetog stillingen som administrerende direktør for dette selskab.

422 Rådet har bestridt, at den fjerde appellants argumenter er begrundede.

423 I denne henseende er det tilstrækkeligt at bemærke, at den fjerde appellant ikke har forklaret, hvorledes en sådan urigtig gengivelse, såfremt den anses for godtgjort, har haft indvirkning på den fjerde appellerede doms konklusion.

424 Det første anbringendes femte led i sag C-35/24 P skal følgelig forkastes.

4. Det første anbringende i sag C-111/24 P

a) Parternes argumenter

425 Til støtte for det første anbringende har den femte appellant anført, at de restriktive foranstaltninger, som han er genstand for, er baseret på kriterium g) og d). Han har ligeledes fremhævet, at søgsmålet for Retten vedrørte hvert af disse to kriterier.

426 I denne forbindelse har den femte appellant foreholdt Retten, at den i den femte appellerede doms præmis 134 og 135 afviste at undersøge appellantens argumenter vedrørende kriterium d), fordi den fandt, at de restriktive foranstaltninger, der var truffet på grundlag af kriterium g), var begrundede og tilstrækkelige til at danne grundlag for de omtvistede retsakter. Retten til effektive retsmidler, der er fastsat i chartrets artikel 47, indebærer imidlertid, at en sagsøger, når en EU-retsakt hviler på forskellige retsgrundlag, kan forvente at få medhold i, at denne retsakt i det mindste delvist er ugrundet.

427 Henset til den omstændighed, at kriterium d) til forskel fra kriterium g) omhandler personer, der støtter russiske beslutningstagere, eller som drager fordel af sidstnævnte, indebærer retten til omdømme, som er en del af retten til respekt for privatlivet, der er fastsat i chartrets artikel 7, desuden, at den femte appellant for at genoprette sit omdømme kan få fastslået, at de begrundelser, som Rådet lagde til grund i forhold til kriterium d), er urigtige, og dette selv om hans opførelse er begrundet i henhold til kriterium g).

428 Dette gælder så meget desto mere som at de restriktive foranstaltninger ikke har karakter af straf, men har til formål at ændre visse former for adfærd, der støtter situationer, som Unionens fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er modstander af. Idet en person, der med urette er blevet anklaget, ikke kan ændre en adfærd, som vedkommende pr. definition aldrig har haft, burde Retten have efterprøvet, om de begrundelser, som Rådet lagde til grund over for den femte appellant i henhold til kriterium d), var korrekte eller ej.

429 Rådet har bestridt, at den femte appellants argumenter er begrundede.

b) Domstolens bemærkninger

430 Domstolen har allerede fastslået, at hvad angår legalitetsprøvelsen af en afgørelse truffet af Unionen om vedtagelse af restriktive foranstaltninger må det i betragtning af den præventive karakter af de omhandlede restriktive foranstaltninger forholde sig sådan, at såfremt Unionens retsinstanser finder, at i det mindste én af de anførte grunde er tilstrækkelig præcis og konkret, er underbygget og i sig selv udgør et tilstrækkeligt grundlag for denne afgørelse, kan den omstændighed, at det samme ikke gælder for andre af disse grunde, ikke begrunde en annullation af afgørelsen (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P,

C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 130, af 28.11.2013, Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 72, og af 29.11.2018, Bank Tejarat mod Rådet, C-248/17 P, EU:C:2018:967, præmis 60).

431 Det er ubestridt, at Retten i den femte appellerede doms præmis 134 og 135 anvendte denne retspraksis for at fastslå, at det ikke var nødvendigt for den at undersøge, om de restriktive foranstaltninger, der var vedtaget over for den femte appellant i henhold til kriterium d), var begrundede, eftersom den var nået til den konklusion, at disse foranstaltninger var begrundede i henhold til kriterium g).

432 I modsætning til hvad den femte appellant har gjort gældende, tilsidesætter den nævnte retspraksis ikke kravene til retten til effektive retsmidler eller, som en del af retten til respekt for privatliv og familieliv, retten til omdømme, således som disse grundlæggende rettigheder er fastsat i henholdsvis chartrets artikel 47 og 7.

433 For det første har Domstolen nemlig allerede fastslået, at omfanget af domstolsprøvelsen af EU-retsakter, der pålægger restriktive foranstaltninger, således som den fremgår af samme retspraksis, sikrer en rimelig balance mellem på den ene side bevarelsen af fred og international sikkerhed og på den anden side beskyttelsen af den berørte persons grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder. Navnlig har Domstolen i forsøget på at finde den rette balance netop taget hensyn til såvel retten til en effektiv domstolsprøvelse som retten til omdømme for personer, der er omfattet af restriktive foranstaltninger (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 130-134).

434 For det andet bemærkes, at selv om det, således som den femte appellant har gjort gældende, ikke kan udelukkes, at der er en forskel med hensyn til skade på omdømmet mellem en opførelse baseret på kriterium g) og en opførelse på grundlag af kriterium d), for så vidt som den første dækker kategorier af personer, enheder eller organer, der i modsætning til sidstnævnte ikke nødvendigvis har tilknytning til »russiske beslutningstagere, der er ansvarlige for annekteringen af Krim og destabiliseringen af Ukraine«, forholder det sig ikke desto mindre således, at denne appellant ikke – alene fordi hverken Retten i første instans eller Domstolen under appelsagen har truffet afgørelse om, hvorvidt hans opførelse på listen i henhold til kriterium d) var begrundet – er blevet frataget muligheden for at kræve erstatning for det tab, som han har lidt som følge af denne opførelse, og dermed retten til en effektiv domstolsprøvelse.

435 Det skal nemlig bemærkes, at søgsmålet vedrørende Unionens ansvar uden for kontraktforhold i henhold til artikel 340, stk. 2, TEUF er indført som et selvstændigt retsmiddel, der har sin særlige funktion blandt de forskellige søgsmålstyper og er underkastet betingelser, der er afpasset efter dets særlige formål. I henhold til bestemmelserne i artikel 46 TEUF og 268 TEUF, sammenholdt med artikel 46 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, kan en person som den femte appellant således anlægge et sådant søgsmål inden for en frist på fem år regnet fra indtrædelsen af det forhold, der gav anledning til dette ansvar, med henblik på at opnå erstatning for den skade, som den pågældende mener at have lidt som følge af de restriktive foranstaltninger, som han er blevet pålagt ved en EU-retsakt, også selv om han ikke har nedlagt påstand om annullation af den angiveligt ulovlige retsakt, som har forvoldt ham tabet, eller selv om Retten og Domstolen ikke har taget stilling til alle annullationsanbringenderne vedrørende de forskellige opførelseskriterier, for så vidt som han ikke søger at opnå samme resultat, som han ville have opnået, hvis han havde fået medhold i et annullationssøgsmål, som han forsømte at anlægge

rettidigt (jf. i denne retning dom af 5.9.2019, Den Europæiske Union mod Guardian Europe og Guardian Europe mod Den Europæiske Union, C-447/17 P og C-479/17 P, EU:C:2019:672, præmis 49-51 og den deri nævnte retspraksis).

436 I den situation, som den femte appellant befinder sig i, ville sidstnævnte betingelse være opfyldt, hvis han med sit erstatningssøgsmål ikke tilsigtede at opnå annullation af de restriktive foranstaltninger, der var pålagt i henhold til kriterium d), men erstatning for den skade, han angiveligt har lidt på sit omdømme som følge af pålæggelsen af disse foranstaltninger i henhold til dette kriterium.

437 For det tredje er den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 430, ligeledes i overensstemmelse med logikken bag domstolsprøvelsen af Rettens afgørelser, således som den fremgår af Domstolens procesreglement.

438 I overensstemmelse med dette reglements artikel 169, stk. 1, og artikel 170, stk. 1, skal påstandene i appelskriftet gå ud på, at Rettens afgørelse, således som den fremgår af denne afgørelses konklusion, ophæves helt eller delvist, og at der, såfremt appellen tages til følge, gives medhold i de i første instans nedlagte påstande, idet nye påstande ikke kan nedlægges.

439 Det følger heraf, at en appel skal indeholde anbringender, hvormed der på det retlige plan rejses kritik af en afgørelse fra Retten, og som kan have indflydelse på denne afgørelses konklusion, idet disse anbringender i modsat fald erklæres for uvirksomme, fordi de ikke kan medføre hel eller delvis annullation af den nævnte afgørelse, således som den fremgår af denne konklusion (jf. i denne retning dom af 21.9.2000, EFMA mod Rådet, C-46/98 P, EU:C:2000:474, præmis 38, og af 9.6.2011, Comitato »Venezia vuole vivere« m.fl. mod Kommissionen, C-71/09 P, C-73/09 P og C-76/09 P, EU:C:2011:368, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).

440 Det er i henhold til denne retspraksis, at Domstolen på området for restriktive foranstaltninger gentagne gange har fastslået, at når Retten med rette har fastslået, at de restriktive foranstaltninger, der er vedtaget på grundlag af et af de opførelseskriterier, der er fastsat i den pågældende EU-retsakt, er begrundede, skal anbringender om, at Retten begik en retlig fejl ved vurderingen af, om der var grundlag for de samme foranstaltninger vedtaget på grundlag af et andet kriterium fastsat i denne retsakt, erklæres uvirksomme. Idet domskonklusionen i Rettens afgørelse var begrundet, kunne en sådan retlig fejl, selv hvis den ansås for godtgjort, således ikke medføre en ophævelse af en appelleret dom fra Retten og så meget desto mindre en ophævelse af de af appellanten anfægtede retsakter (jf. i denne retning dom af 29.11.2018, Bank Tejarat mod Rådet, C-248/17 P, EU:C:2018:967, præmis 61, og af 1.8.2025, Timchenko mod Rådet, C-702/23 P, EU:C:2025:605, præmis 48).

441 Henset til ovenstående betragtninger skal det første anbringende i sag C-111/24 P forkastes.

V. Konklusion

442 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal appellerne i de forenede sager C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P og C-111/24 P forkastes.

VI. Sagsomkostninger

443 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge. Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, som i medfør af dets artikel 184, stk. 1, ligeledes finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

444 Da Rådet har nedlagt påstand om, at de fem appellanter tilpligtes at betale omkostningerne i hver af de forenede sager, og da disse har tabt sagen, bør det pålægges dem at bære deres egne omkostninger og betale Rådets omkostninger i hver af disse sager.

445 I henhold til procesreglementets artikel 140, stk. 1, der finder tilsvarende anvendelse i appelsager i medfør af dette procesreglements artikel 184, stk. 1, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, hver deres egne omkostninger. I henhold til disse bestemmelser bærer Den Tjekkiske Republik og Kommissionen, som intervenienter i appellen i sag C-35/24 P, samt Republikken Letland, der var intervenient i første instans, og som har deltaget i retsforhandlingerne for Domstolen i denne sag, hver deres egne omkostninger i den nævnte sag.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

1) **Sagerne C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P og C-111/24 P forenes med henblik på dommen.**

2) **Appellerne forkastes.**

3) **Dmitry Alexandrovich Pumpyanskiy, Tigran Khudaverdyan, Viktor Filippovich Rashnikov, Dmitry Arkadievich Mazepin og German Khan bærer hver deres egne omkostninger og betaler de omkostninger, som Rådet for Den Europæiske Union har afholdt i hver af de forenede sager.**

4) **Den Tjekkiske Republik, Republikken Letland og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger i sag C-35/24 P.**

Underskrifter